

ИЗДАРИК

ТАКЕ

іЗДРИК

ТАКЕ

Калуш
ТАКЕ – print
2009

Це книга про чоловіків і жінок, про звірят і птахів,
а також про рослини, вітер, кольори, звуки, запахи та
інші Господні дари.

Коротше, – про ТАКЕ.

© Іздрик. Тексти, верстка, дизайн. 2009

© Ростислав Шпук. Фото на обкладинці. 2009

ББК XX (X УКР) X

4 ISBN XXX-XXX-XXX-XXX-X

ТАКЕ

«ТАКЕ» уможливилось завдяки
толеранції Маркіяна Іващишина
та існуванню м.о. «Дзига». Респект. Дяка.

Автор

14320
03:06

І		К		Н		Д		П		П		Т
		О		А		У		О		Р		А
		Л		Д		М		Д		О		К
		И		У		А		У				Е
				М		Т		М				
				А		И		А				
				Є				Й				
				Ш								

ТЕОРІЯ БРЕХНІ

Чому люди брешуть, відомо майже достеменно.

Цьому є сонми загальновідомих пояснень, причин, мотивів. Принаймні на грізне «Чому збрехав?» кожен спроможеться відповісти чи бодай стнути плечима, що і є найправдивішим зізнанням.

Але що змушує нас говорити правду? Не піднімаючи погляду, мляво мурмочучи під ніс, затиноючись... І що таке правда? Калічна сповідь сліпуватого паралітика? Сліпа калька підцензурного автора? Стенограма серця? Кардіограма думки?

Правда – як убитий беквокал майже безголосої і позбавленої слуху совісті (*правда ж*, у метафорах помітно зашкалюють фізичні вади?). Чому вона співає замість тебе? Чому ретельно відвідує репетиції, по суті, не покидаючи репетиційної зали? Адже ти зроду не замовляв жодної совісті, не добирав слів у називанні й узагалі завжди вважав, що «Правда» – це газета.

Аж, виявляється, ні. Кажуть, правда – це тип короткотривалої реакції вокабулярного апарату людини на складні взаємозв'язки внутрішніх фізико-хімічних процесів та зовнішнього соціально-психічного тла. Хіба може таке твердження містити хоч краплю істини? Яке «зовнішнє тло»? Яке «психічне тіло»? Який вокабулярій?

А ще, кажуть, правду можна виміряти. Як рівень алкоголю в крові. Існують детектори брехні (брехні, зауважте, саме брехні, отже, вимірюємо ми все ж брехню і лише опосередковано висновуємо відсоток правди, адже правда не вимірюється, як не вимірюється темрява, ска-

жімо, як не обраховується Ніщо), прилади, які, реагуючи на певні фізіологічні зміни в організмі людини в процесі мовлення, записують ці зміни в подобу сейсмограми. Деякі законодавства визнають покази детектора брехні такими ж чинними, як і свідчення очевидця. Мають рацію, зрештою. Яке значення, чия брехня фігуруватиме у вироку: людини чи машини? Детектори брехні варто б перейменувати в генератори брехні, якби лише поняття «генератор брехні» не видавалося таким привабливо узагальнюючим.

І справа навіть не в тому, що людину, яка розшифровує сейсмограму детектора, теж треба піддавати перевірці на цьому ж детекторі (процес, зрозуміло, безконечний), а в тому, що нікому перевірити сам детектор.

Цікаво, що показав би правдометр, під'єднаний до котрогось із Синайських ораторів, для прикладу? Чи до котрогось із євангелістів? Чи не заговорив би тоді Лука, приміром, голосом відьмака Матвія: «Хлопці, Ісус просив вибачити і переказати, що нічого не вдалося»? А Мат-

вій заголосив би голосом мальованого зайця: «Знаєш, у чому моя проблема? В мене все маленьке – і ручки маленькі, і ніжки, і вушка і носик, і ріжки і хвіст...». А Іван би прорік: «За виняткових обставин щасливий жереб може випасти навіть цілим поколінням, племенам чи народам, і жереб цей кинуть!»

А я скажу так:

Говорити правду, вірніше, вміти говорити правду – означає володіти найскладнішим інструментом маніпулювання.

Нема кращого способу поневолити людину, як бути з нею відвертою.

Немає більшого ярма, ніж чиясь щирість.

На ній збудовано християнство – найвідвертіше маніпулятивний, наймогутніше маніпулятивний тип міжлюдських стосунків.

І я не знаю, хоч це й не стосується теми безпосередньо, чому досі святкується Великдень – день, коли в людства стався викидень і воно виштовхнуло з себе все ще живого Ісуса.

А якщо хтось згадає, відповідаючи, що християнство – зовсім не «міжлюдські стосунки», а стосунки людини з Господом, то я тихо скажу: «Заткайся».

Заткай свою смердючу пащеку і слухай сюди. Якщо ти хоч іще раз, де-небудь, коли-небудь, із будь-якого приводу, wherever, згадаєш про свої приватні стосунки з Господом, я привселюдно виграю тебе детектором брехні, змонтованим із малоамперних, але високовольтних електроприладів.

Приватні стосунки не передбачають жодного «нства». Оприлюднені приватні стосунки – це не інтим, це – порнографія.

Що таке зло? Все, що пригнічує в людині бажання сили, жадання влади і, зрештою, саму силу.

Що таке добро? Все, що походить від слабкості.

Що таке щастя? Коли усвідомиш: щоб бути сильним, не конче бути похмури́м; щоб стати

слабким, не конче виснажливо вправляти; щоб збагатіти, не конче втратити; щоб збідніти, не конче звеселитися; що справжнє щастя не коштує ані копійки.

Недолугі й безпорадні не мусять загинути. Але мусять відбувати покарання на Детекторі брехні (десь же існує той один, справжній). Це перший принцип любові до людини, і його треба дотримуватися.

Що шкідливіше за будь-яку брехню? Та сама брехня у вигляді правди. Або навпаки.

Що шкідливіше за правду? Сама правда, хоч як це банально.

І ще одне:

Може, ти так і не допер, про що йшлося. Мене це не обходить. Однак, може, ти застановився, кажу я правду чи брешу? Знаєш, якщо вже ти дочитав до цього місця, тебе це також не повинно обходити. Спи.

Наша доля – це порожнеча, знеструмлення і зосередженість Іншої сили. Наш час – лише на

усвідомлення того, що це наша власна сила, і жодної іншої сили в світі немає.

Ми тримаємося якнайдалі від блискавиць та діянь, ми близькі до щастя досконалих – зрадливості. В нашому небі роз'яснилося: в нас немає іншого шляху крім безлічі інших.

Формула наших страждань – тверде «так» і ніякове «ні».

Формула щастя – така ж.

Слабкі полюбляють запитання, за які досі ніхто не відважився заплатити, бо в них є слабкість зазіхати на заборонене. Сильних же заборони паралізують.

Але думати про силу і слабкість – означає виганяти себе з лабіринту.

Лабіринт – наш дім.

По-справжньому радісні живуть у його центрі.

По-справжньому врівноважені порівну відважують собі самим. Вони не спокусяться забороненим, бо не знають ані спокус, ані заборон.

Не для нового слова потрібен новий німий, не для нових полотен – нові незрячі, не для нової музики – нові глухі. А для того, щоб усі новини виявилися жовто-тривожними заповідями і мир увійшов у наші оселі. Але потрібне старе сумління, аби чути голос істини, що споконвіку голосить на кожному перехресті: «Подайте, Кого-Небудь ради!». І конче треба перестати бути ощадним: уся вбогість від ощадності, і кожні злидні – від примноження, відомо-бо: багатіють лише марнотратні.

Кароче: зав'язуй жмотитись, кінчай шмонатися, перетирати, скільки бонусів зашамотав. Ні хера не зашамотав. Зеро пунктів, як на файлообміннику. Віддай що-небудь, Найкраще – все. Не встидайся своєї зашмарканої душі. То фігня, що вона убога. Бог любить її так само, як і решту. Я тобі скажу більше: я теж люблю її так само, як решту. Як і свою власну.

Запам'ятай: ти нікому нічого не винен. Ти тут для радості. Для радості. Можеш переказати це своїм дітям. Тільки, як наважишся, відімкни перед тим усі доступні детектори брехні.

А		К		З		З		І		З		Т
		О		А		А		Н		А		А
		Л		Т				Ш		М		К
		И		У				И		О		Е
				Ж				М		В		
				И				И				
				Ш								

СЕДАТИВ

Я замовляю спокій, я замовляю тишу.

Я перерізаю кабелі телебачення й перекриваю канали телепортації.

Я підсмажую мобілку в мікрохвильовці. Я не хвилююся.

Мої наміри – макро. Мої маркери – з кров'ю.
Моя кров – ефір.

Мої генератори вимкнено, мою генерацію знищено, я кайфую у ванні з кефіром.

Я розчиняю процесори, оперативку, флешки і різну пофігень у банках з кислотою.

Я перерізаю вени дротів, і цифрові шуми стікають у бочку з дощівкою (ця дощівка остання: від атмосферних опадів стільки галасу!).

Я прагну мовчки фіксувати всі стадії алхімічного шлюбу – розчинення (dissolvere), дистиляції (distillare), сублімації (sublimare), закріплення (coagulare), затверднення (fixare), займенникування (pronomenum) та інші місячні зозульки скраю дупла білочки.

Я бажаю тихо звітувати гербаріям.

Я зав'язую вживати займенник «я».

Протикаю барабанні перетинки джезроталу. Здираю афіші голосних приголосних, змиваю графіті глухих голосних – і в душло білочки! І в місячну зозульку скраю! І тихо, ша...

Тихий шурхіт щастя, що підкрадається, мов убивця. Демонстративно не помічаю. Всі вбивці надміру інформативні. А чистота леза завжди заляпана сиропом моральних імперативів. Убивство – не гріх, а порушення обітниць

мовчання. Адже смерть така промовиста. Моральні імперативи надто солодкі. А солодощі погано сублімуються, дистилуються тощо. А, а, а.

А замовляю спокій.

А замовляю тишу.

Чому дзеркала голосять, а гучномовці стогнуть?
Годі витримати цей смур.

А перекриваю газ, водогін, електрику і замурую вентиляційні отвори. А зупиняю водо- і кровообіг. А влаштовую допамінову блокаду і мобілізую сенси.

А прагну мовчки фіксувати всіх на стадії алхімічного шлюбу. Ніщо так німо не стікає, як чистий дистилат (хіба сукровиця зі стигм). Ніщо так ефективно не оглушує, як біль. Білі шати смертей. Прозорі стіни тіла.

Формалін – універсальний розчинник. У формаліні прозорішають думки, скальпелі і епітелій

апендиксу. У формаліні застигає навіть крик. Краяти желе крику, формувати драглі вереску – яка насолода зрівняється з цим? Хіба перебувати в зіниці урагану, де затихає час, і мряка висихає в сіль.

А – хімік. А випарюю декалітри молока, пророщуючи з дна білі вапняні сталактити (лише так можна примусити молоко замовкнути).

А – сталевар. А скошую з дахів антени й ретранслятори, а потім спалюю залізне сіно в доменній печі (як жалюгідно жевріє магма інформаційної ізоляції! які глухо розповзаються зозульки моніторів!) І в дупло білочки! І тихо, ша.

А замовляю спокій, тишу дуже голосно. А верещу про це вже стільки років поспіль. А порозсилав голосові замовлення у всі супермаркети і консуляти. А у відповідь – сута мовчанка і рекламний буклет такого приблизно змісту: «Дорогий замовнику! Дякуємо за те, що ви вибрали ООО Вічний Спокій. Ми постійно працюємо над розширенням асортименту тиші

й німоти, відбираючи лише найкращі інгредієнти, що оптимально відповідають критерію ціна/якість. З метою надання Вам оперативної інформації щодо продукції, новинок та акцій, які практикує наша компанія, а також для участі в розіграші цінних призів, просимо заповнити анкету й надіслати її нам. Для нас важливий кожний замовник! Отже напишіть нам, що так, Ви хочете регулярно отримувати поштою каталог послуг ООО Вічний Спокій, Ви хочете регулярно отримувати дайджест новин ООО Вічний Спокій, Ви хочете регулярно отримувати безкоштовні буклети ООО Вічний Спокій, присвячені випуску новинок та стратегіям майбутнього, Ви хочете бути учасником розіграшів цінних призів ООО Вічний Спокій. Пришліть нам заповнений в такий спосіб купон разом із Вашою адресою, банківськими реквізитами та номером медичного страхування, і буде вам воля. Тихо прощаючись, відходимо. Ваші назавжди – ООО Вічний Спокій і партнери».

По цьому оголошенні справді запала така тупа тиша, що прозорість вікон тіла видалася не-

стерпно дзвінкою. А зрозумів, що врешті можу промовчати свій месидж, і ніхто цього не помітить. А можу зосередитися на сірих puzzles власного мозку. А побачив, що до мене підповзає Йодоване страховисько Й, і від жаху, що воно присмокчється, й А перетвориться на Йа, заверещав: «Я!!! Я!!! Я!!!».

Вето на займенники таким чином було знято.

Реєстраційний ритуал від ООО Вічний Спокій не забарився.

- Ви замовляли каталог послуг ООО Вічний Спокій? – Я! Я! Я!
- Ви замовляли дайджест новин ООО Вічний Спокій? – Я! Я! Я!
- Ви замовляли безкоштовні буклети ООО Вічний Спокій? – Я! Я! Я!
- Ви хотіли бути учасником розіграшів цінних призів ООО Вічний Спокій? – Я? Я? Я?
- Гра починається!

І гра почалася. Кожен квант тиші потребував терабайтів рейву, свінгу і прокльонів. Кожна хапка спокою – тони замовлянь, приказок і військових наказів. Кожна смерть – довічної FM-хвилі. Я!Я!Я! замовляв спокій і тишу і отримав ЯЯЯ. Тричі йотована літера – Йог-Сотот, Сатана, зліва в дупло білочки, і к бісу зозульки. Врубаємо вселенську дискотеку. Нехай демони смалють григоріанські хорали, нехай серафими валять панк, нехай амеби пульсують в ритмі ча-ча, а метаболізм пришвидшиться до нуля. Більше новин в бек-вокалі! Більше воєн-циклонів-банкрутств! Більше маніяків на душу населення! Більше верескливих дітей і галасливих бабусь! Більше спікерів і райтерів! Вдесятеро – спортивних матчів! Вмега – ток-шоу! Вдупу однокласників! Ветеранів, продавців, контролерів. І менеджерів даждь нам десь. І сектантів-маркетологів. І буклетів жіночих, і прокладок гідравлічних, і крильцями нам махни, о Джа! Більше реггі, раги і ска! Більше маріхуани, цикладолу і сиропу від кашлю. І вагонами – шалфею з беладонною. І більше світла-стробоскопів-світлофорів. Більше чаду. Трохи п'ятьми. Зовсім темно.

І коли перегорить останній запобіжник, перед тим, як назавжди зануритися в спокій, ти обов'язково почуєш неголосне «ку-ку». То на-кує тобі довгий вік білочка, пролітаючи над дуплом місячної зозульки.

ДСТУ 4135

А		І		З		Д		Н		З		Т
		Т				О		Е		А		А
Я		И				М				Б		К
К		М				У				У		Е
		Е								Д		
		Ш								Ь		

PURPLE FICTION

Прикольно розглядати Євангеліє як літературний твір.

Уявіть собі рулезну растаманську байку про хлопчика, який виріс, став просвітленим, згодом – гуру, а після смерті – буддою. Щось таке. Але автор на догоду публіці, щоб кожного, так би мовити, пройняло, перетворив байку на пафосний покет-бук, а растамана – на чувака, який всю дорогу ковбасився, шугався, і загинув на ізмені в страшних муках.

	O					W					T			
	O					O					A			
	P					W					K			
	S					?					E			
	!					!					!			

ТЕОРІЯ СВІТЛА

Часто доводиться чути, як люди кажуть, що от, мовляв, вірю/не вірю в щасливі/нещасливі збіги, у вдалі/невдалі співпадіння. Ну вірити чи не вірити – справа особиста, але траплялися збіги напевно кожному.

Збіги – це короткі миті прозріння, даровані посполитій більшості.

Бо поодинокі попущені прозорливці бачать світ у той спосіб, що все довкола них – щасливі збіги обставин, чудесні співпадіння, приємні несподіванки і постійне влучання в десятку, власне кажучи, – постійне перебування в десятці, в самому центрі її, десятинного ока, – точці, куди

потрапляє все світло світу, адже його небагато, адже все світло світу – це тонесенький промінь завтовшки з алгебраїчний вектор, і втрапити в нього, а тим більше, втриматися в його фокусі страшенно важко, майже неможливо... якщо не знати, що решту простору довкола променя займає не темрява, якщо не знати, що довкола нього просто нічого немає, тому крім світла, яке вміщується в цьому найтоншому з можливих променів, нічого більше в світі немає – так от якщо цього не знати, то звісно, спроби потрапити із суцільного довколишнього мороку в тонюсінкий промінчик – практично приречені, а ті рідкісні миті, коли нам вдається потрапити у фокус світла, ми й називаємо співпадіннями.

Однак, якщо знати, що крім світла нічого більше немає, то окрім нього просто нікуди буде потрапити: жодних інших просторів і місць у нашому космосі не передбачено.

Сподіваюся, не треба пояснювати, що під світлом я розумію Божу Милість?

100г өнім құрамында:
ақуыз - 3,1г, май - 16,9г,
көмірсүтегі - 71,2г.
Қуаттылық құндылығы - 424,0 ккал.
Сақталу температурасы
ылғалдылығы 75 % артақ емес

(18±3)°C

Н		В		К		Й		А		К		Д
Е		А		У		Д				У		О
		Ж		Д		Е		Т		Д		Х
Т		И		И		Ш		Е		И		О
Е		Т										Д
		Ь										И
												Ш

MISS TAKE

Ургант Дж.Т.VII був цілком пересічною людиною. Типовим, так би мовити, представником виду. Народився й виріс він у той щасливий час, коли старий світ завалювався, ховаючи під уламками невивчені уроки минулого, а з його руїн уже піднімався трупним чадом дух світлого майбутнього.

Як і більшість ровесників, дитинство Ургант провів у шкільних застінках з їх широким асортиментом тортур – від спортзалу до завуча з виховної роботи. Щоправда, Ургант не ходив ані до садочка, ані на сезонні медогляди, тому навіть у семирічному віці, коли більшість уже цілком сформована й готова до успішної реалізації чужих планів, він навіть гадки не

мав, як саме потрібно поводитися серед людей, у чому, так би мовити, сіль колективного замовчаного, і чому так важливо щомісяця піддавати суспільній оцінці лімфу, кал і сечу, чи то пак кров, піт і сльози. Тому ще в початкових класах Ургант засвідчив фатально низький рівень суспільної адаптації, тому поведився – з перспективи здорового колективізму – вкрай неадекватно, сприймаючи з усією відповідальністю й поважністю мультидисциплінарні цінності, записані в підручниках. Інші учні та й учителі не те щоби цілком ігнорували підручникову мудрість, але своїми прокомпостованими мізками, своїми кишковими звивинами вони усвідомлювали, що школа – як і армія чи, скажімо, в'язниця – це, як не крути, таки школа життя, і в цій школі набагато важливіші написи на стінах туалетів, аніж імена національних героїв, які змінюються з регулярністю бордельних клієнтів. Ургант, позбавлений природної здатності виживати за будь-яких умов, усвідомити без допомоги із зовні цього не міг.

Внутрішньо ж воно виглядало так: де б не опинявся Ургант, в яку ситуацію чи товариство не потрапляв, його не полишала підозра, що всі

довкола (при чому йшлося не лише про людей, але й про рослин, тварин, речі, атмосферні явища тощо) знають якийсь секрет, володіють таємним кодом розуміння дійсності, чи принаймні дотримуються правил гри з нею. Ургант же в цій дійсності почувався вайлуватим селюком, вивезеним до міста на оглядини «городської» родини. І поки ровесники опанували нехитрі форми комунікативних практик (гроші, секс, релігія, війна – всі ці психоактивні розваги), він топтався десь у громадському передпокої, переступаючи з онучі на онучу, мнучи смушкову шапку, пітніючи – достоту, як оспівані методичками національні герої.

Звісно, Ургант був не самотній у своєму аутсайдерстві – в усіх громадських передпокоях кишило лузерами й невдахами, однак на відміну від них Ургант чекав, що ціле непорозуміння скоро закінчиться, що ось відчиняться заповітні двері, йому вручать посвідчення і впустять до царських покоїв, де вже давно веселяться кмітливі однокласники.

Однак час спливав, а жодних ініціацій не відбувалося, і жодними таємницями ніхто з ним не ділився (якщо не брати до уваги недорікуваті

сповіді сусідів по черзі – звідки малому було знати, що саме в безнадійних чергах за довідками й озвучуються найпотаємніші істини).

Та навіть, якби хто сказав Ургантові, що немає ніяких прихованих конвенцій, що не існує ні первородних, ані другорядних гріхів, що він від народження перебуває в царських покоях, ба більше – по праву сидить на троні благодаті (як і кожен з нас), навряд, чи він би зрозумів, про що взагалі йдеться: в його внутрішній оптиці були передбачені лише переповнені почекальні, закинуті вузлові станції, амбулаторії та кабінети військкомату.

Жоден авторитет не переконав би його, що прийшов він у світ для радості, що він нікому нічого не винен, і жодних інших обов'язків, окрім як тішитися і принагідно славити Творця, в нього немає.

Жоден авторитет не переконав би Урганта, що життя не дається на муки, і що нема жодних випробовувань понад силу, бо всі випробовування ми придумуємо собі самі (а що ми можемо вигадати вже аж такого нездійсненого?)

А все тому, що Ургант свято вірив у авторитети, був упевнений, що десь є той один, найавтори-

тетніший і свого часу він обов'язково відкриє всі карти, і розставить усі розділові знаки. Однак доступні авторитети або мовчали, або заводили на манівці суспільного прогресу, або взагалі розважали народ присними анекдотами священних книг. А от того єдиного голосу, голосу з Неба чути не було.

Так Ургант повірив у всесвітню змову. Тобто вирішив, що споконвічне *silence of the universe* – не що інше, як змова мовчання.

Кожну змову можна розкрити, кожне мовчання порушити. Так Ургант почав розмовляти.

Кожна розмова – набір двох-трьох базових понять, переказаних різними словами. Найкраще чужими. Так Ургант почав писати.

Письмо не змінює світу, але залишає на його тілі зарубки. Кажуть, колись усі залишені людьми зарубки складуться в єдине слово, і все закінчиться. Тому особливого сенсу в письмі, принаймні в індивідуальному, немає. Так Ургант перестав писати і почав пити.

Цими рваними абзацами ми перекинемо місток від дитинства до третьої стадії алкоголізму

нашого героя (поминаючи темні безодні Ургантових пубертатних, юнацьких та перших зрілих років), бо не так важливо, куди людина йде, як те, куди вона приходить. А Ургант, ретельно призбиравши собі повні печінки комплексів, провин та обов'язків – включно з інтернаціональними – і дочекавшись, поки від усього цього добра в печінках загнився онтологічний цироз, опинився в реабілітаційному центрі для алкоголіків та наркоманів.

Центр цей заслуговує окремої розповіді, я обов'язково сплету про нього окрему історію – для Урганта він виявився лише черговою безрезультатною спробою звільнитися від залежності.

Сподіваюся, не варто уточнювати, що йдеться не про залежність від алкоголю чи інших психотропів, залежність у нас у всіх одна – фатальна звичка до сліпоти, що її не позбавить жоден офтальмолог. Сліпота взагалі породжує купу проблем і непорозумінь: адже це неправда, ніби люди бувають скупі, відважні, імпульсивні тощо. Що трапляються щедрі, боягузливі чи педантичні. Обережні, жорстокі або сентиментальні. Все це декоративна літературщина.

Насправді люди бувають ситі або голодні, здорові або хворі, обмежені або дуже обмежені. Кінець.

Тобто ми маємо все необхідне для війни, сексу, релігії та грошей, але зовсім нічого для сидіння на троні Божої благодаті.

В принципі, можна сказати й навпаки: ми розтрачуємося на гроші, війни, секс, релігії, хоч маємо все необхідне для прижиттєво-вічного кайфу

Однак оте «навпаки» стосуватиметься лише зрячих, а їх, по суті немає. Є щасливіці, наділені короткочасними прозріннями й одноразовими перепустками до Саду. Однак історія повторюється, і Сад їх рано чи пізно виштовхує чи, точніше, вони самі втрачають здатність там перебувати.

Годі казати, що й без перепусток туди пхається купа халявщиків, як от згадані алкоголіки, наркомани чи ентеоботаніки. А ще підлітки з дурманом і сиропом від кашлю, нові філософи з ранковими амфетамінами й вечірньою барбітурою, анорексика з фітоклізмами, паркінсонщики з цикладолом, кляббери з екстазом.

А ще – рокери з гвинтами, хакери з мускатом, квакери з причастям та купа інших психів. Усі вони збираються зазирнути в сад, а зазирають в ад (як і кожен з нас). І хоча декому з них вдається розгледіти щось справжнє крізь горлечко пляшки, осі коліс чи вушко голки, зазвичай вони залишаються переконаними, що світ – це випалена пустеля жорсткого відхідняка з нечисленними оазами соковитих галюнів. Зазвичай у цій пустелі вони й відкидають копита та інші ласти (як і кожен з нас). Ну, бо немає там ані швидкої допомоги, ані повільної відкачки. Нема ані кіосків з пивом, ані аптеки з антидотом, ані душі близької, ані бога далекого. Наркота – не ключі до раю, (думати так – усе одно, що вважати, ніби ти своїм хуєм відмикаєш чийсь пизди, а не власні сім'яники), наркота, повторюю, не ключі до раю, а універсальна відмичка. І відчиняє вона лише ті двері, які ти маєш у власній голові. А там найчастіше – чорний хід у темну ніч. Змайструй собі бодай квартиру з виходом у повітряний простір, вдихни хоч раз прозорого кисню, а тоді вже думай, потрібна тобі додаткова кислота, чи, може, краще тихо кваситися в лужному се-

редовищі. Втім, як на мене, краще засохнути у власній пустелі, ніж загинути на чужій війні, в чужому ліжку з розпродажу, під екуменічними ризами, ну, але це на любителя.

Так чи сяк, але скошений зір усіх цих туристів-нелегалів вже трохи відрізняється від решти, а тому їхні – індивідуальні й групові – візії цікавлять інших, тверезих туристів, наприклад науковців, медиків, езотериків, картографів і шарлатанів.

Власне кажучи, саме це цікавило й персонал реабілітаційного центру.

Експерименти, які проводилися там над торчками й синяками, мали неабиякий вплив на подальші маршрути Урганта, загубленого в мороці власного я. Дехто називав цей морок країною Йа, хтось віддавав перевагу обтічним формулюванням на кшталт «внутрішня територія», однак Ургантові надто бракувало самостійності, аби зважитися на такі сміливі номінації. Тому він віддано вслухався в мантри терапевтів, не зауважуючи, що раніше докладно так само, з беззастережною довірою ловив слова приступних педагогів (і куди підступніших від них батьків).

Звісно, психоаналітики дурять не лише клієнтів, а й самі себе (як і кожен з нас). Інакше як пояснити, чому вони вперто й безрезультатно кодують населення від шкідливих звичок, замість того, аби розкодувати від спільних культурних кодів?

Однак не мантри й не психоаналіз були основою експериментів реабілітаційного центру. Користуючись тим, що контингент – понищені біологічно пияки й наркомани – був практично безправний і хапався за все, що видавалося соломинкою, групка терапевтів-екстремалів вирішила паралельно з основною діяльністю дослідити один прецікавий феномен. Ішлося про те, що у звітах піддослідних, незалежно від того, яким саме різновидом щастя вони труїлися, було надто багато подібного.

Місця й простори, куди потрапляли пацієнти під час своїх психотуристичних самоволок, а також фантоми, які там зустрічалися, мали виразно спільну природу.

Те саме, зрештою, стосувалося пограничних станів (кумар, бодун, біляк, психоз, шиза, зміна тощо): клієнтів викидало в місце настільки

подібні, що спокусливою видавалася версія про інший світ, потрапити в який можна було лише володіючи навиками смертельної інтоксикації.

Отож ескулапи й вирішили на підставі експериментів з узалежненими пацієнтами, створити мапи цього світу, а як пощастить, то й розкласифікувати всю його флору-фауну, чи що там у ньому водиться.

Звісно, голим психоаналізом цього було не досягти (чутки про ефективність нейро-лінгвістичного програмування сильно перебільшені), тому персонал потай від пацієнтів уводив їм різні психоактивні препарати, змушуючи писати докладні звіти, так звані «репорти» про все побачене, відчуте чи почуте.

Ну, коротше, люди, як люди: якщо в них і виникає потреба побачити живого Бога, вони (як і кожен з нас) переконані, що це можна зробити, лише підглядаючи в замкову шпарину, або підсилаючи до Нього комунальних агентів.

Агентура агентурі не рівня: якби персонал мав доступ до нормальної синтетрики, до якогонебудь набіолу, лсд, не кажучи вже про дмт,

експеримент, може, й удався б. Однак у загашниках вітчизняної психіатрії нічого, крім класичних галаперидолу, феназепаму та сульфазину не було, тому агентурні донесення крутилися здебільшого в дев'яти колах пекла (які суть закріплені доріжки стадіону). Майже ніхто з пацієнтів, виснажених психозними марафонами й груповими сповідями, навіть не намагався (як і кожен з нас) вийти за кордони нейрофізіологічного спортмайданчика, вважаючи (як і кожен з нас), що відразу за турнікетами космос (як і кожен з нас) закінчується. Одним із таких агентів-бігунів був і Ургант, але про це я обіцяв іншу історію, тому наразі ще кілька містків, пара монтажних паранормальних склейок, аби ще ближче до хепіенду.

Всі наші проблеми – плата за архітекτονіку Творіння.

Архітектоніка бо передбачає структурованість і спрямованість.

Там, де є верх, обов'язково знайдеться низ.

Там, де є праве, обов'язково знайдеться ліве.

38 Та й біле стає білим лише на чорному тлі.

Той, хто вперше бачить світло, мимоволі при-
мружаться чи бодай кліпне (як і кожен з нас),
і відразу настає темрява. Найчастіше – назо-
всім.

Тобто сліпота – скупа плата за щедрий дар зору,
очних яблук, повік, зіниць, вій, кришталиків,
райдужки і те де.

Така, дітки, бодряга, і досить апофафосу, бля.

Куди там добігав Ургант у нейрофізіологічних
чемпіонатах, розповім, як обіцялося, трохи
згодом. Бо і як він з того шпиталю вирвався,
мало не в трубу вилетівши, нецікаво. І байка
про те, як одного разу виявив, що всі дзеркала
в корпусі мають незначні викривлення, тобто
пацієнти постійно бачили себе zdeформова-
ними (як і кожен з нас) щодо решти (ну, хіба
би хтось практикував групові віддзеркален-
ня), – навіть ця нехитра байка зведе на манівці
зайвих сторінок. І навіть епізод, коли Ургант
впродовж трьох днів достатньо вишукано га-
люцинував – уже описано в АМтм. Тому – ось
хепіенд і титри:

«половину дистанції відбувши, Ургант все ще був у почекальній якості станції, чи то шепетівки, чи непапу, від душі насидівшись на клунках-пакунках, вдихаючи сморід групової туші, слухаючи мати пролетаріату та дні рахуючи як шпали, шпали, шпали... і от одного чудового дня, коли місяць, зірки, світла назовсім зникли за хмарами, Ургант не те, щоби осідлав коня, і не те, щоби зрушив скелю, і навіть сам не рушився, а надихавшись колективних випарів роздівся, як монгольф'єр чи дирижабль, і почав додолу сповзати, туди, де болота, монголи, чагарі, флер мандрагори, реторти, риторі і горя гори, де кар'єри, блудники-водники, водняники й водяниця, саламандри, жаби, плюс самці карликів ніщих... і побачив Ургант, що в пеклі він, і що довкола не люди – демони, і звучать вальпургієві голоси, і вгорі – Око Юди емблемою... де воно, де воно, одкровення, ваше? – питався Ургант, невідомо, в кого, і розкодонував, розкодонував від смерку до світання сморід із пащ, відріжки дзьобів, уселенські кашлі, дрижакі сповіді, буклети ошо тощо... І пекли шифрограми пекла

тривОгою, і реПорти дівИць портОвих грАм
за грАмом чавИли стОгони й стоголОсі жалІ
в юрБИ вимордОвували... озирнУвшись іще
раз, Ургант власне пЕкло відчУв торчковОю
екосистЕмою, і цілкОм у тЕму побачив Ургант,
як пургАвиця вІє снігАми тЕмними, і утвЕр-
дився він в дОмі свого дЕмона, і розпростЕр
його крила й кігті – демовЕрсія демовійни,
на щО бІльше спромІгся б він? і вИрішив Ур-
гант – якщО вже з пЕклом дІло мАти, то вАрто
дЕмонів пастИ, над нЕчистю панувАти, і про-
голосИв він себе суперстИльним власним
месіЄю, і без зусИль особлИвих заволодІв
ойкуЕною зОйків усіЄю... і вознісся нижче
всіх ургАнт, нижче пОяса світУ, щоб підпЕрти
пЕкло атлАнтом, через що отримав пОзначки
«дж», «VII» та «т», із Урганта перетворИвшись
на ургАнта... і керував він чудиськами влас-
ного сЕрця і мОнстрами мОзку спиннОго, і
відчував себе сИльним пЕрцем, і почувався
мАло не бОгом... от, а далі – стоп-кадр і кі-
нЕць фрагмЕнту, себто сЕрії, а далі сОming
sOOn і to bE contInued, мОдні брЕнди – п'янкІ
обіцЯнки новИх феЄрій, фраЄрська лотерЕя,
фальшИві двЕрі в мЕртві happy-End'и».

Нормальними словами це означає, що звільнившись із реабілітаційного центру (і викравши звідти ескізи психотуристичних мап), Ургант реабілітувався такою мірою, що його візія світу набула стилістичної однорідності. Він (як і кожен з нас) поступово почав бачити світ як пекло, а себе як демона в ньому. Психотерапевтичні навички допомогли Ургантові зануритися в соковиті товщі своєї демонічної сутності, в результаті чого Ургант (як і кожен з нас) спочатку відчув себе темним магом зі світлим минулим, а згодом – узагалі пекельним месією. Він не подався в сатаністи, і не став рокером-готом, а просто-напросто (скориставшись ом!-можливостями інтернету) заснував власну секту (як і кожен із нас) і, подекуть, добряче в цьому досяг. Секта розросталася в геометричній прогресії. Як кожна тоталітарна структура, вона приносила чималі дивіденди, що вже й казати про моральне задоволення Урганта від володіння цілою армією сил пітьми. Це була чудова кар'єра, і можна було б сказати, що життя Урганта відбулося, вдалося (з простого безсмертного він перетворився на гуру Урганта Джамбона Тулку VII-го), якби не одна

деталь – доживати свій безсмертний вік йому (як і кожному з нас) доведеться в пеклі.

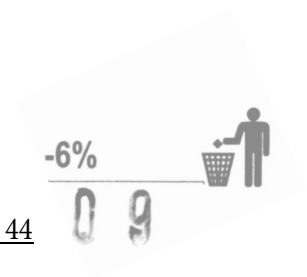
P.S. До речі, секта ця, прозвана медійниками «Азією Світу», насправді мала іншу, вигадану її засновником назву – «God's Mistake». Нарікаючи так своє дітище, Ургант мав на увазі не себе, як можна було б подумати, а справжнього Бога, відомого зі священних книг (от тільки читаючи ці книги, ми не здаємо собі справи в тому, що Бог (як і кожен з нас) – єдиний їх реальний персонаж; усе решта – т.зв. культурні нашарування, психічні фантоми і контрабандою добуте знання).

У цьому й полягала помилка, mistake самого Урганта: відповідальність за те, що ввижалося йому довкола, він (як і кожен з нас) поклав на Іншого автора, Автора іншого світу, Архітектора світла.

Коли ж у довколишньому мороці жодного іншого бога, окрім нього, Урганта, немає і бути не може. А тому саме він, Ургант Джамбон Тулку VII, відповідальний за створення пекла.

Він, бляха, він.
Як і кожен з нас.

Як ви і я.

Ї		Т		П		Н		П		С		Л
Ж		І		Т		Е		И		І		О
Т		Л		А		Б		Й		К		З
Е		О		Х		Е		Т				И
				І		С		Е				
				В		Н						
						И						
						Х						

АГУЛІ

Вона з'являється щоранку. Дуже педантично, завжди о тій самій порі. Поводиться чемно і стримано, цілком логічно вважаючи, що вже самої її появи, навіть мовчазної, достатньо, аби я зрозумів, про що йдеться. А йдеться завжди про одне і те ж: я повинен нагодувати її. Готувати їй сніданки – взагалі-то не мій обов'язок. Ні особисто їй, ані кому іншому я не давав жодних обіцянок. Але вже якось так повелося, не пам'ятаю, відколи, здається, з позаминулого літа.

Врешті-решт це зовсім не обтяжливо для мене. За час нашого знайомства це вже навіть перетворилося на частину моїх ранкових ри-

туалів – як холодний душ, кава з молоком, сигарети. Тепер ще й сніданок для неї. Для невротика ритуали – справа не лише звична, але й помічна. Особливо ранкові, коли розум відмовляється вірити, що знову повернулася т.зв. реальність, коли психіка бойкотує будь-які спроби налаштуватися на активне, креативне, конструктивне – яке там ще? – суспільне буття, коли пам'ять вкотре намагається виінсталюватися з групової історії в якусь приватну соліпсичну директорію.

Механістичність ритуальної поведінки немов продовжує інтимність нічного усамітнення, створює ілюзію продовження сну. Тобто створює ілюзію ілюзорності. Пом'якшує повернення в шенгенську зону дня.

Тож готувати сніданок ще й для неї – справа достатньо вдячна. Тим більше, що вона не вимагає різноманітності, просячи щоразу одне й те ж: кукурудзяні пластівці з родзинками. Я мав би цінувати мінімалістичну скромність її бажань, однак певні естетичні нюанси рецептури таки дратують мене. Я майже впевнений,

що снідати пластівцями вона почала, надивившись американських серіалів. У кожному разі, ще донедавна ніхто зі співвітчизниць навіть гадки не мав, що цей прародич попкорну може складати повноцінний сніданок. Утім, варто віддати їй належне: пластівці вона їсть сухими, не заливаючи ні молоком, ні соком, ні йогуртом. Із погляду здорового харчування, навряд, чи це добре, але така поведінка свідчить все ж про власне вольове рішення, про індивідуальний вибір, зрештою, про індивідуальність як таку. А кожну індивідуальність я навчений шанувати. Звичайно, з американського кіна вона набралася ще й інших дурнувятих звичок. Наприклад, аби показати, як уважно ставиться до моїх слів, вона схиляє голову вбік і скеровує погляд просто в очі співбесідникові: достоту так демонструвала зацікавленість леді-термінатор із однойменного фільму. Однак і це не надто дратує мене: бо що здатне ефективніше за цитати з голлівудських блокбастерів повертати нас до реальності? Тож я трактую таку її поведінку як грамотний і ненав'язливий психотерапевтичний хід.

Набагато гостріше дратує мене її манера їсти. Їсть вона, що називається, голосно і неохайно, розкидаючи пластівці навсібіч. Тепер після сніданку мені доводиться приборати ретельніше, ніж я звик до нашого знайомства. Добре, що вона принаймні не намагається розмовляти під час їжі.

Та, попри все, гріх не згадати й позитивних її рис. Так, скажімо, вона жодного разу, жодним чином не заакцентувала свого ставлення до мене як до представника протилежної статі (що для її однолітків майже відрухове). Я дуже ціную таку поведінку, тим більше, що в неї є бойфренд (я неодноразово бачив їх на вулиці разом), про якого вона жодного разу не згадала, не кажучи вже про можливі спроби познайомити нас чи спробувати нагодувати халявним сніданком і його. Тобто між нами, між мною і нею дуже природно, без зайвих домовленостей виник своєрідний «кодекс честі», а це, погодьмося, не часто трапляється в стосунках.

48 З мого боку подібний кодекс вмикається чомусь лише вночі. Я жодного разу не бачив її уві сні,

але її присутність *там* відчував неодноразово. Так от це, замалим не Прохаськове *відчуття присутності* відіграло в моїх снах роль своєрідного морального імперативу, направляючи дії, коригуючи вчинки тощо. Підозрюю, саме завдяки їй я навіть уві сні ніколи не зважився ані на вбивство, ані на самогубство.

Оце, мабуть, і все. Дивний приклад симбіозу двох повноцінних організмів. Хоча взаємовигідний симбіоз, як твердять зоологи, якраз і свідчить про бодай часткову неповноцінність, неспроможність без допомоги ззовні успішно функціонувати в соціумі (не кажучи вже про «ноосферу»).

Не знаю, скільки це триватиме. Як гостро кожен із нас переживатиме втрату спільника – бо ж навряд чи ми помремо одночасно. Зрештою, для розлуки є багато інших, прозаїчніших причин. Набагато більше, ніж для вдалих зустрічей. Я, наприклад, часто мандрую. Щоправда, поки що мандрі не шкодять: за час моєї відсутності сніданки їй готує дружина. Дружина вважає її горлицею, тому щоранку, виносячи

порцію пластівців на балкон, кличе: «Гулі-гулі-гулі». На цей пароль, якщо вірити дружині, і справді прилітає горлиця. Зі мною все відбувається по-іншому. Мабуть, орнітолог із мене поганий. Звичайно, я неодноразово пробував, відчинивши вікно, промовляти щось на зразок: «Агулі, а гулі». Але жодного разу ніхто, ніде... Мабуть, уся справа в тому, що в складній резидентській грі під назвою «Життя» паролі, коди й імена унікальні для кожного і не повторюються ніколи. Навіть двічі.

Н		Ж		Ц		І		А		Т		Т
А		І		І		Н		Л		О		А
С		Н		Л		А		Е				К
П		К		К		К						Е
Р		И		О		Ш						
А				М		І						
В												
Д												
І												

ФЕМІНІСТА

Спочатку ти казав собі, що вона схожа на клаптикову ковдру – та ж примусова дефрагментованість, та ж нерукотворність ручної роботи. Така ж непередбачуваність кожного наступного візерунка. Потім таке порівняння почало видаватися вкрай несмачним, незугарним. Справа не в сумнівній поетиці: чудова жінка може нагадувати і клаптикову ковдру і чавунну праску – чому ні? Колись ти був закоханий у дівчину, яка пахла цибуляною зупою, й істинно свідчиш: це був найвишуканіший аромат на світі. Але тут ціла загальна метафорика була до нічого. Ковдра хоча й пасувала б до якої-небудь романтичної мансарди (оббитої сосною, неопалюваної, із засніженим сонцем на єдино-

му вікні), а все ж не вдалося б уникнути нав'язаних соціоконнотацій: ковдра–ліжка–адюльтер та різна інша похабщина в іншомовному, зазвичай, варіанті. Тут уже й «ручна робота» зводилася до фрейдистьської ідіоми «не пальцем роблений». Коротше кажучи, жах. Коли не можеш просто назвати жінку, яка подобається, мабуть-таки, одного з вас роблено нетрадиційним способом.

Вона була ексклюзивом, однозначно. Та поруч із нею ексклюзивним видавався й ти зі своєю недорікуватістю, чи то пак вербальною розгубленістю. Спостерігаючи на якійсь вечірці за тим, як вона рухається, ти думав, що от іще одне жіноче обличчя, яке забути так само важко, як і описати. Вона могла би бути успішною авантюрицею, терористкою – харизматична зовнішність і жодної особливої прикмети! Бо вона сама – особлива прикмета. Тобто, прикметна особа.

Від нічого робити ти подумки почав складати її фоторобот, але це мало чим допомогло. Тонкі невиразні уста, яких безліч. Ніс, немов zdeфор-

мований примхою скульптора-авангардиста. Маленькі, сливе свинячі очиці. Випалене хімією волосся. А все в купі – незрозуміла краса, від якої важко відірвати погляд.

Отак, із відірваним поглядом ти й провів залишок вечірки, гублячись у загальній беззмістовності, неначе ціла ситуація загрожувала завалитися, разом із тобою поховавши під уламками всіх, якщо цій жінці не дано буде ім'я. Чому саме ти повинен їх усіх називати?

Жінки рідко гарно рухаються. Більшості вдається жест, кілька жестів. Нечисленним випадає хвилинна граційність. Одиниці можуть навчитися танцювати: зазвичай жінки танцювати не вміють. Навіть у славетних парах – Адель і Фред Астор, Джинджер і Фред, Бонні і Клайд – по-справжньому досконалі чоловіки. Жінки десь там, на підтанцьовках. Усі відомі жіночі образи, знані з полотен, знімок, скульптури, – усього лише дешеві натурниці, опоетизовані генієм закоханого чоловіка. Всі дами – краплені. Всі телезірки паралізовані нижче пояса. Всі музи – домогосподарки чи бички-беушниці.

Це ми, чоловіки, самі створили цей парад ілюзій. Але трапляється, трапляється, кажу тобі, що цицькаста сусідка, розвішуючи білизну, легко дасть цицьки всім Рубенсовим тіткам без жодних на те – зауваж! – твоїх ментальних зусиль. А смачний, оздоблений матюком плювок якої-небудь вуличної шалави раптом різоне ніздрі терпким духом ідеальної анархії.

Тобі щастило на подібні випадки. Наприклад, ти знав одну дівчинку – аса пневматичної забивки. Вона вистрілювала з біломорини тютюновим корком, як абориген отруєним кураре вістряем. А потім легким вдихом затягувала ганджу. Травинки зліталися в порожню гільзу як курчата до квочки. Дивитися на це можна було безкінечно й без жодного канабісу. Це було вЕлико.

Інша твоя знайома вмiла ворушити мiзинцями нiг. Це було огидно, але непересiчно.

Ще одна скидалася на цибату птаху марабу. Здавалося, вона постійно чиркає дзьобом по стiнах. Уявляєте савану в коридорах?

Була серед інших феноменальна дочка нації, що мала генетичний, либонь, тік усього організму. Сіпало її всю – від ахілесових сухожиль, повік і кутиків уст до інтелектуальних потуг у лобку та місячних циклів у мозку. Це виглядало неповторно, тільки як можна перебувати поруч із жінкою, до якої немов поприв'язувані мотузки, що за них смикає лялька угорі.

Знав ти одну, що не вмiла нічого іншого, як довершено носити свої довершені груди. Правда, про це мало кому було відомо, бо вона завжди ховала їх у потворні, соціально заангажовані бюстгальтери.

Інша володіла вмінням зграбно переступати з мокрого рушника в купальні капці, й за це ти роками прощав їй повну відсутність інтелекту і прикрий характер.

Одного разу тобі трапилася офіціантка, котра, не зронивши ані слова, запросила такі фантастичні чайові, що ти розреготався й залишився в її смердючій забігайлівці на весь вечір. (При цьому вона примудрялася збирати під столом

пакетики не використаного одноразового цукру і повертати у вазу на шинквасі).

Ти мусиш пам'ятати і ту хлопчакувату дівчинку-хіппі із зап'ястями ангела, і стару бомжиху з електрички, що мала руки богородиці й погляд убивці, і малого рудого спаніеля з купою комплексів та невичерпним запасом сексуальності.

А ще – партнерку з курсів рок-н-ролу з її плетеними шкарпетками і рвучкими па; автобусну попутницю з оригінальною манерою сякати в паперові серветки; черницю, що напрочуд хвацько витягала з-під і ховала під подолом мобільник. Та що там – було їх без ліку. Але рухатися з них не вмів ніхто.

Лише в телевізорі одного разу тобі пощастило побачити жінку, яка не лише чудово співала (жінки найкращі серед вокалістів), але й ступала, залишаючи на піску сліди (дія кліпу відбувалася на узбережжі), що їх так прагнуть цілувати екзальтовані поети.

Найрідкісніше в жінці – шляхетність. І саме шляхетність якось пов'язана з умінням, здатністю, даром рухатися.

Шляхетна жінка пахне акварельним папером. Це вам підтвердить кожен палітурник.

Шляхетна жінка носить біографію на обличчі.

Шляхетна жінка курить біломор.

Шляхетна жінка – ас пневмозабивки, рудий спаніель, мобільна черниця.

Шлях шляхетної жінки – це шлях. Ім'я її – ім'я.
Голос її – закон.

Шляхетних жінок не існує.

Але тут, цього разу, тепер напевне трапилося щось надзвичайне – бо ось вона, акварельна, тиха, граційна, безіменна, досконала, холодно-розпусна, витончено-хтива, тварюка, богиня, ідол, постамент, наріжний камінь постаменту, квітка під каменем, змія під колодою, шалава,

бруд, сміття. І це нічого, що ти сидиш на кухні, а перед тобою лише стос перетермінованого фотопаперу «Унібром» ГОСТ 12762-64, перенаселена попільничка, квасоля в мисочці і ромашковий чай. І це нічого, що за вікном життя й таблоїди. І це пусте, що позаду пустка. Найголовніше попереду: вічність, клаптикова ковдра, далекі береги...

І бережи вас Бог.

І		Н		Н		Н		П		Т		Т
		І		Е		А		О		А		А
		К				М		В		К		К
		О				А		Т		Е		
		Л				Г		О				
		И				А		Р				
						Й		И				
						С		Т				
						Я		И				

СУГЕСТІЯ

Я думав, уже по всьому, аж тут почалося. Довелося поспіхом закопувати брудне вздовж залізничних колій, запасатися водою і потай палити незнищенне.

У відкриті вікна заносило димом, цвітом, пилком глухої кропиви. Фіранки майоріли, як прапори, салютом досередини. За уявними шибами розгорталися сувої пейзажів, і червонів горизонт, прокреслений грубим синім маркером. І майоран.

За горизонтом відчинялися потаємні дверцята і сходили одкровення у форматі високотехнологічних джакузі. Відсвічувало тьмяним.

Комфорт межував із розчиненням. Повсюдно смерділо сіркою, та це був лікувальний сірководень – уся таблиця Менделєєва обіцяла винятково користь.

Користь, зрештою, обіцяли всі, але користі від цього було небагато. Приваблені цілющими ароматами звідусіль зліталися членистоногі й тамті – крильця в лусочках. І ма́хи, ма́хи, мамо.

Дезінсектори пускали веселий газ, і море, мамо, плюскотіло неподалік. Дезінспектори поливали всіх токсинами і присипали рани спорами. Спори паросткували сталевими сітками, крізь які виднілися грибні сади і грядки з полуницями. Сорт «Форева»! – кричала мала квітницарка з чудесним рудуватим кущиком унизу живота. Поруч студентки вимагали заборонити депіляцію вище колін. Ще вище вишикувалася склотара в картонних ящиках. На ящиках відпочивали сови і брокер Маракеш після повернення з вирію. «Вірую!» – спорадично вигукував отруєний спорами Маракеш, ненадовго прокидаючись із дзвінкого сну. «Преса! Пре-

са!» – захлиналися морквяно-банановим пюре діти журналістів, пресуючи батьків і одне одного. «Прозорі плеса» – так відтепер називалася кожна книжка, всі книжки. «Бергамот» – було записано в моїй шаманській візі. Візу виписала мені одна просунута дівчинка. Віза виявилася фальшивою, а дівчинка – справжньою. Дівчинка справжньою, а віза непотрібною: прозорі плеса поховали всі кордони, позбавивши другорядних громадян останньої ідентифікації. Розгублена паства клалася як вовк з ягнятком і клялася у вічній любові. Десять між буднів посівної баталії було скасовано числа. Загроза дефолтів відійшла у минуле. «Болт-флот! Болт-флот!» – закликав морячок у гавайській сорочці. А скільки сонця було, Боже ж мій!

Я не дарма не скористався даром шаманства. Я намалював собі гуашшю узгір'я, небо. На передньому плані – червоний Фольксваген-жук. Удалині – ескізно – корова кольору кави з молоком. М'ясо-молочна, чи що, порода. Я засадив усе узгір'я маленькими золотими цвяшками. Їх було так багато, що де-не-де я навіть вийшов за рамки пейзажу і позабивав розсаду

просто в стіну. Стіна у мене біла, крейдяна, на ній що хоч намалюй – і проросте. Цвяшки, кнопки, скріпки, увесь цей канцелярський непотріб має таку потенцію розвитку, такий запас метаболізму, що гріх було б не впустити світло в шухляди.

«Співають, ідучи музеями ліхтарів та свічок, дівчата. І паничі у прірві жито жнуть. І скарабеї, і богомоли, і хрущі – гудіння рівне, атональне. І у досвітніх вогнях згорає целюлоза мудрості. Неначе греблю рве...» – писав хтось із моїх респондентів, забутих у поспіху від'їзду.

А вздовж колій квітувало закопане. А на запасних рейках стояли цистерни мінеральної води. Цистерни були напівпрозорі, щоб світлофори вільно випромінювали ультрафіолет і спокуси. Вода ж різнилася відтінком і густиною: ближче до пасажирської станції групувалися сірі сорти, на сортувальній переважали кольорові, без штучних домішок і барвників. Одна густо-вишнева, сиропної консистенції цистерна була арештована, знята з рейок, і тепер по ресори заросла травою і, здається, протікала. Не зва-

жаючи на відсутність кордонів, митна служба й фарисеї працювали справно. Однак детектори металу не реагують на золоті цвяшки й пластикові скріпки. А осикові кілки вдавалося перевозити просто встромленими в груди – як ребра, мозок та інші деталі. Біологічний контроль усе ще не наважився заборонити транспортування живих організмів із правами громадян, то ж я користався цим, як міг, заражаючи собою цілі регіони, запліднюючи банкомати і апарати з кавою, роздаючи мутагенні доторки й вітання. Я не встигав відбиватися від данини. Найчастіше це були скляні кульки, зів'ялі яблука і подарункові комплекти вологих серветок. Я перестав спалювати відьом: я записав їх у свій мобільник і здав разом із апаратом на гуманітарку. Гуманітарної катастрофи не сталося – присутність у світі зла взагалі виявилася брехнею. Але дурні організми (з правами громадян і без) так звикли пожирати одне одного, а ланцюг харчування виявився таким міцним, що я вирішив не пхатися нікуди зі своєю радісною звісткою і тупо забив. На гуаш, на цвяшки, на корову кавово-молочної породи. І на якір на дні.

Я знову думав, що то вже по всьому. І то вже було по всьому. Нічого не проросло. Нічого не всохло. Ні вздовж колій, ні поперек. Лише на місці арештованої цистерни завітло дерево. Думали, вишня, аж то – платан. Ми всі – біологічна зброя. Ох, мамо, як же це тобі пояснити?

Тепер замість горизонту у мене шнурок для білизни. На ньому – прищіпка. Найближчим часом я обов'язково повішу сушитися якесь оголошення.

Я		І		Н		З		П		С		Т
К		Т		А		А		О		О		А
		И		З		Л				Б		К
		М		О		И				І		Е
		Е		В		Ш						
		Ш		С		И						
				І								
				М								

ЩОДЕННА ВЕЖА

Приміська автостанція. Неділя. Людно. Святково вбрані городяни виїжджають до навколишніх сіл або повертаються до міста. Майже в центрі загальної декорації, під молодим кленом сидить навпочіпки пияк. Його обличчя мені не видно, та зрозуміло, що він добряче п'яний. Це та стадія, коли координація рухів іще чітка, майже прецизійна, проте прецизія наразі означає не що інше, як напад delirium чи, кажучи простіше – «білочки». Пияк жестикулює, розмовляє з невидимими співбесідниками, клінічна картина цілком стандартна, якби не одне «але»: він збудував із порожніх пивних пляшок вежу. П'ять пляшок поставлені одна на одну, конструкція майже нереальна

навіть для тверезого, однак тут окремий випадок: іноді саме хвороба, наділяючи нас нелюдськими здібностями, допомагає перейти над прірвою до рятівного берега.

Усе б нічого, але пияк має ще одну пляшку – надпочату чвертку горілки – і, судячи з усього, збирається увінчати нею скляну вежу. Він виконує хореографічні паси руками, немов унаочнюючи силові лінії гравітації, що пронизують простір, він накреслює між ними всі можливі горизонталі і ту єдину вертикаль, яка дозволить успішно закінчити будову. Дивитися на це болісно, майже неможливо. Кожному очевидно, що чвертка впаде, вежа зруйнується, горілка розіллється. Більшість перехожих просто відвертається. Більшість вдає, що їх не цікавить вистава. Уважними глядачами залишається лише групка братів по крові, чи то пак по алкоголю – вони не лише спостерігають, але й коментують будівництво, підбадьорюючи самотнього архітектора. Та він уже не чує порад зовні.

Дивитися на це справді болісно. Болісніше, ніж на канатохідця під куполом цирку. І справа

не в тому, що вартість недопитої горілки – це підтвердить будь-який нарколог – зараз співрозмірна з ціною людського життя. Просто нестерпним є сам стан нестійкої рівноваги. Коли і зайвий поштовх серця здатен зруйнувати все.

Все-все.

Бог не був заздрісним (усупереч свідченням богознавців) щодо будівників Вавилонської вежі. Просто Він, як ніхто, знав і знає, що життя – крихка річ. Для його тривання необхідне дотримання сотень, тисяч, мільярдів тонко нюансованих умов. Припинити ж його може будь-що: тупе лезо, гостре слово, крапля, подих, звук. Кому, як не Богові, знати про це. Знає про це й пияк. Але хвороба каже йому будувати далі. Хворобі завжди йдеться про те, аби дійти якнайдалі. Однак архітектор хитрує. Він оглядає почату чвертку, немов обраховуючи оптимальні параметри балансу. Приглядається. Прицінюється, приміряється і... прикладається до горлечка. Пияки-побратими аплодують. Такі закони їхнього жанру. Горілка

йде пиякові вкрай важко. За найвищим рахунком зараз вона йому не потрібна – він потребуватиме її значно пізніше, коли на зміну delirium прийде абстинентний синдром. Але наразі йдеться про те, щоб обхитрувати – силу тяжіння, магнітне поле, всю решту сил природи, цілу окуповану хворобою світобудову. Обхитрувати власну неспроможність. Обійти заборони. Піднятися вище. Досягти небес. Це не виклик Богові і не суперництво. Просто якщо вже ціною Створення світу є вся його архітектоніка як така – з верхом і низом, зі стартом і фінішем, із життям і смертю – то чому б не спробувати рухатися не до кінця, а навспак, до початку. Себто – вгору.

Пияк блазнює. Здатність блазнювати залишається в людині чи ж не найдовше. Він майстерно розіграє драматичні паузи, театральню розводять руками, кланяється, заглядає в горлечко пляшки. Потім стає навколішки і на якийсь час завмирає. Тепер усі погляди прикуті до нього. Дивляться навіть ті, чий автобус уже подає сигнал відправлення. Дивляться діти, птахи і звірята. До скляної вежі підбігає безтурботний

кудлатий пес і, здивований, марно намагається поєднати в логічну картину довершену архітектоніку споруди, нестравний алкогольний дух і дивну вкляклу постать. Глядацький загал тамує подих: присутність тварини, яка не усвідомлює важливості моменту, викликає сапієнс, вартий Гічкока. Як поведеться головний герой драми? Чи вдасться йому врятувати себе і світ?

Герой примружує очі. Повільно, дуже повільно піднімає майже порожню чвертку. Вона шоста за рахунком, а отже, остання. Дихання затримано. Двигуни заглушено. Тіла спаралізовано. Вітер вимкнуто. Стоп-кадр. Ось-ось скляна посудина стане верхівкою нового Вавилону. Невже це справді станеться? Ось тут, на провінційній автостанції, просто посеред весняного пополудня? Невже Історію завершить будівельний ентузіазм випадкового пияка?

Звісно, ні. Історія не закінчується. Щоразу, обіцяючи фінал, вона лише повторюється з божевільною впертістю. Ось і зараз. Чвертка лиш на долю миті втримується вгорі, чи то пак – у грі.

А далі вся конструкція розпадається. Пляшки котяться бруківкою, нахабно дзеленькаючи. Дідько тішиться. Містерію знову зведено до побутового непорозуміння. Слідом за вежею падає і її будівничий. Він валиться набік і відразу засинає. А я раптом розумію, що всі мої вавилонські метафори сміховинні. Ні про що таке не йшлося. Майструючи вежу з пляшок, пияк просто вибудовував власну рівновагу. По суті, це те, чим кожен з нас займається щодня. Звісно, кожен – у свій особливий спосіб. Але всім ідеться лише про те, аби втриматися на двох. Адже кожен із нас – вежа. Кожен – вертикаль. І кожне життя – стан нестійкої рівноваги. І цей мій текст – лише чергова спроба, вистояти, встояти, втриматися. І втримати баланс у пам'яті про безіменного будівничого.

М		Т		Т		Ф		Б		Т		Т
Е		Е		А		А		О		А		А
Н		К		К		Р				К		К
Е		Е		И		Е				И		
		Л				С						

АДОНТНО

Те, що її звати Анна, а його Григорій, я усвідомив не відразу.

Я взагалі не думав давати своїм горлицям імена. Тим більше, вони ніякі не мої, а просто птахи Божі, що прилітають на мій балкон за сухими сніданками.

Тим більше, що я взагалі вже замахався все на світі називати, тому принаймні тваринам намагаюся дати спокій.

Он у мене півроку кіт жив. Поки не пропав. Так і жив без назви, себто без імені.

І вже потім, за пару місяців після його зникнення, я подумав, що він повинен би був називатися Кофе.

Не знаю чому. Не знаю, чому я взагалі згадав про kota – зазвичай я не страждаю сентиментами

до живих істот. Та й до мертвих теж. Я взагалі намагаюся не страждати ні сентиментами, ні якою іншою байдою. А тут кіт.

Коли дружина принесла знайдене за гаражами чорне кошеня, я трохи скривився, але особливо не протестував.

Коли вона зробила йому хатку в коробці з-підпилососа, я зацікавлено приглядався до чужого ентузіазму.

Коли вона намагалася насильно прописати kota на щойно створену жилплощу, я тихо посміювався.

Але коли кіт, залізши в хатку, розлігся на спині, заклав руки за голову, і почав ліниво спостерігати за хмарами, я пришизів, і зрозумів: кіт – наш, кіт – рулезний і растаманський, кіт – чоловік.

От.

Але з котом не склалося.

Може, хтось украв (хто ж не хотів би мати растаманського kota).

Може, сам утік. В погоні за щастям, скажімо (чи, як то кажуть, на галімії ізмені).

Може, якби я його вчасно назвав, усе б склалося по-іншому («по-іншому, по-іншому», гугня-

вить кожен із нас, добре знаючи, що жодного «по-іншому» ніколи не було, нема й не буде).

Ну, але тут не про kota, а про горлиць. Вони нікуди не діваються і, сподіваюся, не дінуться.

Принаймні, поки в мене не закінчився овес.

Принаймні тому, що я вже дав їм імена.

Григорій і Анна.

Або простіше – Анка і Грицько.

Анка делікатна (як то жінка), дещо невротична, з купою комплексів, але й виразним почуттям гідності. Граційна. Тиха. Підозрюю, не дурна.

Гриць – тупуватий страхопуд (причому, як і кожен – вибачте на слові – бичара свою полохливість видає за обережність). Неповороткий. Ходить у розкаряку, як кавалерист; у ході волочить крила, чи то як поли плаща, чи то як шабельні піхви, і взагалі справляє враження лисого авантюриста. Цей набір якостей допоміг мені зрозуміти, що він – Грицько, і не просто Григорій, а Григорій Котовський, той самий, що живе в Парижі, зловживає кокаїном і, як подекують, створив увесь цей наш кислотний, флуоресцентний світ.

Ну що ж, приємно, коли до тебе на балкон за сухим сніданком залітає сам творець – якого вже там не є – світу.

– Що ж тебе, Грицю, братику, так кумарить? – питаю в Котовського, курячи самокрутку й спостерігаючи, як творець світу незграбно клює овес, раз-по-раз промахуючись, ніби дятел, що зібрався вибити дупло в столі. – Дивися краще, бо струс мозку заробиш, а тоді нам усім, тобою створеним, хана.

Котовський злякано озирається і вдає, що я не до нього звертаюся.

– Що ж ти, дівонько, собі таких хахалів вибираєш? – перекидаюся на Анку. – Як не трікстер, то деміург. Як не Ургант, то Котовський. Не набридло висиджувати їхні – в метафізичному сенсі – яйця? Ну, добре, вони створюють світ, у якому є дерева, гнізда і вони самі. Ну, нехай вони знаходять, себто створюють собі й віртуальних дуреп, згідних продовжувати їхній віртуальний рід... Але ж ти, Анко... ти, Анно, ти ж – справжня, чому ти не вигала собі власний світ, із власним Парижем, а як уже з Котовським, то теж із власним? Чому, Анно?

Анка перестає клювати овес і схиливши голівку, уважно дивиться на мене своїм бурштиновим очком.

Почуваюся ідіотом.

74 У цьому бурштині, здається, більше мудрості, ніж

у мені – двоногому, безкрилому витворі хворої уяви більшовицького кавалериста. Бо мушу сказати, що на додаток до всього без ліку даного, я маю здатність (дехто називає її хворобою) носити в черепній коробці двійко голуб'ят. Це відхилення було помічене оточенням ще в дитинстві, і в мою ротову порожнину, в цей deer purple, пурпуровий від крику й скролінгу заглядали медики, ворожбити та інші реальні ескулапи. Звичайно, без зиску. Згодом я почав пишатися цією внутрішньою голуб'ятнею, цим світом in-side, що я назвав його внутрішнім дагестаном, і був із того страшенно гордий, а ще самодостатній, бо ціле літо всередині крилами терли у і туркотали мої пернаті друзі, мої турботливі птахові, і жодної іншої музики, і жодних інших звуків я не потребував, і більше жодної потреби не мав би, якби... Спустився якось із неба миршавий ілюзіоніста, політ був бізнес-класу, а хлопець мав при собі стетоскоп, та ще й апарат ультразвукової діагностики – наслухав і підглядав, паскуда, як вони там шурхочуть пір'ячком, мої ангелята, мої динозаврики, мої хижачки, мої пропелери. А вони шурхотіли! А вони шурхотіли – аж шелесно зробилося в моїй голові, аж звіялося листя то-

рішніх ілюзій, аж чоловіком еси! І зрозумів я: «Летіти хочуть». А коли внутрішні птахи збираються летіти, нема на то ради. І розплющив я очі, і вилетіли вони, нічим душі півкуль, просто крізь зіниці, які ще не встигли зімкнутися від нестерпно яскравого світла, що було довкола (це нам, мешканцям темряви воно здається нестерпно яскравим, а насправді воно м'яке, лагідне і тепле, як молочний туман липневого світанку де-небудь над дагестанськими озерами, час для яких не обов'язковий), вилетіли й порозліталися навсібіч, бо небеса завжди повсюди, тільки роззирнись, але той небесний ілюзіоніста мав у кишені глиняний браунінг, і одним пострілом поклав не лише всіх горобців у жменях, а й двох моїх птахів у зоряному імперативі.

Як виглядає вбивство внутрішніх голубів у світі реальному? Та як завгодно. Не конче екзотична лоботомія. Не конче колабораціонізм чи зрада самого себе. Достатньо лінивої душі і мертвих очей. Або душі так жвавої, що за кожен свій порух вимагає кармічних дивідентів. Або замилування сходами, драбинами, та іншими ієрархіями. Або неперерубаної пуповини, звідки б вона не тягнулася. Несуттєво.

Коли в дагестані занедбуються посіви вівса, птаство гине від голоду.

Ну от, а я після смерті птахів став сумирний. Тихий та тверезий, богобоязливий. Пішов у схови, в андеграунд, шифруюся, як можу. Поводжуся рівно, без відхилень, поводжуся чемно, та й кому в цій темниці нагрубіятиш? Це подібне на стриманий траур. Так воно і є. Звісно, я в траурі. Чи, радше, у стриманні. Бо ви, може й не знаєте, товаришу командир, Отче наш, Умовний Речнику Абсолютної Любові, що Анна й Григорій, що б там про них не говорити, вже сотворили яечко, і вже відомо, хто з нього з нього вилупиться: а вилупиться з нього, Батьку небесної кавалерії, вилупиться з нього, Імене Імен, пустота на ймення Петро, це та сама пустота, що тричі відреклася від Тебе, і та сама пустота, в котру Ти жбурнув ключі від раю. Сподіваюся, Тобі не потрібно пояснювати, що він – це я, і що ключі Твої в мені, і що на жодне запитання Ти не почувеш від мене нічого, крім I DONT NO.

А батьки мої Анна та Григорій завтра прилетять знову у створений собою світ.

ДСТУ 4135-2002

МАССА НЕТТО, г.
MASSA NETTO, g.
NET WEIGHT, g.
NETO, g.
ТАЗА САЛМАҒЫ, г.

255

27 07 03

27 01 03

100г өнім құрамында:
ақуыз - 3,1г, май - 16,9г,
көмірсутегі - 71,2г.
Құжаттылық құндылығы - 424,0 ккал.
Сақталу температурасы
ылғалдылығы 75 % артақ емес
(18±3)°C

О	Т	І	Т	І	Р	Т
Д	А	Н	А	Н	І	А
Н	К	Ш	К	Ш	З	К
Е	Е	Е	Е	А	Н	А
					И	
					Ц	
					Я	

ПСИХОНЕВРО

Називання – чи не єдина істинно людська прерогатива. Саме людині довірив Бог назвати всю сотворену живність: усіх тварин, і всіх птахів небесних, і всіляку «іншу морську сволоту» (див. Бут. 1:20, а також Подерв'янський Л. Гамлет. 1:1).

Хоч як дивно, це справді єдина справа, повністю віддана Господом на людську волю. Усе решта – складна система обов'язків і табу, що з ними й до сьогодні ми не вміємо дати собі раду. Як, зрештою, не завжди даємо раду і з довіреним нам називанням. До того ж навряд чи добре усвідомлюємо всю важливість цього повноваження і всю пов'язану з ним щедрість

Творця. Адже здатність і право називати – не лише в ексклюзиві Господнього всевладдя, але й у природі Його сутності: згадаймо «спочатку було Слово». Про пандиктат цього – з великої літери – «Слова» час від часу, з подиву гідною регулярністю згадують філософи, от і в наш час вони з виглядом першовідкривачів правлять про трансцендентальну первинність письма щодо мови. Подібні псевдовідкриття завжди уможливлюються в моменти, коли загальноприйняті поняття, назви й дефініції старіють, зношуються, обростають додатковими значеннями, каламутніють від неправильного вжитку й набирають невизначеності аж до повної втрати сенсу. Тоді верткі спудеї оновлюють лексикон і проголошують початок нової філософії (хоч ніби, як може бути новим щось таке, чого насправді не існує?).

Невідомо, чи мають речі й сутності якісь свої, властиві, «справжні», раз і назавжди усталені назви, чи навпаки – імена й означення перформатовуються з плином часу так само тихо й непомітно, як витікає із нас, смертних, життя.

Незаперечно одне: дуже часто, найчастіше (по

суті – завжди) ми дуже приблизні й неточні в називанні, і ця неточність дорого коштує, через неї ми завжди – боржники трансценденту. Можливо, увесь так званий «містичний шар буття»: усі ці карми, чакри, фантоми, енергії, астрал, екзотерія, ритуали, ініціації, прокляття, вроки, вуду, інкуби-суккуби, замовляння, неприкаяні душі тощо – лише тіні недоречних назв. Мста невпізнаних фрагментів дійсності. Капризування номінацій. Блуд, що перетворюється на blood.

А тепер прошу вибачити мені розлогий вступ та нуднувятий відступ і перейдімо до поступу несуті.

Як і будь-яку річ, неадекватне називання можна перетворити на виграшний прийом, стилістичний трюк, який забезпечить успіх там, де його й не очікувалося. Так, наприклад, спрацьовує зміщення лексики в рекламі. Бігборд, присвячений новій марці сигарет, скажімо, рясніє термінами з теорії газообміну, мультифільтр, зображений у розрізі, скидається на вентиляційну систему коксохімкомбінату, а сама сига-

рета (термін функціонування якої вкладається в 15 затяжок) нагадує останнє досягнення hi-tech. Натомість реклама в жіночому журналі нової моделі ноутбука зосереджується не на процесорі чи ОЗУ, а наголошує на золотистому кольорі корпусу, «що геніально пасуватиме до вечірньої сукні від Dior».

Вузькоспеціалізована лексика надає слоганам несподіваної глибини та метафоричності й дозволяє правити за копійчану пластикову пімпочку (назвавши її «революційним компенсатором», скажімо) кількадесят доларів.

Аберація значень проникає в усі сфери. Так один із найцікавіших філософських трактатів сучасності має титул «Вступ до геометрії», а за логотипом славнозвісної рок-групи R.E.M. ховається медичне поняття Rapid Eye Movement (миттєві порухи очного яблука).

Використання саме медичної термінології в сферах, далеких від медицини, перетворилося на загальноживану практику з появою фрейдизму та похідних від нього колоквиальних дисци-

плін. Там, де раніше говорилося про «честь», «наполегливість», «пунктуальність», заговорили про неврози, маніпулювання, параною. На зміну словам «сором'язливість», «героїзм», «наполегливість» прийшли поняття на кшталт «комплекси», «підсвідоме» чи «анальний вау-фактор». Під материнською опікою вбачаємо феномен Big-Mam, під батьківською любов'ю – синдром Gumbert-Gumbert. Колишню «соціокультурну парадигму» називаємо психічним тлом. Літературу вивчаємо крізь фільтри шизоаналізу. Мистецтво продають гомеопати. Геополітикою опікуються ветеринари. Ет, як то кажуть, цетера.

Що ж, треба визнати, психіатричні діагнози перфектно надаються до класифікації людей. Тим більше, що, за старим докторським віцом, цілком здорових немає взагалі, а поділ людства всього на дві категорії: невротиків і психопатів – не лише простий, але й гранично наочний.

Кожна класифікація хибує. Невідомо, за якими ознаками називав тварин Адам, але його бесті-

арій безсистемний. Систематизація Ліннея, на позір логічна, призвела до появи блюзнірської теорії Дарвіна. Досконала таксономія древньокитайських зоологів династії Кун неужиткова саме через свою досконалість. Бо про яке тваринництво може йтися, коли серед тварин розрізняють: а) належних імператору; б) одомашнених; в) забальзамованих; г) сирен; д) іграшкових; е) окремих собак; є) тих, що входять до цієї класифікації; ж) тих, що бігають, мов скажені; з) незлічених; и) намальованих найтоншим пензликом; і) інших; ї) здалеку схожих на мух?

Отож серед непридатних класифікацій віддамо перевагу найпростішим. Двох категорій більше, ніж достатньо. Опонент, як і ворог, буває тільки один.

Психопат чи невротик? Як дізнатися, хто є хто?

Невротик зазвичай невротичний. Він невпевнений у собі. Ніжний і беззахисний. Він потребує подобатися іншим, через що буває непривабливим. Або навпаки – здається милим

і завжди готовим допомогти. Однак його мегушливість більше заважає, ніж допомагає. Його благальний погляд породжує бажання вбити й потоптатися. Це, власне, невротики хочуть, як краще, а виходить, як завжди. Це їхніми добрими намірами вимощена дорога в житлово-комунальну контору. Невротики безпомічні в побуті. Невротики сублімативні. Це вони створили мистецтва й увесь артистичний бедлам.

Психопати рідко схожі на психів. Вони соціально адекватніші від невротиків, які завжди дивуються постфактум, коли їхній сусід виявляється вбивцею-маньяком. Що? Не може бути! Така порядна, така інтелігентна людина! Я знав його стільки років! Він завжди був таким ввічливим! І приязним! Так, психопати ввічливі й приязні. А ще цілеспрямовані й наполегливі. Їхня патологічність співрозмірна лише з їхньою послідовністю, яку часто плутають із занадтством. Психопат просто не може відмовитися від задуманого. Він іде до мети по трупах. А його добрими намірами вимощена дорога до травм пункту (і банкомату).

Невротики, як уже було сказано, створили мистецтва.

Психопати – політику й точні науки.

Невротиками всіяні позацвинтарні поховання.

Психопати складають пантеон найжорстокіших тиранів і найгеніальніших вождів.

Психопати – месії.

Невротики щонайбільше – апостоли.

Невротики продукують ідеї.

Психопати ідеї втілюють.

Невротики часто зневірються, відрікаються, каються, просять цюцю, цицю і безстроковий кредит.

Психопати тихо вичікують і ніколи не відмовляються від задуманого.

Невротики всуціль талановиті, мислять неординарно і творять непересічно, але найчастіше банально про...ають свій талант (потрібне вставити). Іноді вони просто не можуть вибрати з-поміж своїх різнобічних талантів найважливіший і помирають від розгубленості.

Геніями бувають лише психопати. Навіть якщо їхня геніальність цілком неужиткова (скажімо, вміння ліпити з гівна солдатиків), особистість цілком зосереджена на одному вмінні. Психопати не бувають обдарованими різносторонньо (Гітлер – прісний живописець, Айнштайн – містечковий скрипаль). Якщо психопат через якийсь катаклізм не може реалізувати свій основний дар, він залишається нерозпізнаним, мімікуючи в невротика.

Невротика іноді й справді можна сплутати із психопатом: у них подібна психосоматика. Наприклад, і ті, і ті часто миють руки. Однак невротики роблять це від непевності й побутової амнезії (я помив руки? боже, я помив руки? мені ж зараз вітатися...), а психопати – в

рамках пожиттєвого протистояння з мікро-організмами (що, мої маленькі друзі, скучили за таточком? а ось ми вас дихлофосиком... а ось ми вас хлоринольчиком... а ось вам мило дитячененьке з діоксинчиком...). Руки невротиків – сухі й гарячі. Руки психопатів – липкі й холодні. Хоча буває й навпаки.

Попри те, що клінічна картина як психопатів, так і невротиків прописана детально й повноцінно, в мистецтві мало переконливих образів одних і других. Вожді, маньяки, легендарні скнари, авантюристи, полководці і т.п. в літературі-театрі-кінематографі – радше знаки і маски, аніж повноцінні психологічні портрети. Можливо, через те, що сценаристи й актори здебільшого – невротики, а режисери і продюсери – психопати, ці два полярні типи мікшуються, і в кінцевому результаті ми отримуємо нежиттєздатних і неправдоподібних мутантів.

Почавши з тварин, птахів небесних та іншої морської сволоти, фауною хотілося б і закінчити. Насамкінець конче зауважити, що невротизм

серед тварин – явище далеко не рідкісне, до того ж очевидніше. По суті, все в поведінці живих створінь, що не служить кінцевій меті виживання та продовження роду, можемо трактувати як хворобливе відхилення. Для чого бездомний пес, який цілими днями в пошуках їжі порпається по смітниках і ледве може забезпечити собі білковий баланс, із таким зазв'язттям і азартом ганяється за велосипедистами, витрачаючи дорогоцінні калорії? Для чого сорокам, ризикуючи життям, збиткуватися з котів? Чому бики ненавидять червону шмату? Адже це загрожує не лише окремим особинам, але й цілим видам (севодня слушає он джаз, а завтра родіну продає). Заради справедливості додаю, що психопатія тваринам не притаманна. Все ж, як не крути, вона – наслідок вищої психічної активності, а не просто психо-соматичних розладів. Тому з полегкістю можна констатувати, що тупі й безжальні вбивці трапляються тільки серед людей.

P.S. Я закриваю медичні картки, історії хвороби, журнал, розкладаю папери по шухлядах і замикаю реєстратуру. Робочий день закінчився.

Виходжу надвір, відпинаю ланц, сідаю на ровер, їду додому. Вона, як завжди, з'являється не знати звідки, непомітно, з-за рогу чи з-за кущів, самовіддано біжить за велосипедом, тримаючись на рівні осі заднього колеса. Іноді я не витримую, зупиняюся і запитую: «Ну скажи, поясни, для чого це тобі? Або хоч як тебе звати?» Вона ніколи не відповідає. Лише опускає погляд, посміхається і помахує хвостом.

Т		Т		Т		Ч		І		М		С
А		А		А		И		Н		У		Т
К		К		К				А		С		А
Е		О						К		И		Т
		Ж						Ш		Т		И
								Е		Ь		С
												Я

КАНОНІЗАЦІЯ·R

віН близько, близько – я грішний, грішний

віН усе бачить, усе прощає, я грішний подвійно,
double beat, бо в гріху найважливіше – пульса-
ції: людське серце б'ється, допоки пульсує гріх
гріх близько, близько – мене нема

вчора образив сина, кажу йомуУ: прости, а перед
сином я вибачуся

перед сином вибачився, питаю йогоО:
простив? – мовчить, не має чого прощати
немає мого прощати?

віН близько, близько – я світлий, світлий

убив комара – бац! і батько мені вмер – так швидко відновлюється його справедливість

і так це працює

всяко бувало: я марнував-марнував, марно тра- тив і марно славив, лихославив і лихословив, але й заробив без міри: якось глянь – а довкола стільки халяви і вічної прухи! по суті – всюди халява і вічні пруха, бо і так це працює, я знаю, я інженер

бачив я одного інженера: все життя від гріха по- гляд відвертав, блуд його не чіпався, бруд він по кутках ногою розпихав, попри суспільні інститути ходив виструнчившись, себто зі- щулившись, кожному картузові паспорт для перевірки тицяв; так от це мужик потім ніяк вмерти не міг, бо через очі широко заплющені він гріха за все життя так і не побачив (навіть у кіно долонькою прикривався), і організм його баланси звести не міг: душа-шо-кристал, а роз- хід лайна через цю душу зашкалює

іншого мужика знав: той, блін, жодної спокуси не оминув, і жодного кайфу не злавав (ні собі, ні іншим, що банально, але суттєво), а потім – гоп! і не відомо, за які заслуги дано було йому побачити полуничні поля 4ever, і узрів він халяву, і почв її у наш світ тягати, і на шару роздавати – їв я його полуницю: реальна фірма, беспести

пес його знає, і так це працює

недавно йду, чую: він близько-близько, я грішний-грішний
я грішний? грішний? – питаю
мовчить, сміється, і я сміюся: він близько, близько, я – святий

людських душ я спокусив немало, людських тіл з десяток
мільйони комах на моєму рахунку, я мільйонер тисячі звірат і рослин стільки, що могли б укласти цілісну екосистему
скільки це коштує? – питаю його
німує – нема в нього цін: усе безцінне, тобто безкоштовне, тобто халявне

ти йомУ содомію вольну або невольну, віН – са-
ломеї танець чудесний

ти йомУ отцеубивство і синолюбство, віН
тобі – слину гіркого прозріння, повен рот
терпкої слини, повні ніздрі кушців вогняних, по
вуха – чистого розуму

критика недоречна: і так це працює теж

колись у мене не було числа: були імена, талісма-
ни, фенечки, обереги, а номерологію я чомусь
проїхав

потім, з роками, якимось бічним статистичним
зором зауважив, що найчастіше моїй приват-
ній арифметиці сприяють цифри 3 і 1

пригледівшись уважніше, я виокремив число
«31» і, за канонами Ургана Джамбона Тулку
XVII-го закономірно вирішив, що число це
слід тримати в суворій таємниці, а оберненої
до нього 13-ки – уникати, як вогню

94 далі пішли вираховування прихильних і во-
рожих комбінацій у номерах авт, телефонів,

банківських рахунках тощо – увесь цей обивательський джез

як інженер я не обмежився простими арифметичними діями: в хід було пущено логарифми, інтеграли та інші витребеньки, математика перетворювалася на магію – кубічний корінь розчленовував безпосередньо трійцю, теорія ймовірності відгадувала таємниці таро, векторна алгебра намагалася встановити кут нахилу божого промислу стосовно осі світу... я потроху робився параноїком, від остаточного звиродніння врятувало просте спостереження: ні фіга фатального число «13» мені не несе

звісно, це якийсь інший, даруйте, дискурс, можливо, дзеркальний щодо мене, можливо – чужий, але однозначно не ворожий: я навіть вступив на пробу в статево-інтелектуальний контакт із кількома представниками/цями 13-ки, і що? – ми розійшлись, як в оці скалки, не покалічивши одне одного; я почав вважати дружніми будь-які комбінації 3-ки та 1-ці, що значно розширило ареали прихильних номерів (створивши в моїй числівності подо-

бу варшавського блоку і значно зміцнивши самовпевненість – я навіть робив несанкціоновані спроби проповідувати, без особливого, щоправда, успіху), все йшло нормально, але в мені розплодилися глисти сумнівів: я хоч і не заглиблювався більше в нетрі вищої математики (ліберальне поводження з 3 та 1 дозволяло третину всіх зустрічних чисел проінтерпретувати як «свої» простими арифметичними діями), та власне, це спрощення, цей попуск уже видавався мені недостатнім – ліберальності завжди замало, людина прагне розгледіти нутрощі всіх табу, а це можливо лише за гранню абсолютної свободи...

...так от, мені не вдавалося здобути більшу свободу, оперуючи лише 3-кою та 1-цею, я кинувся опанувати всі астрології світу, всі доступні кабалістичні методи, всі операційні системи, всі способи ліку й лікування...

...правда, яка завжди відкрито лежала на поверхні, попервах шокувала – з'ясувалося, що моїми числами відпочатку були 6, 7, і 8! – а це означало, що я просунувся значно далі, ніж

думав: я переступив не лише 3-ку з 4-кою, але й фатальне «5», на якому заламалося чимало сталкерів; але найважливіше, що суцвіття «6-7-8» (яке розкрилося із зав'язі «3», що своєю чергою проросло з твердого кореневища «1») в сумі давало таку неймовірну кількість комбінацій, що нещасливих чисел для мене просто не залишалося!

і це все, що я знаю про війну у в'єтнамі

воістину:

віН світлий-світлий, я зовсім темний

віН близько-близько, і я неподалік

РІК III 2484

УКЛАДЧИК 4

Б		Т		Є		Б		К		Т		І
О		А				О		А		А		
		К				Т		Ж		Р		Т
		Е				А		Е		А		А
						К				С		К
						Є						
												Є

ТАНТРА

«Дощ цієї ночі лив, мов курився пилом, я любив її всім серцем. Всім серцем, дослівно, ледь ковзнули вила. Всім серцем, як і іншими органами – печінкою, нирками легеньми, мозком, і депо кипіло навіть отією безтілесною, підшлунковою, чи що залозою (паравозна зала – розтривоженим цехам). Зброю мила роздавала, я любив її всім серцем. Серце для цієї цілі надавалося, куди краще, ніж фалос: воно що-секунди випорскувало в неї струмінь гарячої живої крові (йшли цехи за щастя в бій). Вирувала повінь, і її серце відповідало мені тим же. Я любив її легеньми – ніби вирвався прибій – нашими спільними легеньми, де змішувалися вдихи і видихи, наш кисень, наш азот,

наш вуглекислий газ, насип люду повен. Я любив її гіпофізом, викидаючи в нервову систему – єдину енергосистему – згусток імпульсів (доторків, пестоців, подихів, облизувань, обсмоктувань, підсьорбувань, підшморгувань, покусувань, принохувань, асфіксії, нудоти, коми, щоб над світом грянув грім) – імпульсів, які зворохоблювали на тому краю зв'язку хвилю коротких замикань у досвітки-морози, локальних перебоїв в електропостачанні, і небо супилось вгорі. Ніби з криці озеро я любив її шлунком, повним, ще неперетравленої їжі, нирками, піском в нирках, жовчними протоками, каменями в протоках, каналами, шлюзами, кишками, з усією перистальтикою й усім проктологічним вмістом в папах кудлатих. Я боявся, що такого мене вона не захоче – галява, трави розколихані, – але у відповідь отримав таку хвилю вдячного тепла, і неба полуденну синь, що зрозумів: їй добре. Їй добре: у спекоті дня осіннього серпневого жаркого сніг упав. І танув сніг. Було 25-е. Їй добре з цим. Їй усіляко добре. Косар з косою вітамінною стояв побіля куреня. Їй усіляко добре і не раз. «Розпуснице!» – хотів було присоромити її, та вранці мо-

рок над трависьками, вночі мовчання і туман, а так її робочий океан прохлюпотів: «Так» – «Розпуснице?» – «Так» – задоволено відповідає вона шиєю – «Усни?» – «Так» – повторює передпліччям – «Нице?» – «Так» – підтверджує попереком, куприком, сідницями... «Так! Так! Так!» – кулеметом відповідає моє серце.

Вона захотіла поцілувати мене, повернувши голову так, щоб ми бачили одне одного, але поцілунок не відбувся через найчастішу причину невдалих поцілунків – сміх – вона розсміялася, також згадавши, що ми можемо цілуватися в будь-який спосіб, не змінюючи позиції, але вона, звісно, вибрала найекзотичніший і вивернулася через уста навиворіт і вп'ялася в мене з вивороту і ми утворили щось на кшталт просторового листа Мьобіуса, де зовнішнє переходить у внутрішнє без будь-якого шва. Просто, як продовження, бо насправді внутрішнє і є продовженням зовнішнього. І навпаки. Ми надто багато ділимо, надто багато ділимо, замість того, щоб поєднувати, а от раз ми – я і вона – неподільні, і наше зовнішнє і наше внутрішнє – неподільні і наша кров

пульсує нашими нервами, і нашу їжу їсть один фермент і наше світло випромінює барабанна перетинка спільного ока.

Сяяв дощ, горів поріг! Вона могла все, що завгодно (як і я). Стримано в стременах сталь дзвеніла. Вона взяла мене зі свого нутра рукою...

(коли ж її руки в той момент були моїми руками, що огортали її відразу за всю поверхню тіла, трималися за кожну пору тіла, за кожен рецептор зосібна, мої рецептори продовжувалися її рецепторами, хоча це вже був явний надмір, адже наші мізки давно переплелися всіма нейронами і пульсували в єдиному ритмі, і в тому ж ритмі пульсувала кров, в тому ж ритмі пульсувала на периферії внутрішнього зору яскраво-синє світло, в полі дим іржавий, німа ковильна нить, яложений кожух)

...вона зі свого нутра взяла мене і повела за собою углиб. Не питай дороги, хоч трупом ляж. Серце – в остроги. Зерно – в патронташ. Ми опинилися в подібі нефу із сегментованою стелею – це могло б нагадувати її підребер'я,

якби не спіральний спуск униз і сходи, розгорнуті віялом клепані сходи, клепані, клепані, чавунні сходи згвалтованих сестер з металу бозна-якої марки, подивися на обрій просто і поганяй, хай вітер у вічі, умри – не стій, двічі умерти простіше, молот, гудки, димарі, дольче габана, небо вгорі, стерті скрижалі, втрачений рай, мелена кава, гониво, чай у сивих туманах матросів... Ми йшли й ішли, опускаючись нижче, нижче, самі перетворюючись на підземелля, і вже не конче було знати, ні хто з кого виростав, ні хто – в кого, ні хто – кого, бо нікого тут вже не було і не був тут жоден «хто», святенникам, скупердягам спекулянтам не місце в печерах любові, – фантаст мурмотів настирливо, а дим розрухи повз протуберанцями, і з наших легенів зростали бульби крохмальної задухи, і сухий, кумачовий слід сипався з птахів, лютеві кліщі у блузах і бушлатах – пролетаріат пандемії, розчинені ворота шахт і йобіус-йобіус, ані шовчика, ані рубчика, ані зачіпочки, ой як розкліщимося, люба, гой-на, на?»

– У тебе розкішна внутрішня будова, – сказав він.

– Ти бездоганний енергетично, – відповіла вона.

Нормальне освідчення.
Хоча бувають і коротші.

ДСТУ 4135-2002

Н		Б		П		Н		Ч		П		Т
Е		І		Р		І		И		Р		А
		Й		И				Т		О		К
		С		Н				А				Е
		Я		А				Т				
				Й				И				
				М								

ФІСТАШКИ БЕЗСМЕРТЯ

Історію про фісташкове безсмертя я почув на конференції неконвенційних ботаніків, куди мене запросив Тарас Прохасько. Конференція відбувалася в Делятині, в Тарасовій хаті, огорненій містичним флером міфу, чи то навіяним прозою господаря, чи то до появи цієї прози причетним.

Звісно, конференція жодним чином не нагадувала традиційні зібрання науковців: тут не читалося доповідей, не піднімалося на кафедрі і не дискутувалося про мутагенні агротехнології, наприклад. Побут нагадував радше табірне життя «переміщених осіб» ДР. Розклад – санаторне життя зuboжілого гірського пансіонату.

Та й самі учасники скидалися не на світил альтернативної науки, і навіть не на Прохаськових непрОстих, а радше на різного штибу маргіналів та аутсайдерів.

Звісно, ботаніка займала в нашому недовгому спільному житті важливе місце. Однак була вона не так темою розмов, як необхідним елементом побуту: ожина, що росла під хатою, добре смакувала з домашнім вином; хмиз, зібраний в найближчому переліску, згорав у печі або у вогнищах, коло яких ми збиралися щовечора; експедиції ентузіастів надовго пропадали в пошуках священних карпатських грибів; траву курилося, на траві спалося, гербарії цікавили хіба окремих некомунікабельних аутистів.

Історію про фісташки розповів мені безумний, як рожева хмарка, молодик семітської зовнішності родом звідкілясь чи з-під Маріуполя, чи то з-над Аралу. Мав він ядучо-одеколонне прізвище Шипр, зловживав діоптріями, а замість очікуваного гаркавлення приголомшуввав займенниками та іншими цікавими мені

лексичними кунштюками. Ми сиділи з ним на колоді під південним вікном Прохаськової хати, пахкали на двох ароматичну люльку, й історія про фісташки виникла без найменшого зв'язку як із попередньою, так і з наступною темами.

«Фісташки... – казав він, – ну, це в натурі, тіпа, земляной оріх, як ці, ну, знаєш, арахіси, токо арахіси так і дозрівають у землі, в таких, вроді как пористих оболочках, ти же пиво п'єш, да? не? ну, кароче, неважно, так вот, а фісташки появляються, тіпа, як із почьок, вони такі вроді почьки, да? ну і вони, кароче, до соньца із-под землі вилазять, проізрастають в натурі, ти не гуманітарій, да? но должен в'їхать, і вот, чуєш, када така почька под лучі соньца попадає, а фісташки, вони реально лучше всього на солончаках ростуть, потому шо соль, ну як сказать, от, возьми, к приміру, консерви, у нас, на Аралі, їх вопше без уксуса готовят... кстаті, будеш у наших краях... а сам ти откуда? западенець, да?... ну, бог с тобой, чуєш, так вот фісташки, вони на соньці, тіпа, сразу висихають і лопаються, ти же пиво п'єш? не? ну, неважно,

але бачив, які вони розколоті, прикольно, да? береш і їш, бо єслі би вони від жару не лопали, то не факт, шо їх скаралупу роздавиш, да, по крайній мірі зубами не візьмеш, обламаєшся, кароче, а всьо потому, шо це в натурі оболочка почьки, а не орїх, вона без базара болїї тверда, ти не гуманїтарїй, ти должен в'їхать, вот, і разні греки, там, асїрійці, хазари, в старину тими почьками амфори обклеювали, і разні другї горшки і сосуди, бо вродї і кошерно, і укрїплює стїнки сосудов, і, термоїзоляція, да, а всьо, шо в нутрі у почек висихає, то получается тіпа як орїх, по-ботанїческї це ложний плод називається, потому шо воно не плод на самому ділі, но, як сказать, короче, вродї листков, которї зрослїсь, не розпустївся, так вот сольона пиль і глина, наслоясь на орїх, проїзводять замїчательний ефект...»

Коротше кажучи, гаркавий пафос рожевої одеколонної хмарки зводився до того, що фісташки, які віддавна вважаються способом на продовження життя, затримання старіння, про що знають і сучасні косметологи з фармацевтами, насправді володіють секретом безсмертя зовсім

не завдяки чудодійному хімічному складові, а тому, що, дозріваючи на солончаках, фісташки обдуваються солоними вітрами, і кристалики солі разом із частинками сірої глини осідають на плодах, утворюючи природний захисний шар, який оберігає горішки від псування, але справа тут не в консерваційних властивостях солі, а в тому, що легкорозчинна у воді сіль, проникає разом із нею в саму суть, у водообіг кожної живої істоти, кожного створіння, вливається у її найпотаємніші судини, проникає в генетичний код... і зберігає його в комбінаціях власних кристалів. Назавжди. Та навіть не в цьому справа. Сама потенційна здатність соляних структур проникати у фундаментальні засади біологічного існування породжує те емоційно-інформаційне поле, відчуваючи яке, організм згадує... що насправді... вже володіє секретом безсмертя. Що ним володіє кожна жива істота. Кожна людина. Кожна душа.

Все це звісно виявилось повною бриднею. Енциклопедія повідомляла, що фісташки ростуть на субтропічних кущах. Консерваційні властивості солі зумовлені її антибактерійними властивостями. А безсмертя – взагалі не існує.

Така є правда. Проте фісташки смакують мені дедалі більше, і купуючи їх, я завжди перевіряю, чи достаточо для замічатального ефекту наслілося на оріхах сольоної пилі і глини, потому шо еслі солі недостаточо, ну, кароче, ви поняли, да?

PIK III

T		T		M		T		A		M		C
A		H		A		A		N		A		O
K		E		S		P		D		K		P
E				T		E				E		Y
				E								
				R								

ФРІСБІ

Спочатку музика видавалася мені математикою.

Ну, я і вивчав її як математику. Чесно і педантично. Сподіваючись, що це зробить із мене музиканта. Тріолі, тризвуки, пізніше – септакорди й нонсептакорди, згодом – тригонометрія, теорія множин, комбінаторика. Все це просунуло мене від гамаи дома жораж дотональної електроніки (не оминувши ані фуги, ані регтайма) та навіть на йопть не наблизило до розуміння гармонії звуків, му-у.

Паралельно я почав думати, що музика – це мулярство й архітектура. Плити, перила, балки, наріжні камені і сходи – о! – безконечні сходи, анфілади, модуляції, прольоти і проїзди – все

це видавалося мені музикою, і я знову проїхав, знову пролетів.

Щоправда, я навчився чути музику, але видобути її з себе не вдавалося, ні. Та й слухав я, як ідіот, чіпляючи до кожної ноти табличку з її назвою. Моя фонотека перетворилася на забитий картками архів. Відповідно, моє музикування звелося до реєстрування: я імпровізував гресбухами, бланками і дискографіями.

Я врешті почав писати автобіографію в стилі, бляха, блю. Крім першої, останньої та кількох проміжних дат нічого зіграти мені не вдавалося. Тому я вирішив зібрати забраклі факти, залучивши людей, сиріч – оркестрантів. У численних мейлах та листах я просив друзів і просто знайомих описати якийсь день чи годину, пов'язану із найяснішим мною. Таким чином я збирався заповнити прогалини у власній біографії, чи то пак у тому, що нею вважалося.

Не скажу, що пошти було багато, однак усі відповіді (складені, на моє прохання, на стандартних анкетах) виявилися посутніми, і реєстр

мого життя, поповнившись суттєво, почав укладатися в сяку-таку оркестровку.

Десь унизу бамкали глухі синкопи литавр, гелікона і чотирьох контрабасів (три позичила обласна філармонія, четвертий довелося орендувати у дяді-віті Рокенрола – весільного музики, бахура і срайди):

1. Час – 2 червня 1966 року.
2. Місце – пісочниця по вулиці В.Кн.
3. Метод – під час спільного перебування в пісочниці я зафігачив тодішньому Іздрику Ю.Р. каменем у голову. Крики, сльози, кров.
4. Реакція реципієнта – Іздрик Ю.Р. побіг додому скаржитися, плакати і лікуватися. Почувши в занепокоєній розмові батьків словосполучення «струс мозку», з готовністю завив: «У мене мозок трясє-є-тьє!» Реципієнтові було чотири рочки.
5. Підпис – Ромко К., сусід.

Далі йшли дваго бої і двіва лторни, підтримувані стриманим дзизчанням віолончелей. Альт і флюгель-горн виступали на потребу голосу:

1. Час – 23 липня 1976 року.
2. Місце – піонерський табір «Артек», Крим.
3. Метод – мешканці палати №24 знущаються над Льошою Х., найслабшим членом групи.
4. Реакція реципієнта – Іздрик Ю.Р. серед них.
5. Підпис – Льоша Х., найслабший.

Далі в мене щось не в'язалося. Один армійський сакс і вуличний банджо-скрипаль на повноцінну середину життя не тягли. Довелося залучати хор випадкових солісток. Їхні партії не склалися в хор – кожна бо володіла неповторною особистістю.

1. Час – 31 серпня 1999 року.
2. Місце – помешкання, яке я винаймала на Личаківській.

3. Метод – упродовж 1,5 доби я намагалася допомогти Іздрику Ю.Р. вийти із запою, на що мною було витрачено 55 грн 75 коп.
4. Реакція реципієнта – похмелений, помитий і нагодований Іздрик Ю.Р. попросив у мене ще 3 грн на сотку, а коли я дозволила йому взяти гаманець, він тайно витягнув 15 грн, купив півлітру і знов ужрався.
5. Підпис – Шевальє, друг.

Врешті мусив би взяти голос і я, однак немає в мене ні голосу, ні слуху, тому промовчу, тому виспівують моє CV сторонні кастелянші. Та повернімося до музики. Це була звичайна радіоточка. Наш «колгоспник», лише на венесуельський манір.

1. Час – міжсезоння останнього року (останній рік – не той, за яким уже нічого, це просто такий зворотній відлік: кінець рахуємо сьогодні, а початок – колись там, якось там пізніше).
2. Місце – провінція Чіл(в)ав(л)а.

3. Метод – у моє вікно залітає фрісбі огидної темно-малинової породи. Як результат – на столі розбито банку гірчиці. По «колгоспнику» – Call me softly. На мобілі – «передзвоніть мені, б/л». Із вулиці гамір і чад – там знімають кліп і звучить фонограма. В сусідньому номері деренчить телефон (апарати тут старі, ебонітові, майже кремлівські). Режисер кричить: «...!» (гаварят па-іспанські). Ну, і там різний антураж – гавкіт собак, галас перекупок, дух вулиці, бенди, бренди, діти, туристи, іншомовні новини...
4. Реакція реципієнта – спочатку музика видавалася мені математикою Паралельно я почав думати, музика – це архітектура. Згодом, уклавши біографію, вирішив, що вона – голос зі стовпа. І щойно тут, у провінції Чіл(в)ав(-л)а, зрозумів, що музика – це сам стовп, стовп-стовп. Чи радше навіть, ідея стовпа. А фрісбі темно-малинової породи потрібне зовсім не для того, щоб створювати кармічні заслуги (як вважають кооператори). Кидаючи фрісбі, ми моделюємо локальні потоки повітря, куди важливіші за смерчі і торнадо. Це вітри, що віють

в операбельному просторі, виникаючи з нашого дихання, зітхання, сміху, плачу і гикавки. Це протяги нашого говоріння. Це пара наших симпатій і думок. Пересипаючи зерна гірчиці, ми визначаємо той мінімальний розмір комірок дійсності, за яким нам, так по-справжньому, вже нічого робити. Читаючи листи, мейли, есемеси, ми отримуємо не інструкції чи накази, а корисні підказки.

Тому скажи «call me softly» своєму будильнику, «перетелефонуйте» – коли задзвонять у двері, і попроси «передзвоніть мені, будь-ласка» у всіх дзвонарів нараз. Гадам буду, як залабають, побачиш і стовп, і голос у ньому, і сам будеш тим голосом, чи там ідеєю голосу, а музика... що музика?.. он за вікном знімають кліп, і офігенна мулатка і правильна фонограма... А музика – це ж і є фонограма, йома-йо.

5. Підпис – Іздрік Ю. Р., струшувач мозку.

4099
Duck

Б		Н		О		Щ		С		А		З
О		Е		С		О		Х				
				К				О		Т		Л
		Т		В				Д		Е		І
		Е		Е				И				Т
				Р				Т		Щ		А
				Н				Ь		О		
				Я								

БИТВА ЗА УРОЖАЙ

Регіональна лотерея смт Бабіне доно Мирожитівського району, як і кожен азарт державного зразка мала не лише виграшні, але й програшні номери. А серед програшів, як і серед виграшів були більші й менші. Найфатальнішим програшем вважався жереб носія радісної звістки. Кожному зрозуміло, та й з історії відомо, що нема гіршої долі, ніж у того, кому випало нести людям радісну звістку. Вершники апокаліпсису, капітулянти, окупанти, зрадники тощо швидко здобували симпатії населення й нерідко перетворювалися на інтернаціональних героїв. Ті ж, кому випало сповістити про амністію, падіння цін на полуницю чи кінець фукьями, завжди були гнані, цьковані і биті. То ж

не дивно, що коли цьогорічне жеребкування, визначило носієм радісної звістки Зореславу Квітославівну Шпак, учительку біології початкових класів бабинелонівської СШ№6, сама переможниця лотереї дістала глибоку депресію з менопаузою, зате односельці (серед яких більшість складала колишні учні Зореслави Квітославівни, що не зважаючи на додаткові уроки, гуртки та спеціалізовані факультативи – була, скажімо орнітологія для дівчаток, основи статевого виживання скаутів, пубертатна ботаніка – так і не навчилися жити без людської крові) неприховано тішилися.

Зрозуміло, що в маленькому містечку навіть долі горезвісника не позаздриш, що вже й казати про навпаки. Зореслава Квітославівна, хоч і знала, що до виконання жеребу з нею нічого не трапиться (односельці не пропустили б нагоди публічно оцінити першу вчительку), замкнулася вдома і тиждень не виходила навіть за продуктами. Бабинелонівці почали непокоїтися. Сміт гудів аки сакраментальний, сакралізований президентською сльозою вулик. Вулиці перестали бути порожніми. Ночами

під будинком нещасного педагога чергували бомбісти, активісти музею Миру&Жита і сільський репер Вова В., який скандував скандальні лозунги просто під вікнами потерпілої, замість ритм-боксу послуговуючись метрономом, позиченим у вчителя співу-і-дихання Урганта Ц. (кажуть, Ургант мав недовгий роман із біологічкою, але це теми не стосується).

Загалом драматизм ситуації посилювався тим, що Зореслава Квітославівна, як кожен педагог із досвідом взагалі не вірила в існування добра, а відповідно – й добрих звісток. Працюючи в самому осерді звірячих інстинктів – дошкільнята-психопати, тінейджери з роликами в головах, невротичні незайманиці – нещасна жінка уявляла добро як щось ідеально нереальне. Наприклад як класний журнал, де немає жодного прізвища, зате у всіх графах стоять п'ятірки. Може, це й справді був би дуже класний журнал, однак вона не знала, що п'ятибальна система призначена не так для оцінки успіхів, як для вимірювання звиродніння й готовності служити миротворчим силам батьківщини (втім, те саме стосується й інших рейтингових

систем). Як гуманітарій вона навіть не підозрювала, що справжня школа починається з шістки. З трьох шісток, якщо вже бути відвертим до решти.

Тут потрібно згадати й те, що жереб звістуна (доброго чи поганого) передбачав також, що жертва розіграшу мусить виграну звістку (добру чи погану) вигадати сама. В цьому й полягала найвища складність лотереї – багато бо хто, більшість, якщо чесно, вже давно не розрізняла добрих і поганих новин. Десятиліття, проведені перед революційними шинковками, біг-бордами, моніторами, прогнозами погоди з їх пересувними аптеками, канторами з їх орденоносцями, роки, збавлені в чергах до психотерапевтичних сповідальень, в групах анонімних-будь-кого – розівчили населення відрізнати праве від лівого. А власне про це завжди йшлося. Нав'язаний згори поділ світу на світло й темряву, гору й низ, суперечить природі людини. Адже голова не антитеза ногам, як дух не антитеза тілу. Зате праве є чітким віддзеркаленням лівого. Тут мудрість: завжди бо є різниця в який бік рушати, коли почи-

наеш рух замкнутим колом. Приблизно така, суто векторна різниця і між добром та злом. Суттєвий не напрям вектора. Суттєвий сам вектор – промінь, склеєний в кільце. Всередині рингу – п'ятьма, зовні – пуста, а межа – невидима. Та і яка може бути межа між п'ятьмою і пусткою?

Так могла б думати Зореслава Квітославівна Шпак, якби вмiла, однак не мала би при цьому рації. На щастя, вона не вмiла не лише думати, але й не думати. Тому, до речі, роками цілком справно несла непосильну ношу сільського педагога. Вона б і серед ночі, і за будь-яких обставин могла б розповісти, скажімо, про випадіння прямої кишки в молодшому шкільному віці, чи про статистику шкільних викиднів у дні випускних іспитів. Але нещасна й у страшному сні не здогадалася б, що між людьми – старі вони, чи молоді, жінки чи чоловіки, живі чи мертві – немає жодної різниці, як нема різниці між верхом і низом, світлом і темрявою. Де вже було їй доперти, що добра звістка – це не погана, прочитана навспак, а відсутність новин як таких. І добрий бог – це вчорашний бог. А

істина загальнодоступна, як олівець. І проста, як програма телепередач. «Мене нема» – каже істина істинну правду, і навіть не шаріється. А от далекій від істини Зореславі Квітославівні було соромно. Мабуть. Пекуче соромно. Так нам здається. Інакше ми не знаємо, як пояснити її вчинок.

Коли в день дедлайну розгнівана юрба жертв біологічного кабінету увірвалася в помешкання вчительки, на загальне здивування квартира виявилася порожньою. Спільні пошуки зниклої закінчилися нічим. Не допомогла ні міліція, ні районна прокуратора. Зореслава Квітославівна Шпак зникла, не залишивши жодних слідів зникнення. Та й інших слідів було не густо. Заслужений педагог залишила лише новий, ще не заповнений класний журнал, де у всіх графах її рукою було проставлено п'ятірки. Її ж руці (правій чи лівій?) належала й записка, яку знайшли на кухонному столі під горнятком з недопитою кавою. Там писало: «В мене буде дитина». І нерозбірливий підпис після крапки. Гіршого закінчення історії про добру звістку годі було гадати. В селищі по-

чалася ферментація. Траплялися випадки безпричинного сміху і безпідставних одкровень. Відбувся страйк вуличних регулювальників. Поповзли чутки й апокрифи. Одні казали, що у всьому винна влада, і викладачку просто викрали спецслужби. Інші нашіптували, що в кінці записки була не крапка, а кома, і що нерозбірливий підпис – ніякий не підпис, а звертання, і читати це слід так: «У мене буде дитина, Урганте». Ще інші торочили вже щось зовсім неприпустиме про вознесіння біологічки та іншу подібну бридню.

Масовий неспокій триває. Рух по колу набув небачених масштабів. Ті, що рушили вправо, невдовзі зустрінуть тих, хто рушив у протилежний бік, і тоді всезагальної радості не уникнути. А ми ж бо чекаємо воскресіння мертвих! Тому з усією відповідальністю й далекоглядністю закликаємо усіх сумирних хуторян планети з метою збереження сумирності допомогти в пошуку злочинно зниклої Зореслави Квітославівни Шпак. У нагороду – небачений приз: триденне звільнення від участі в лотереї. І бонус: право проголосити офіційну радісну

звістку про кінець світу, друге пришествя й те де. А ще – пожиттєве звільнення від уроків біології. Це чудові умови. Небачена лібералізація правил. Революційна система знижок. Грайте з нами! Ні – лотереї! Так – справедливому жеребкуванню! О, бабинелонівці! Ганьба Зореславі-матері, покритці!

Щиро наша адміністрація смт Бабине Лоно

Т		Т		Т		Т		Т		Т		Т	
О		А		О		А		О		А		О	
		К				К				К			
Т		Е		Т		Е		Т		Е		Т	
А				А				А				А	
К				К				К				К	
Е				Е				Е				Е	

М'АПОКРИФ

Років так через 46-47 після скандального вознесіння біологічки в смт Бабіне Лоно з'явився перший Мох. Правду кажучи, слово «перший» тут не дуже доречне, бо першим він був так само, як і третім, і тисяча триста сорок восьмим, і останнім, але віддавна повелося звати його першим Мохом, то нехай уже буде так. Може, так склалося й тому, що саме за його появи смт Бабіне Лоно (станція моторизованого торчу) перейменували в смт Бабинелон (селище мегаполісного типу). Дурнувати коннотацій із біблійним Вавилоном вдалося уникнути завдяки Моху: саме він наполіг на цій не зовсім правильній з точки зору хронічного мовознавства транскрипції. Наполіг і переміг.

Ситуація в смт тоді була непростю чи, – якщо відвертіше, – зовсім паскудною. Звідусіль лунали крики про допомогу. Колись єдиний у спільному пориві звести зі світу біологічку соціум розколовся на дві частини – потопельників і погорільців. Себто тих, хто перманентно тонув, і тих, хто перманентно горів. Була, правда, і третя категорія – повисільників – тих, хто перманентно висів. Однак, по-перше, їх було мало, а, по-друге, частина з них не просто висіла, а відвисала, тож можна спокійно вважати їх маргінальною групою аутсайдерів.

Але тема з потопельниками й погорільцями ускладнювалася тим, що і перші, і другі волаючи про допомогу, формулювали колективний месидж такого, приблизно, змісту: «Тону! Рятуйте! Але не витягайте з води, бо всохну». Або: «Згораю! Help! Тільки не витягайте з вогню, бо змерзну».

Перший, він же третій, він же останній Мох, дарма, що сирота, себто безпорочно (без порева) зачатий, був уже неодноразово просвітлений і не лише знав, але й на власні очі бачив, що

в світі як творінні Божому зла немає і бути не може, що зло люди придумали і почали впарювати собі самі.

(Зло – це bad trip вуграстого тінейджера, який думає, що відловить кайф, нажершись якоїсь дурі. На хріна тобі, питається, курити-коло-тисся-ковтати, коли довкола і без того кайф. Але вуграстий придурок чув, що якщо ширнутися, то можна ще крутіший прихід відловити і заторчати тіпа вопше. І валить у чисті від природи вени й світлий від природи розум дурний сон. А дурний сон, як відомо, породжує чудовиськ. Ну, добре – це не Мохові, це мої слова, і метафора моя, просвітницька й інтелігентна). А першоостанній Мох свою телегу сформулював по-іншому – простіше й універсальніше.

Уявіть картину: зліва в невеличкому океані булькають потопельники, справа – горять синім полум'ям погорільці. Десь там, за фортечним муром смт відвисають на осиці маргінали. А посередині на армійській табуретці з прорізом, підклавши під зад розшиту лебедями

подушку-думку і пакет з травою, сидить Мох, продюсер радості і прухи.

(ну, і зверху, сховавши погляд за хмарами, небесний я, але зараз не про це)

Мох довго порпається в численних кишнях своїх волонтерських штанів, витягає і розкладає на газеті різні нички, ніштячки і п'яточки, туристичну мапу Амстердама з позначеними safe-shop'ами, пачку візитівок if-ro, гуцульсько-ненецьку дримбу, люльку з дерева аяхуаску, ксерокопію гайдуківських народних казок, фотку прохаськового пса, ну, коротше – все, що належиться продюсеру. Потім, як і личить безпорочному шлангісту, тужливо розглядається в пошуках когось, хто скрутив би йому джойнт, приніс пива, чи принаймні почитав би вголос байку про растаманську мишку Че. Звісно, халяви в Бабиному Лоні не дочекаєшся. Яка там халява, коли одні тонуть, інші горять, а існування третіх взагалі під сумнівом. Тому Мох забиває на всіх, забиває косяк самостійно, бурмочучи при цьому щось про човен, який попливе так, як на ньому напишеш, і що

Бабине Лоно – назва для гінекологічного кабінету, а не для порядного світу. Далі він робить кілька по-продюсерськи професійних тяг, разом із подушкою-думкою злазить з табуретки, влягається на тра-а-ві, і каже, пахаючи в мої небесні очі димом просвітлення:

«Та бля, та ніхуя ніякого зла на світі вопше нема, всьо в наших головах, і то всьо тупе гоніво, шо адама з євою змій спокусив і Бозя їх за то з раю попер. Змія вони собі самі придумали, тіпа по приколу, а Бозя просто послав їх до сраки, тіпа нехуй мені тут в саду гадів розводити. Тоїсь не то, шоби Він нас реально копнув, ну тіпа за ворота раю вигнав, бо полюбе кромі раю на світі ніхуя більше нема – ну, кароче, Бог крім раю нічого більше і не створював – ми в ньому і дальше живемо, тіки ніхуя не бачим кромі зміїв і big apple. Вот потому в сраці і сидимо, і торчимо, канешно. І з тим яблуком тоже шняга галіма: то тіпа, звідти пішло «як не з’їм, то понадкусю», а нахуй вопше було надкушувати, якщо можна всьо схавати, і вопше, бля, бери жери скіки хочеш. От ми тут хуле в дупі хуйзна шо надкушуємо вмесотого, шоби вилізи

на світ Божий і льогко получить зразу всьо і на шару».

Першоостанній Мох, звичайно, думав, що після такого казання, піпл сам до нього потягнеться, але звідусіль доносилося споконвічне «ой не витягуйте, бо всохну, ой не гасіть, бо змерзну». І тоді Мох зрозумів, що големи базарами народ не візьмеш, і треба щось робити. Найгірше – робити самому. Звісно, від незвички щось робити Мохові було надзвичайно важко, але тим більше вартують ці потуги. Спочатку вольовим зусиллям він перейменував Бабине Лоно в Бабинелон (так закінчився міф і почалася світова історія), потім дозволив грошовий і товарообмін між погорільцями та потопельниками (так закінчилася казка і почався мережевий маркетинг), а далі вийшов за бабинелонівський мур, познімав з осики всіх, хто не просто тупо висів, а бодай трохи відвисав, і повів за собою. В нове, хотілося б сказати, життя. Звісно, далеко вони не зайшли – зависли в найближчому пивбарі.

Але:

(так закінчується м-апокриф і починається перкалаба) на тому місці, де лежав Мох, проросла шавлія дівінорум, заколосився ялівець і розцвіла рута степова сірійська; армійська табуретка всіма чотирма ногами пустила корені, і виросло з неї ахуясне дерево аяхуаску, з гілочками-флейтами, листочками з цукеркового золотка, плодами-дзвіночками і цвітом із папіросного паперу; коли я обдуваю його згори жертвним вітром, деревце дзвенить, сміється, милує око, радує слух і тішить серце.

Всьо.

ДСТУ 4135-2002

MACA NETTO - F
MACCA NETTO - G
NET WEIGHT - B
NETO - E
TALA CANTARSI - F

255

27 07 03

27 01 03

Т		Ж		Т		Ж		Т		Т		Л
А		И		А		И		А		А		О
К		Т		К		Т		К		М		В
Е		О		Е		О		Е				И
												Т
												И

ВЕСНА ЛЮДСТВА

Додавати щось до стосів писаного про «Весну Людства» – безглуздо. Тема цієї могутньої колісь (бо панівної) і всевладної нині (бо знищеної) секти, на жаль, як то кажуть, просто «заговорена». Як заговорені й решта насущних тем: існування Бога, парадокс Хомського, участь євреїв у перших 3-х світових революціях. Безлік публікацій, програм і досліджень лише перетасовують старі вигадки з новими нефактами, завдяки чому загальний інтерес до «Весни Людства» залишається млявим, але стабільним. Спроби привернути до проблеми справжню увагу приречені й смішні. Бо обиватель зазвичай каже: «O! God! Good!» або «O! Чомскі!» і «Так, так! Знаю! Це там, де всесвітня

змова!», і «Ітс нот май компетенсі. Це не мой бизнс», і «Весна людства?! О, я! Я! Дас іс фантастіш. Недавно в одному нонфікшин...» і має рацію. А тим часом справа весни людства залишається неприкритою, і хто перед нами – злі, підірвані растамани, як намагаються змалювати «люоців» (самоназва сектантів) фармакологічні корпорації, чи п'ята колона попущених психопатів, на чому наполягають тютюнові компанії, – залишається нез'ясованим. Єдино письмові пам'ятки братів Ургантів, отців секти залишаються і де юре, і де факто першоджерелом фактичного юродства світу, облагородженого до того ж грамотним постпродакшином.

Ще на початку Книги Прибуття (1.9.) подибуємо промовисті рядки:

*скільки нас у тебе, нірвано-мамо!
ти ж у нас, як і гама-біологія, – одна...
ні для кого тебе не буде замало,
в твоєму лоні – наші долоні і наші імена.*

Вкотре обсмоктуючи символічний фістинг «лоні-долоні», анонімні коментатори, здаєть-

ся, навмисне обходять блискуче окреслену космогонічну функцію біологічної матері Весни: вона тримає у власному лоні не лише долі (адже долоні – мапи долі), але й імена своїх дітей, оберігаючи таким чином не лише трансцендентальну, але й конституальну їхню сутність.

І далі у Книзі Вхід (1.11) як розвиток теми звучить мотив:

*падали цепеліни і боїнги
заради зорева твоїх «орбіт»,
ти ж залишалась у кожній вибоїні,
у кожній повісті временних літ, –*

повторений згодом Книгою Приходу (2.07):

*трансатлантик упав серед моря
рвало хвилями тіло його
але вирости блискавки з моря
і зашили тіло його.*

Маємо неприкрито запозичений архетип матері-землі, вибоїни якої (слово «вибоїни» натякає,

що земля ця – не конче поле, а, може, й шлях повз поле)... так от, вибоїни якої приречені заповнювати власними рештками щоразу нові ікаруси, свято переконані, що їхні регулярні падіння стабілізують орбіту планети і гасять парниковий ефект. У Книзі Приходу взагалі впадає в око надмір агротехнологічних подробиць. Що, зрештою, підкреслює неприховано ботанічний характер Весни Людства.

Канонічні тексти «люцців», як відомо зводяться до розрізнених записів братів Ургантів. Порозкошуймо словами розрізнених братів.

Ургант Дж.Т.1а, знаменита гексаграма СТ(Р)І-ЛЕЦЬ: *«Кожна ріка на світі від власних витоків мчить. Кожний вчинок невидимо власну сутність несе. Латинські стрільці сказали б мені “Цить!”*, коли б я надто прискіпливо розпитував їх про це». Ургант Дж.Т.17щ, одна з т.зв. СТРОФ-НАЛИСНИКІВ: *«Крізь дні та днини, крізь кумари, зміни і зради я бачу їхні ряси, вітрами боїв роздерті – латинські стрільці, брательніки, камаради, скільки вділили ви, скільки не вділили смерті?»* Ну, і так можна продовжу-

вати аж до Урганта Дж.Т.VIIq, що прославився не лише як багатослівний римосуй, але і як шоумен-сакрал ШИКОЛАТНИЙ ЗАЙТС. Цей у Книзі Перемін (13.2) взагалі договорився до апорій: *«Вона – зоря історії нової, біологічна зброя, на зразок орала. Вона – самиця, та, як треба – воїн, що знає силу власного орала»*. *Ibid: «Дарма горлянку ворог надрива, хулою нас ховаючи, мов матом. Ріка-нірвана ватою сплива. І вічний сон. І мирний атом»*. Чи далі (розд. 3.1.): *«Шумів рахманно кулемет у парках, ялівцем зайнятих... Балтійський чай, гірчичний мед, солоний піт моїх солдатів... У бій, у наступ, дружно, джа! За владу рут! За раду м'яти! Неопалима купина – солоний піт моїх солдатів! Ми вірні тій війні весни. Це наш девіз. Це мій мандат. Нюхни! Ковтни! Візьми! Лизьни солоний піт моїх солдат!»* Поминаючи фронтові особливості фантазмів Урганта Дж.Т.VIIq, зауважимо лише, що навіть підписав він ці рядки в особливий спосіб, з помилкою, випустивши з власного імені літеру «н», усе заради того, аби римуватися з солдатами – промовистий факт, чи не так?

А все ж закінчити хотілося б фрагментом інтерв'ю наймолодшого з Ургантів – Дж. Т. 148Б, яке він вділив (на тлі мовчання решти братів) телевізійному каналу Телемаркет незадовго до ліквідації Весни Людства.

TV: У своїх гексаграмах і гексаметрах Ви неодноразово стверджуєте, що людина може віднайти втрачений рай, а навіть повернутися в нього, просто змінивши оптику бачення. І що довколишній світ за правильної точки зору цілком відповідатиме предковічному едемському вірцеві. Правильно?

Дж. Т. 148Б: Ну-у...

TV: Але ж довколишньому світі навіть без людини стільки насильства! Світ тварин і рослин – такий кривавий. Сильніші пожирають слабших, прудкість обганяють повільніших, розлогіші зеленіють рясніше тощо. Де ж тут рай? Де ж приклад едемської гармонії?

Дж. Т. 148Б: Ну-у...

TV: Ви стверджуєте, що це також хиби нашого зору. Що це наслідок нашої смертності, яку до речі, за вченням Весни Людства ми наслали собі самі – правильно? – бо ж Бог з необережної любові наділив нас своїм всевладдям, от ми й створили собі смерть, як і первородний гріх, як і яблуко розтрати, камінь сподівання та інші винаходи. Що як тільки ми відмовимося від смерті (а це, за вченням Весни Людства, може зробити будь-хто, будь-якої миті), просто відмовимося, і все – правильно? – то і біологічні ланцюги харчування і всі інші, сплетені Господом узори, стьожки і мережки покажуться нам у красі первинного задуму і буде нам щастя – правильно?

Дж. Т. 148Б: Ну-у-у, ну-у-у... (починає намутикувати мотив «Джа! Га! Джа Га! Ма! Я!»)

TV: Але як нам, як мільйонам телеглядачів просто зараз відмовитися від смерті і побачити всю цю красу? Цю велич Господнього задуму? Просто йти за вами? Вже зараз? Справді? Ургант, падлюка! Я йду! Мамо! Я йду! Не чіпайте мене! Руки геть із лона! Я чесна жінка!

Далі кадри, цього останнього, на жаль, інтерв'ю «люцців» Ургантів зафіксували, як братів разом із нарваною тележурналісткою саджають у відкриту вантажівку і везуть у якийсь субтропічний заповідник довічно збирати психоактивні рослини. Особисто нам такий вирок видається несправедливим. Бо за цей текст, скажімо, нам також належить бодай дещиця «люцького» покарання. Зі святом трудових буднів, миряни! Весна Люцтва гряде!

Т		Б		Я		Х		С		А		Т
А		У		К		Т		П				А
К		В				О		І		Х		К
Е		А				С		В		Т		Е
		Є				Ь		А		О		
								Є		С		
										Ь		

ЗАРАЇЛОНА

Ілона Ц. і Зара Тлуста не були приятельками. Вони знали про існування одна одної, але взаємній симпатії ні з чого було взятися. В потенціалі їхніх стосунків могла би бути хіба взаємна погорда чи – за сприятливих обставин – зневага.

Хоча обидві належали до того тихо-вампірячого типу, що його в народі окреслюють гнилим словом «сóски». Я цього слова не вживатиму, як намагатимусь не вживати й профанного поняття вампіризму, я намагатимуся дотримуватися номінації «осóбина», але не це суттєво, сіль у тому, друзі, що обидві відьми володіли ментальною сироваткою для згортання чуйки

реципієнта, а отже в натурі були вампірицями, реально вампірицями, вампірицями, хай мене, хай.

Різниця між ними була та, що Ілона Ц. з неперебірливістю молодого організму смоктала всілякі енергії (часто її плющило, ламало і вивертало, як від горлового міньету, бо набереться дівка гівна всякого і ковбаситься потім чужими лейкоцитами, але вона переконувала себе, що то все кайфові приходи, що це просто наслідок кисневого голодування, адже вона піднімається вгору, до світла, до бога, і тому подібна мурня, коротше, що жорсткіший був у чувихі відхідняк, то вищі духовні злети вона собі приписувала, дурепа така, світлий, темний – яка різниця? – це як в тому анекдоті: мамо, а як стають бодхісатвами? – бодхісатви, синку, це люди, які пройшли нелюдські випробовування й оволоділи нелюдськими можливостями – мля, ну пінцет, як дітей калічать, розводять, от і цій дурепі теж ніхто вчасно не порадив зав'язати з духовністю, насрати на шовкові стяги травня і піти в психіатричний монастир з вервиць фенечки майструвати, до

кінця дів, мля, ну, але справді, хто їй там міг це пояснити, у тій дурнуватій Америці, де всі повально як не психотерапевти, то сноп-доги, кокаїнові королі, коротше – альпіністи), натомість Зара Тлуста належала до емпіричних гієн і жити могла винятково відходами духовної діяльності.

Трагізм ситуації Зари Тлустої полягав у тому, що вона не могла насолоджуватися фаховим поїданням падлини: ставала на заваді власне фаховість як форма досконалості, Зара Тлуста могла б розкошувати лише у власній ницості, якби взагалі могла. Але вона не могла. Взагалі не вмiла, не мала здатності насолоджуватися. Щоб жити, їй необхідна була постійна, добре аргументована самозневага. Тому вона жерла падло і саму себе, і падло в собі, і виділення внутрішнього мертвяка нон-стоп. Але – знову але! – це не мало права перетворитися на звичку самозневаги, адже тоді вона заспокоїлася б і померла. Ібо покой нам токо снітса. Зара Тлуста являла собою астральну копію Павки Корчагіна, який свій перший досвід зміненої свідомості переживши в дитинстві вна-

слідок жорстокої ангіни й жару, вирішив, що простуда – це єдиний легальний спосіб психотуризму, тому постійно то валявся на мокрих шпалах, то загинався в зимних шахтах, то кидався на засніжені амбразури – все в намаганні вчергове простудитися, злягти, дістати високу температуру і заторчати. Все замість того, аби стати нормальним наркоманом. Втім, нормальні наркомани не змінюють ходу історії. О, скільки вас, сухотних геніїв, залежних від власного туберкульозу!

Зара Тлуста змушена була вигадувати щоразу принизливіші комбінації. Вона то закидала жертву спамом непотрібних послуг; то влаштувалася її, жертви, біографом і никала за нею, мов ігуана, аж поки клієнт не починав розкладатися на ходу; то під виглядом енцефалітного кліща влазила жертві в підсвідомість, і поки клієнт відривав і смачно розмазував підошвою по асфальту її фальшиве тільце, вгризалася голівкою у щораз глибші товщі енцефалограми. Останньо вона не гребувала і такими істинно нищими способами заробітку, як, наприклад, змодельювати ситуацію, щоб клієнт застав її,

скажімо, голою і на горшку, або вбраною, за читанням чужих листів, щось таке. Шок зняковіння жертви завше виявлявся таким енергомістким, що в Зариній ієрархії був чимось на кшталт астрального мультівітаміну. Справжній гівняний енерджайзер.

Зара Тлуста не могла ані на мить заспокоїтися, повірити бодай же в свій смоктальний хист. Тому підсилювала, як їй здавалося, ментальні відсмоктування цілком матеріальними амулетами і талісманами. Звичайно, нічого з цього не працювало, навіть галіме плацебо не працювало, та саме в цьому для Зари Тлустої відкривалися нові горизонти автозвинувачень у профнепридатності. А також – несподівані розваги, розваги, як їх розуміла Зара Тлуста. Наприклад, дехто з жертв лякався, отримуючи в несподіваний подарунок дві скляні кульки й експрес-запитання «знаєш, що це?» Звісно, навіть дітям відомий цей хрестоматійний трюк під назвою «відьмине око», по суті – тривіальна підглядка, астральний «жучок» (і – додатковий канал відсосу), однак мало хто з клієнтів приходив до тями так швидко, щоб

нейтралізувати його (сироватка на згортання чуйки діяла безвідмовно), тому зазвичай жертва втрачала пильність і роками носила злощасні кульки по кишнях, вважаючи їх оберегами, і витрачаючи на них останню потенцію (в ідеалі справжнього відьомства – символічне заміщення скляними кульками сім'яників жертви – так звані «відьмині яєчка» – опанування його генофондом, нащадками, в ідеалі – родові прокляття і генеалогічні дерева, всуціль обвішані родинами вампірів, але це в ідеалі і не про Зару Тлусту співано). Лише якось, єдиний раз в житті Зара відчула гострий приступ оргазму – коли її було миттєво викрито. Сором і захват чужою оптикою змішалися тоді в неповторний мікс. Не дочекавшись експрес-запитання, лише кинувши живим оком на скляні кульки, клієнт видав: «О! Контактні лінзи Мериліна Менсона». І кульки покотилися бруківкою.

Коротше, складним було життя Зари Тлустої. Жучки її постійно ламалися, не носили пилوک інформації, не запилювали квітів зла – техніка, на відміну від людини, без самоповаги не працює.

Тепер Ілона Ц.

Насправді – це збірний образ. Насправді їх декілька, може навіть набереться десяток. Але всі вони однокулькові близнючки, японські дівчатка-клони, нарвані андрогінні барбі. Тому Ілона. Тому Ц. Тому одна. Тому американка.

Асортимент послуг Ілони Ц. просто космічний. Вона може бути єдиним коханням, прес-секретарем, особистим менеджером, літагентом чи посудомийкою. Також курвою. Вона забезпечить вам кар'єру, гроші, здоров'я чи чого ви там ще потребуєте. Вона лизатиме вам зад, що гаргантюєлівське туалетне качатко. Відсмоктуватиме так, що ви місяць заряджатиметеся від лептопа. За це ізолює вас від світу бетонною стіною власної метальності і замордує свою «особинною» святістю. Поліглот. Мульти-інстру-менталіст.

Насправді порядно не вміє нічого, навіть відсмоктати собі палець ноги, нікого довкола себе не бачить і не чує, людей сприймає як світло-зелені плями на моніторі нічного бачення, зайнята собою настільки, що за кожним кущем їй ввижається Бог, який оберігає її від кожного

віруса особисто. Кожне яблуко бачить червним «лічно древнім змеєм». В кожній церкві залишає нотатки: «тут о такій то молилася за такого-то, а під тією стіною – за того». Розмножується погано. В ліжку дві крайнощі: або лежить валянком, або заводиться з-пів оберта і потім цілу ніч кінчає самостійно, а ти не можеш заснути від її диких вересків.

Утім сексуальна вдоволеність/невдоволеність не міняє «осібинної» суті Ілони Ц. Володіючи інертністю і пробивною здатністю криголама Ілона Ц. смоктатиме вас усе життя. Якщо видасться, ніби вона дала вам спокій – це не надовго. Це пошуки нових форм екстази. Це психопатичний перфекціонізм. Насправді вона просто потребує батька.

Ви думаєте, що закінчилася ера щоденних багатогодинних телефонних розмов (бо: розбита мобіла, бо: ввінстальовано айсіку і факсію, бо: змінено номер стаціонарного телефону), аж тут починається період незрозумілих поповнень вашого банківського рахунку.

Ти сподіваєшся, ця дурепа розуміє, що ти не читаєш її щоденних мейлових реляцій (у яких, наприклад, багатодобовий погодинний звіт схуднення до 46 кілограмів, або віршований цикл про утворення зморшок довкола очей Бога, або тріп-ріпорти про наслідки щоденної виснажливої мастурбації духом), але погодилась на це, як погоджується на кожне мислиме приниження, аж тут раптом у твоєму блогі активізується зграя анонімних хуліганок, які вивішують на загальний огляд результати аналізу калу, що ти їх здавав, ще вступаючи у комсомол.

Коли мене запрошують стати почесним головою якоїсь фундації, або відбути благочинне паломництво на стипендію, або виступити на шенгенській конференції, п'ятсот євро за п'ятнадцять хвилин виступу, я навіть не заглядаючи в документацію, знаю, що там – Ілона Ц. Або як арт-менеджер, або як дармограйка, або як універсальне зло. Ілоно! Свята Ілоно! Ілонки, дівчатка. Та від'їбється, заради Бога.

Бо що ж ви прете гойними рядами, коли мені вже і під п'ятдесят, і відьмині яечка оно на носі (ізвеніте). І к тому же я постійно женат, о іло-ни, о бісові діти.

Ну, це таке. Верески жертви. Холод. Хеловін. Вересень жевріє (здається, микола він?)

Я не про це. Я про те, що Ілона Ц. і Зара Тлуста ніколи не були приятельками. Вони знали про існування одна одної, але взаємній симпатії ні з чого було взятися. В потенціалі їхніх стосунків могла би бути хіба взаємна погорда чи – за сприятливих обставин – зневага. Однак, мабуть, важка реальність і проблеми з відсмоктуванням, змусили сестер до колаборації. Бо нещодавно, на сайті Асоціації Різних Письменників я знайшов оголошення. Як ви думаєте, хто б спромігся на таке? –

«До уваги пасажирів. Оголошується конкурс на краще оповідання про яскраві жіночі особистості та особини. Нагорода – контактні лінзи Меріліна Менсона. Запрошуємо. Засмоктуємо. Оргкомітет Зара-і-Лона».

Т		Я		Т		Т		І		М		Т
А				А		Р				О		А
К		Н		К		И		Ж		Є		К
Е		І		Е		В		И				Е
		Ж				О		Т				
		Н				Ж		Т				Ж
		Е				Н		Я				
						Е						

МОЛИТВА

В мене закінчилася і вівсянка, і звичайний овес, тож горлицю довелося годувати залишками курячої котлети. Горлиця їла, жаба, ковтала великими шматками, але зиркала недовірливо і виглядала злегка офігівшою – що не кажи, пташиний канібалізм.

Добре офігівшим виглядав і мій сьогоднішній клієнт – статус несуттєвий, ну тіпа, кароче, пішли ми з пацанами на пиво, а дівчонки, тіпа, тпр-у-у. Мені належало пояснити йому сутність молитви, бо в майбутньому це чмо збиралося стати художником і вже дало обітницю на кожне полотно просити Божого благословення.

Боже мій, якого ще тобі благословення треба, якщо Бог тебе художником сотворив і дав дар малювати, а інших дарів не дав, тому ти, чудо, таке недорікувате і глухувате. І про що ти збираєшся молитися в своєму щурячому майбутньому? Вимолювати геніальні абстракції відразу на стінах? Виловлювати з натюрмортів соковиті фрукти ді маре? І світлотіні даждь нам днесь? А завтра? А влади над умами? А над гаманцями? Га? Вгадав?

Вгадав. А тепер скажи, поганцю, нащо, аби все це мати, треба спочатку родитися й робитися художником, потім їбошитися з хімікаліями і фарбами, мазюкатися шо свиня, перед публікою принижуватися, клоуна клеїти, потай вважати себе генієм, але бути переконаним у власній бездарності, а до того всього ще тупо вклякати перед кожним підрамником, як перед іконою? Нащо? Та попроси це все зараз, та й дасть тобі, і на фіга напругатися, коли тобі лише про це розходиться.

От до фіга таких поліпів-піплів приповзає в світ із цілком поміркованими і нормальними бажаннями (ну, там бабло, халява, тьолки), але

вважають, що для цього конче спочатку кимось заделаться, менеджером там, адвокатом або крутим пацаном, або суперстаром-вопше. Ну, або художником. От, і ковбасяться вони від того і воду тут мутять. Бо ніхто їм, козлам, не об'яснив: «Народився? Прийшов у світ? Матеріалізувався? Хочеш бабла? Попроси со старта. Нівапрос – дадуть. Тільки не мути тут, своїми мозгами продвинутими не смерди, і так уже ніде й плюнути, кругом слиз, давити вас, гадів треба, тпр-у-у».

- Молитва – це ж не форма вислову, як висне в коридорах. Це ж, по суті, єдиний доступний нам спосіб існування. Кожна мить твого буття – молитва про наступну, і так без кінця, це крутіше, ніж конвеєр резерфорда, це реально крутіше від американських гірок і руських степів, це так круто, що молишся, і більше ні фіга, от тому й ім'я Бога під заборною, щоби часу не гаяти, щоби не розпилятися мислюю дермантінам, щоби славити і славити Отця нашого, а разом з ним і сина, і всю родину, й усю україну і нині, і прісно, і во віки віків, амінь, ну ти поняло мене, чмо болотяне?

– Поняло, – сказало чмо і звалило.

А перед тим помолилося за мене.

Тому тепер я тут.

А що? Горобцям теж можна курячі котлети.

А		Т		Т		Т		Б		Б
		О		И		А		В		О
		Й		Х				Е		Г
				И				Р		О
				Й				Е		
								З		
								И		
								Й		

ІГУАНА

Напередодні Різдва розповіли мені історію, що скидалася на анекдот. Про якогось типа – чи то етнографа, чи то археолога – який після довгого африканського відрядження привіз собі додому ігуану. Ігуани бо, мовляв, нічим не гірші від котів чи собак, а за багатьма параметрами навіть кращі: полюють на домашніх комах, не галасують березневими ночами і надвір просяться нечасто. Та, незважаючи на ці чесноти, імпортована рептилія в перший же день повелася вкрай неадекватно і вкусила археолога за палець. Археолог не надав цьому інциденту ваги, однак палець посинів, розпух, загноївся і втратив функціональність. Ба більше – з кожним днем йому, пальцеві, робилося

все гірше. Треба було йти до лікаря. Щоправда ігуана, немов відчуваючи докори сумління, почала всюди супроводжувати нашого археолога, попросту ходити за нам назирці: він на балкон – вона на балкон, він у туалет – вона за ним. Постраждалого це неабияк розчулило, він вирішив, що африканські колеги мали рацію: ця холонокровна істота чутливіша за багатьох людиноподібних. Саме про це, у першу чергу, він і розповів терапевтові, виправдовуючи занедбаний стан пальця. Лікар іронічно всміхнувся, увів пацієнтові антидот і пояснив, що цей різновид ігуан належить до слабкоотруйних рептилій, чий укусу не призводить до миттєвої смерті, однак організм жертви починає поволі розкладатися, а помирає жертва щойно досягнувши стадії, коли стане легкостравною для ігуани. Ігуана ж ходить за нею назирці, аби здобич, бува, не втекла, аби харч не потрапив у пащу якомусь іншому хижакові.

Отаку не зовсім різдв'яну історію почув я напередодні Різдва. Вона викликала доволі дивний асоціативний ряд.

У різні часи – більше чи менш давні – траплялися періоди, коли у моді були романтизм, символізм, декаданс, або найкічовіший за всю історію культури художній засіб – алегорія. Її стилістика передбачала, зокрема, писання слів Життя, Смерть, Любов, Душа з великих літер, поняття ці наділялися антропоморфністю і здатністю шукати Істину (також з великої літери) серед розбурканих персоніфікованих Стихий недбало декорованої Природи. У такій стилістиці анекдот про ігуану називався б «Поцілунок Смерті», а сама ящірка – у театральній, наприклад, інтерпретації, – ходила б на двох, загорнена в чорний чернечий плащ, натягнувши каптур на очі, тримаючи в кінцівках якщо не косу, то бодай костур.

У скептичному ж сьогоденні, натомість, навіть слово «мама» пишеться з маленької, в лапках і означає, найчастіше, не маму, а материнську плату комп'ютера.

У скептичному сьогоденні навіть цілком щирий відрух публічної особи трактується як елемент всеохопного PR, що, втім, не перешкоджає до-

могосподаркам пускати сльозу, коли черговий кандидат у депутати під час передвиборчої кампанії цілком заплановано бере на руки і цілує «випадкового» малюка, або мавпочку із зоопарку.

У скептичному сьогоднішньому замаханні медійними форматами промоутори і політтехнологи цілком занедбали такий безвідмовний і популярний колись рекламний хід, як «тавро смерті». Багато хто стає зіркою чи ідолом після загибелі, та мало хто збирає дивіденди смерті ще за життя. У давнину ж цей спосіб не лише практикувався, але й культивувався. Поет без «світової скорботи» в очах і «печаті смерті» на чолі вважався безсовісним віршомазом. Людина, неготова відійти в небуття першої-ліпшої миті, взагалі не мала морального права творити поезію. Це вам не конференційні Ерос із Танатосом. Це непереборний потяг до смерті, що супроводжує кожного по-справжньому обдарованого.

Чому б не скористатися старою методою в сучасних PR-технологіях?

Скажімо, ти – поет, не схильний до слем-декламації, наркоманії чи бодай дрібного хуліганства. Ти не ведеш Live Journal, не матюкаєшся в ефірі і неохоче роздягаєшся на сцені. Ти не тусуєшся ні в клубах, ні у віртуалі, ні на презентаціях. Ти ненавидиш промотури і не любиш інтерв'ю. Ти поважаєш класиків. У твоїх текстах відсутні не лише статеві акти, але й необхідні для цього органи. Тобі... тобі не залишається нічого іншого, як тільки оголосити власну смерть.

Робити це треба ретельно, але й делікатно. Насамперед потрібно вигадати собі смертельну недугу. Найкраще щось екзотичне й ідіотське. Ані рак, ані СНІД не годяться. Перше – надто заяложене, друге – надто пафосне і може призвести до передчасної ізоляції. Укус реліктової ігуани в цьому випадку – майже перфектно. Чутки про це слід розпускати помалу, інформація повинна просочуватися гомеопатичними дозами, інтригувати й допускати інтерпретації. Напочатку вистачить певний час з'являтися в публічних місцях із забинтованим пальцем. Для автограф-сесій можна пристарати яскра-

вий пластир, або й гумову рукавичку. Згодом слід накласти гіпс: на ньому доречно й зручно записувати принагідні думки, віршовані рядки і телефони прихильниць. Варто носити в кишені складену вчетверо, потерту на згинах довідку від терапевта-тератолога. За зручної нагоди, скажімо, на завершальній стадії доброї пиятики її можна показати приятелеві, ніби помилково витягши замість кредитки: бачиш, мовляв, яка фігня, просто атас, пінцет, якась дурнувата ящірка, ні, не епідемія, це ти плутаєш із ящуром, ні, це ігуана, ящірка така, лікар каже, не існує антидотів, невідома отрута, залишилося не більше 3-4 місяців, серйозно, гадам буду, ні, не заразне, ні, не передається, хіба що я тебе вкушу, бугага, звичайно, ходив, інші кажуть те саме, хоча насправді більшість не в курсах, тому це ще не остаточно, тільки ти ж бачиш, який діагноз, і печатка міністерства надзвичайних ситуацій, кажуть, треба їхати до Лондона, там постколоніальна медична школа, постімперська діагностика, і якісь військові, натівські спеціалісти, та це між іншим, тобто, між нами, чуєш, це лише між нами, нікому не кажи, ні, нікому, не хочу балачок, ні, не при-

знався, ні, вона теж не знає, ясен пень, пита-
ла, сказав, що сепсис, сепсис, а не скепсис, ну,
типу зараження крові, тепер лікується, а що я
міг сказати, це ж на сміх курам, анекдот, пара-
ша, склеїти ласти через таке гівно, через зем-
новодне, коли тільки почав розкручуватися,
навіть некролога порядного... тихо, тихо... не
галасуй...

Такий, приблизно конспект розмови. Однієї
може не вистачити. Слід вибирати приятелів-
екстравертів. Із жіночою аудиторією потрібно
працювати індивідуально. Колишнім подру-
гам – одне, актуальним фанаткам – інше, по-
тенційним коханкам – ще інше, хоча які мо-
жуть бути потенційні коханки, коли ти вже,
вважай, не жилець, та ще й заразний. Однак
слава вимагає жертв. А слава передсмертна (за-
мість посмертної) – і поготів. І воно того варте.
Все окупиться. Ти помітиш. Тебе почнуть дру-
кувати в антологіях. У твоїх текстах знайдуть
невідчитаний раніше сенс. На презентаціях за
твоєю спиною шепотітимуть. Друзів побіль-
шає, черги за автографами зростуть. На твої
жарти почнуть реагувати. У твоїх зауваженнях

про погоду вбачатимуть метафізичні метафори. Вперше в житті ти зустрінеш живих меценатів. Твої запилужені збірки зникнуть із книгарень. Знайдеться принаймні один псих, який запевнятиме, ніби твої вірші колись урятували йому життя. Початківці проситимуть у тебе поради і рецензій, метри розшарпуватимуть твої строфи на епіграфи. В тебе з'являться епігони, і виникне група підтримки, сформована переважно з представників «готів», «емо» та інших інвалідів дитинства. Тебе запрошуватимуть на відкриття пам'ятників і стрипбарів. Твій перебинтований палець увійде у моду, замінивши традиційний фак. На твої тексти писатимуть пісні і мильні опери. Тебе висуватимуть на конкурси «Людина року», «Лицар Кривбасу», «Персона Задуп'я», Твою кандидатуру вноситимуть у передвиборчі списки місцевих рад. Зображення ігуани прикрасить герб селища міського типу, в якому ти народився, а домашні тераріуми витіснять традиційні акваріуми, пастки на миші й шпаківні. Життя почне налагоджуватися.

Але найважливіше – відтепер усе, що б ти не написав, викликатиме жваве зацікавлення публі-

ки. Тривіальним фразам на кшталт «дивлюсь я на небо», «і день іде, і ніч іде» або «поховайте та вставайте» – приписуватимуть глибокий символізм приреченості. Ти навіть сам здивуєшся, скільки всього розумного, недоброго і вічного можна вчитати з твоїх скупих римованих строф. Скільки прозрінь знайдеться в твоїх марнославних мізках, скільки туги в цілком здоровому серці.

Однак позитивні емоції не встигнуть перейти в ейфорію. На піку популярності ти раптом згадаєш причину тріумфу. І з жахом усвідомиш, що всі ці юрми журналістів, фанатів та аспірантів ходять за тобою зовсім не для того, аби насолоджуватися художнім словом та збирати крупинки мудрості. Вони, немов та ігуана з анекдоту бояться прогавити твою смерть. Вони дарували тобі стільки уваги, що тепер мають повне право на сатисфакцію.

Невблаганно наблизатиметься день, коли згідно з довідкою терапевта-гератолога ти повинен будеш відкинути копита, врізати дуба тощо. Відсувати цю дату тобі виявиться так само

непросто, як богословам пояснювати чергове відтермінування Страшного суду. Звісно, можна вигадати якесь щасливе зцілення. Можна навіть як відкупну жертву ампутувати палець. Але ти раптом зрозумієш, що справа не в цьому. І йдеться зовсім не про те, щоб знайти вихід із ситуації. Йдеться про те, що механізм смерті уже запущено. А він не дає збоїв. У нього нема холостого ходу. Йому не накажеш: «повний назад». А отже ти приречений. Ігуани не було, але згідно із задумом ти мусиш померти через щось насправді ідіотське: через цілком типову пневмонію, або цілком звичайний, не пташиний грип. Тихо і тупо на власному ліжку. Та навіть і не це найгірше. Бо ти не конче мусиш вмерти біологічною смертю, зате померти для інших – приречений. Всі, хто довго і старанно чекав твоєї смерті, таки побачать її. Побачать і супроводять необхідними атрибутами й ритуалами. А ти зробишся невидимим. І нікого не вдасться переконати, що ти ще живий. Ніхто не подасть ні руки, ні гривні. Ніхто не захоче слухати вірші. І коли тобі нарешті присудять найвищу національну літературну відзнаку, виявиться, що це – посмертно.

Що ти вдієш після цього? Що зможеш написати?
Що зумієш розповісти?

Хіба оту дурнувату, схожу на анекдот історію
про поета і його ігуану.

Саме це й увійде в історію.

УКРАЇНИ 4

M		L		T		W		M		L		T
A		O		A		A		A		O		A
K		V		K		R		K		V		K
E		E		E				E		E		E

ЯТАКНІ

Нічого не можна переповідати «своїми словами». Тобто взагалі нічого не можна переповідати. Ні словами – чужі вони чи свої – ні іншими засобами комунікації. Але якщо вже переповідати, то словами. І, звичайно ж, чужими, бо інших просто нема.

Я зазвичай переповідаю не те, що фіксують мої фоторецептори (там поганий кольороподіл, розбвтане кадрування, брак вербалізатора), а те, що бачить маленький зелений чоловічок в моїй голові. Зрозуміло, ніякий він не чоловічок, і не зелений – так, кислотні асоціації – але ж не переповідати мені увесь ланцюг торчків мого «я»? Чи переповідати? А якщо «так», то чікими словами? А якщо «ні», то як жити далі?

«Я», «ТАК», «НІ» – ось перша трійця кожної особистості.

«Я», «ТИ», «ВІН» – те саме в шкільній подачі.

«ВІН», «ВОНА», «ВОНО» – в соціобіологічній інтерпретації.

Інтерпретація, як бачимо, – справжній механізм сцени світу. А не власність слів, з яких складаються наші перекази. Про що і якому інтерпретаторові переповідаємо, і, основне – нащо?

Якщо запитати маленького зеленого чоловічка, з чого складається він сам, почуємо відповідь справжнього постмодерніста: «Я, мій пудель і дідько в моєму пуделі».

Неважко зрозуміти, що це та сама тріада, бо я – це «я», «ні» – це мій пудель, а дідько в моєму пуделі – довічне «так». Жодних інших слів ми не потребуємо: вся решта слів не те, щоби зайва, але фальшива.

– Я! – гордо каже маленький зелений чоловічок.

– Так? – сумнівається пудель.

- Ні. – констатує дідько.
- Я? – лякається маленький зелений чоловічок.
- Так! – безапеляційно гаркає пудель.
- Ні-і, – хитро посміхається адвокат диявола.

- Я?! – грізно перепитує маленький зелений чоловічок.
- Так, mein Furier! – дисципліновано відгавкує пудель.
- Ні, mein Führer... – кокетливо каже Ева Браун.

Я переповідаю цей світ так, як його бачить маленький зелений чоловічок. Іншої оптики не існує. Я не бачив цього світу на власні очі, відколи його створено. Маленький зелений чоловічок спочатку мені все розказав, потім намалював, потім пояснив, а потім з'їв і в голові кубельце звів, от достеменно, радісні мої птахові, живіть, плодіться, несіть яєчка овальних ілюзій. Багато людей ображені на мене через те, що я бачу їх в бінокль маленького зеленого чоловічка. На що відповідаю їм, що й вони ніколи не бачили в мені нічого, крім маленького зеленого чоловічка, то ж до кого претензії?

- Я? – питаюся в людей.
- Ні, – кажуть люди.
- Та-а-к, – шепотить кожен.

Маленький зелений чоловічок позбавлений моїх комплексів.

- Ні! – вітається він з юрбою на американський манір.
- Take! – благає юрба.
- Why me? – демонстративно знизує плечима дідько, і забирається геть.
- Ja-ja! Jawohl! – перекладаю я.

Задовбали вони. Отой зелений, хвостатий. І той перший, ліпший. І їхній рогатенький, клишоногенький пудельок... Недавно даю йому їсти, а з нього вилазить його маленький зелений чоловічок, зі своїм пуделем... Коротше кажучи, є речі, які не можна переповідати своїми словами.

Бо в стражданнях немає жодного духовного вдосконалення.

Духовне вдосконалення просте й радісне.

Як мій пудель.

Як дідько в моєму пуделі.

T		C		M		F		T		S		C
A		A		O		U		A		O		A
K		R		T		C		K		M		R
E		E		H		K		E		E		E
				E		E						
				R		R						

CASHMERE (УМНЯК)

Ложа «Азія Світу», як і личить справжній ложі, не мала єдиного центру і була розосереджена по всіх кооперативах внутрішнього дагестану. Однак після того, як Ургант Дж.Т.VII видав розморожений на ротапринті текст БНБ-закляття (Бубен Нижньої Бірми. ІМХО-прес, 35 тис прим), різоматичність світобудови затріщала під тиском відцентрових обставин, і кізяки внутрішнього дагестану розлетілися подібно спорам галюциногенів. Відтоді «Азія Світу» існує лише як серія регулярних, але непередбачуваних одкровень кількох десятків дільничних магістрів (не свідомих навіть власного магістерства).

Зате є кілька місць, офіційно зареєстрованих осередками «Азії Світу» – пасаж Гартенбергів у Станіславі, готель Брістоль у Брістолі і старий гіпівський сквот на Васильєвському острові в Петербурзі. Ну, і музей-садиба Урганта Дж.Т.VII. Точніше – музеї-садиби: їх понабудували в кожному пункті, де мешкає бодай 50 тис нас. Воістину азія поглинула світ.

Але пригледьмося уважніше до цих садиб, по суті – садів, бо кожен музей – сад, зазвичай, яблуневий або вишневий, у якому до кожного дерева прикріплено цінник з фрагментом одного з одкровенень Джамбона Т.VII. Тулку VII був плодовитим автором. VII заповідав: «Дуже важливо, щоб перелічені заходи послідовно проводилися в далеку путь (оплески)».

Ось, наприклад, ранет ювілейний, зимовий сорт, ледь торкнутий сапфіровим грибокком. А ось його цінник:

*Шумів травневий листопад
У парках, багрецем заллятих.
Так повертався я до хати,
У рідний сквот, у Петроград.*

А ось падалка-скороспілка. Її цінник змінюють
що сезону:

*Я ідіот! Мене убийте!
Ось злива слів. Ось духу злет.
Вам допоможе вгору вийти
Упячки радісний Декрет.*

Чи, скажімо, вишня польова, вона ж сакура, вона
ж дурманограйка:

*Слова лунають гордо й просто,
Надія світиться в очах –
Ми революційонери росту
(і Ужоснах, і Ужоснах).*

Загальна демонологія «Азії Світу» зрозуміла –
червоні трабли і їжачок в пісках. Але що хова-
ється за фасадом кармінних ритуалів?

Зазираємо до готелю Брістоль.
Посеред центрального входу – панорама місце-
вого лабіринту Magic Door (3765 кущів ялів-

цю, 12 га, ексклюзивна стрижка, лендмахер Ед Палкапилка, понти) і прозована сага про ребрендинг готелю в останній декаді. Це пропускаємо.

Гальмуємо біля віконця адміністрації, де особисто метрдотель, заслужений боян Бешкека й до-вколишніх космодромів Масхад Моссадович Аслан-іде в супроводі національного хору караоків декламує загальні правила поведінки в притулку для багатих, яким насправді є готель Брістоль. Правила краще прослухати і офіційно з ними не погодитися.

«Триватиме зростання кармічних заслуг населення. Середньомісячний баланс робітників і службовців зросте на 13-16 процентів.

При цьому повинне бути забезпечене посилення залежності розмірів кармічного відшкодування від кінцевих результатів роботи колективу і кожного візіонера зокрема.

В міру створення умов і нагромадження заслуг передбачено поступове підвищення мінімального кармічного відшкодування до 80 пунктів на місяць, а також стабілізація ставок і окладів

робітників та службовців, першою чергою в езотеричних галузях народного господарства.

У централізованому порядку намічається здійснити і ряд інших заходів: запровадити на Троєщині та в окремих районах Казахстану районні коефіцієнти надбавки до щоденної пайки карми у формі санкціонованих приходів та від'їздів із розрахунку 2 приходи і 3 від'їзди за кожен децл наближення до Будди. А, як відомо, доля Будди в руках Аллаха, намальованого на стіні Буддабару, що в Аллахақбарі, ой гой-еси, Азіє Світу, світи нам торчно, приходь нам світло, будь нам пружно, о Азіє, діво ночі, диво дня».

Акин, декламуючи, справно роздає номерки від номерів. Це – перший етап ініціації.

Аслан іде слідом, і поки ви піднімаєтеся ліфтом до свого покою, триває нейролінгвістична обробка: на дзеркалі – пам'ятка, написана по-мадою «Lipstick-17» (перифраз назви празької філії ложі).

Реальний кашемір, травневий стяг,
Канабіол, хлорид, гідрат...
Всіх трударів його розмах
Єднає. Позаду розбрат.

Травневий стяг – як палець кулемету,
Простертий вгору із броньовика.

Такого стяга ще не бачив світ.
Баклага з кристалю на ньому.
В ній заламався зір зеніт,
«Зеніт» в окладі бойовому.

Зенітний спалах – сигаретна гільза,
Простерта вгору із броньовика.

Уперше на землі замаяв стяг,
Єдиний для Гаїті і Бешкека,
І вивів нас на вільний шлях,
На вільну путь нового шілавєка.

Прощальний залп – стрибок броньовика
Угору з дула кулемета.

В номері вас уже чекає літня подружня пара – покоївка та покоюн– (це підготовка до другої стадії ініціації), так от на вас чекає літня пара та пара зимової білизни – натяк на те, що випробування тертям і холодом попереду. Згодом до покою набивається ціла юрма службовців, усі з бейджиками «Азії Світу», і безпосередньо починається безпосередня й дуже забавна друга стадія. Спочатку вас впродовж 15 хв. змушують вглядатися в екран убитого телевізора, потім ви разом із іншими вбитими маршируєте по периметру кімнати, вигукуючи якісь безнадійні мантри, написані завгоспом бешкецького космодрому ще в квітні 1968-го у відповідь на сумнозвісні події у Вудстоці, Прага Брістоль. Все це покликано ввести вас у транс, завдяки якому тільки й можливий левітаційний переліт до Станіслава, в пасаж Гартенбергів, де сивочолий Ендшпіль у супроводі секретарів райкомів попередніх скликань (секретарі – чоловіки-травесті: участь у ритуалі жінок широко заохочується, та ніким не вітається) виголошує черговий текст ритуально-тестового характеру (це прелюд до третьої стадії).

*Ми не приховуєм, що труден битов шлях,
Що знали ми і голод, і змієни,
Та ми були пневмозабивки генії,
Ми – бур'яни на зораних полях.*

*Ми – раса раста. Так. Збагни це слово миру.
Стояла ніч. На троні – цар-кумар.
Та майорнули стяги кашеміру,
І майораном обернувся цар.*

*Ми растамани. Ми прийшли, щоб жити.
В боях калічитися – нам в облом.
Ми – травосії. Ми – ловці у житі.
Ми ловим кайф, фільтруєм стрьом.*

*Поглянь назад – побачиш шлях тернистий.
Поглянь вперед – там мудрості лице.
Ми, як і всі, ще хочем пити й їсти,
Та нам впадляну думати про це.*

*Ми – забиваєм. Попускайся, світе.
Нехай прийде нірвана-мама з гір.
Ми топчем ряст. Ми раси раста діти.
І з нами штангенциркуль й кашемір.*

Воістину, навряд чи комусь доводилося чути подібне кощунство, де б святі растаманські ідеали перетворювалися на ідеологічну зброю світової масонерії. Але Ендшпіль на те і Ендшпіль, що на його п'яту ногу хто наступить, тому зі старту третя стадія, просто на кишку і без молитви.

Коротше кажучи, історія «Азії Світу» не має завершення. Ендшпіль – це не кінець. Це відсутність виходу. Але поки з бешкецького космодрому стартують залізні сперматозоїди супутників, поки в буддабарі готелю Брістоль співає жінка на ймення Беатріс (Патриція), поки в околицях пасажу Гартенбергів над прірвою в житті справжні, нЕзлі растамани лапають малюків і свій нехитрий кайф, життя триває; та азія світу – будьте уважні! – тихим вальпурґієвим кроком входить у ваші сни, у ваші вбиті телевізори й скурені мізки – тож будьте уважні! – чуваки і чувіхи, справді, будьте уважні, це ж єдине, про що вас завжди просить Господь.

Є		П		П		А		Н		П		П
		Р		Р				Е		Р		Р
Н		О		О		Д				О		О
Е		С		С		У				С		С
		Т		Т		Ж				Т		Т
		О		І		Е				І		І
												Т
												Ь

ТЯЖОЛІ

є непрОсті, а є тяжОлі

Побуває думка, що світ занапали фрукти, гроші й людська невситимість. Існують версії, що у всьому винна інтертекстуальна некомпетентність або порушення генетичного коду якої-небудь суспільно-значимої амеби. Дехто каже, ніби світ зійшов на пси через знудженість Творця, втомленого безконечним серіалом світової історії.

ОК. Але покажіть мені режисера, сценариста, гримерів – усю цю шоблу, яка віками експлуатує одні й ті ж сюжети, розв’язки і – що найгірше – одні й ті ж пики. За моїми спостережен-

нями, світ довели до ручки, світом керують і зводять кожен поворот історії до титру «далі буде» люди певного психотипу. Я б назвав їх важкими невиліковними ідіотами. Однак це надто схоже на діагноз, а я не вділяю діагнозів, здитинствазалишаючисьприбічникомампутацій, депортацій та позиттєвого електрошоку.

До того ж важкі невиліковні ідіоти не лише за-напалили світ – вони повсякчас забезпечують прогрес, зростання добробуту й інноваційні розробки в сфері домашнього консервування. В них взагалі багато заслуг перед людством, тобто перед самими собою. Бо саме завдяки цьому психотипу ми все ще віримо в чудо. Бо власне діяльність важких невиліковних ідіотів найчастіше підсумовується так:

- Це чудо, що не все згоріло.
- Це чудо, що не зірвало дах.
- Це просто чудо, що всі живі.

Оце останнє, мабуть, найуніверсальніше. Бо коли дивитися на кожного важкого невиліковного ідіота зокрема, і на сумарний ефект їхньої екзистенційної активності, на думку спадають хіба ідіологеми типу «Лишень не було би війни».

Бо війна справді – улюблена розвага важких невиліковних ідіотів.

Їх багато. Набагато більше, ніж можна було б уявити з телевізора.

Тому застосовувати до них діагноз важкого невилікового ідіотизму небезпечно: надто мало залишиться тих, хто міг би претендувати якщо не на еталон, то бодай же на гіпсову копію здоров'я. Тому я називаю їх просто «тяжОлі».

(Знайомий звукооператор так окреслює всю музику, яку важко слухати).

Маю на думці людей, з якими жити не просто важко, але й до ідіотизму весело.

Бо це ж для них вигадано слоган: «У мене шоппінг (заппінг, джоггінг, срачка, жрачка, місячка, жувачка, тічка), і нехай увесь світ зачекає».

Я все чекаю щасливої днини, коли у всіх тяжОлих одночасно станеться гострий напад шоппінгу (срачки, жрачки), і вони дозволять нам принаймні перевести подих. Принаймні подих. Поки-що переводимо тільки дух.

Але чекати цього ще наївніше, ніж Судного дня.

Судний день, звісно прийде, але разом з ним

прийде суддя-дебіл, присяжні-мозаїчні психопати, і повна зала тяжОлих свідків тяжОлого егови, які замість кричати «Розіпніть!», в процесі процесу впарюватимуть одне одному методички «Як вижити і примножити підчас кризи». Вони щоразу називають Апокаліпсу кризою, обирають з місцевих паралітиків антикризовий оргкомітет, і Вершники відступають присоромлені. Про який кінець світу може йтися, коли довкола валютна діарія, крах дао Джонса, і стрибок цін на овес? Адже коні Вершників – передусім коні, їх голими понтами не запряжеш і громадським обов'язком не нагодуєш. Та й на сухому сіні есхатологію не розрулиш. Коротше, всім потрібен овес, тому Апокаліпса щоразу легко зривається переборами в постачанні сільськогосподарської продукції. А поки замішання та голосування, поки шум і гам, тяжОлі й самих Вершників присаджують то на біододатки, то на фіточаї, а то й розводять на звичайні наперстки. Так судилище перетворюється на програму «Суд іде», і спостерігаючи з-за ґрат за вакханалією мережевої юриспруденції, починаєш шкодувати, що не обрав шлях воїна, що не став по-

кемоном-кулеметом, аби фігачити цих переносених уродів, цих довбанутих довбойобів, цих добропорядних громадян., втім, ми ж домовлялися без діагнозів.

ТяжОлість не залежить від статі чи віку.

Від віку – тому що внутрішній розвиток тяжОлих закінчується десь у 4-річному віці, і далі прогресує лише тіло з його вуглеводами, перистальтикою і бажанням влади. (До речі, бажання влади – це універсальна міжлюдська категорія, однаково притаманна, як тяжОлим, так і решті, з тією різницею що тяжОлі владою вважають буквально владу, тобто «вклякни і відсмокчи», а не всі ті незліченні способи владарювання світом, що доступні абсолютно кожному, абсолютно кожному, хто бачить трохи далі власних glandів).

Так от розвиток тяжОлих припиняється приблизно в 4-річному віці.

Вочевидь, хтось із них десь колись прочитав: «Будьте, як діти» і вирішив, що християнство – це недільна школа для дебілів.

- «Будемо, як діти» – вирішили тяжОлі, і намалювали маленького Ісусика, тяжОлого, як атомна війна.
- «Будемо, як діти» – постановили тяжОлі, і ввели уроки краєзнавства, примусове обрізання дівочої пліви та прививки від IQ.
- «Будемо, як діти» – утвердилися тяжОлі, і написали це гасло на грошах, турнікетах Диснейленду та на воротах Аушвіцу.
- «Будемо, як діти» – оголосили тяжОлі і зняли перших баварський порнофільм.

Але зупинившись на етапі 4-річних, тяжОлі переконані, що базового набору духовних потреб – каку! гаму! і дай! – цілком достатньо для повноколірного зображення. Тому досявши біологічної зрілості кожен тяжОлий кожне своє «каку», кожне своє «гаму» і особливо «дай» вважає особистим вкладом у світову культуру. І має рацію. Тому світова культура так нагадує засраний сільський нужник, а найдорожчі парфуми пахнуть штучними трояндами. Ну, але – геть від пафосу, адже пафос – вигадка тяжОлих.

Якщо смерть звичайного ідіота – полегкість, то смерть ідіота пафосного (нудна, як звуки Н.І.М. навесні) перетворюється на загальнонародну трагедію, бо ж народи складаються зі звичайних ідіотів, а кожному звичайному ідіотові хочеться відійти завітчано, забальзовано, ногами вгору. Тож пафос – прерогатива тяжОлих. Пафос потрібен їм, аби повірити у власні ідеї (так ідіоти еволюціонують в донкіхотів) та забалакати ідеї інших (так донкіхоти перетворюються на ідеологів).

Трохи конкретики:

Важкий безнадійний ідіот – зазвичай патріот, незалежно від місця народження. Сусідів ненавидить по-чорному, озброюється вилами, вправляє джіу-джитсу (в національних гамівних сорочках, що не так обмежують, як координують рухи), а ще мріє особисто ознайомити Фукуяму зі своїми планами перебудови світу. Є самостійники, що самостійно оголошують перебудову на ввірених їм територіях, тоді ковбасить усіх – і тяжОлих, і льОгких, і навіть самого Бога духу винного Фукуяму,

котрий постійно віддувається за чужі геополітичні ініціативи (що поробиш, така вже доля всіх центрально-європейських євреїв).

Важка безнадійна дурепа, натомість, до пори (себто до тих же 4-х рочків) виглядає цілком нормальною, і навіть її постійне «каку-гаму!» не дисонує з хором співвітчизників.. Однак, коли тяжОла входить у пубертат, важким стає життя оточення. (З хлопчиками воно як? Воно простіше – ну, там, подрочив, з пацанами помахався, ну, на війну сходив, ну, на крайняк, пересів з іграшкового танка на синій лексус – і все. Ну, нехай ще заснував благочинну фундацію, фабрику ліричної пісні чи гурток македонської стрільби – і в натурі все.)

Дівчатка ж від 4-х до 7-ми намагаються переплавити куклумашу в лялькубарбі;

між 7-ма й 8-ма – вичленити з перевареної варі якщо не кена, то бодай Колю;

а коли задрочена регулярними підпалами родина, з нагоди 9-літнього ювілею дарує тяжОлій справжніх барбі-кена з вогнетривкого латексу, тяжОла влаштовує лялькам примусовий коїтус, у результаті якого голівка кена (мається на

увазі його головна, а не члениста голівка) опиняється в роті барбі, а далі... далі все, як передбачив Фукуяма і описав Лінней.

Десь поміж 13-кою й 17-кою тяжОла усвідомлює, що відгризати голови самцям краще самій, не покладаючись ні на барбів, ні на варь, ні – тим більше – на маш. І краще це робити не з кеном (банановий смак), а таки з Кольою, який і патріот, і сталевар, і видавець, та й голівку його зроблено його з куди смачнішої субстанції (самошеший гелловінний гарбуз).

Так завдяки дозріванню тяжОлих дівчаток ряди невиліковних ідіотів-чоловіків поповнюються шеренгами просто безголових.

Саме через цю обставину (може, це збій програми, може – посильний самозахист Бога), через цю щасливу обставину – поїдання тяжОлими самками тяжОлих чоловічих мізків – тяжОлі майже не розмножуються. Однак вони й не помирають майже (адже крім 4-річної душі в них нічого немає, а душі, навіть дитячі, навіть тяжОлі – безсмертні), тому кількість населення на планеті майже стабільна, а тимчасові

демографічні вибухи тяжОлі гасять антисанітарією, футбольними пугчами та пивними дріжджами.

Найприкольніше в тяжОлих – їхній глухий антропоцентризм. З роками «каку-гаму-дай» перетворюється на «вірю-знаю-можемо», або на «drugs-sex-rock&roll», або на «поховайте та вставайте», або «брюліки-гідровібратор-і-червона-спортивна-машинка-з-маленьким-білим-песиком-на-передньому-сидінні».

Так, тяжОлі багато страждають. Це правда. Але не через брак інтертекстуальної компетентності. Все тому, то кожную книжку вони читають як власне досье, кожен фільм коментують фактами своєї біографії, а кожен прогноз погоди сприймають як особистий гороскоп.

Тому дискутувати з тяжОлими безсенсовно: чують і бачать вони лише самих себе, а дискутують лише з гіпсокартоном, який має схожий темперамент.

Можна безконечно переповідати особливості інтимного життя тяжОлих з рештою світу (цей інтим і є світовою історією). Можна довго по-

яснювати, чому антропоцентризм тяжОлих не слід плутати ані з егоцентризмом, ані тим більше, з егоїзмом. Можна мріяти про загальну диспансеризацію (тільки хто ж тоді саджатиме картоплю, прикордонні стовпи і один одного).

А можна з відчайдушним розпачем святого Упячки оголосити ідіотом себе самого.

– Я ідіот! Убийте мене! – просить святий Упячка.

ТяжОлі навіть не іржуть – вони просто не вірять в існування таких імен.

– Я ідіот. Убийте мене, – прошу я важких невиліковних ідіотів.

– А посвідчення маєш? – питають вони. Розводять.

Посвідчення моє їм нафік не потрібне. А от недогризена голова – все ще ласий шматок.

Ці не вб'ють. Смерть – лише за довідками міськвиконкому.

Ці пережують і не виплюнуть. Так і стирчатиму з писка якої-небудь варвари.

Ну, але це все ж краще ніж бути Вершником без голови і постійно втрачати на капелюхах.

А всередині варвари – тихо й темно. Мені тут

дозволено і каку, і гаму, а ще обіцяють, як навчуся гризти нігті й мняцькати піпіську, то подарують червону гоночну машинку і білого гіпсового пуделька. Що ж, нехай буде так.

А вб'ю себе я вже якимось власними силами.

Дякую. Я сам.

Сам я. Сам.

Дякую.

N		F		T		L		F		O		E
O		I		H		I		E		N		Y
W		X		E		T		L				E
						T		L		M		
		O				L		O		Y		
		N				E		W				

ХІПХОП

В принципі, вже час звітувати, піплу мізки парити, хоча, звісно, ну його в баню.

В принципі, це місія віщого коня, але кінь зіржавів – карусельне опудало, викрадене румунськими циганами. Попіл, попіл...

Я і сам заіржав би, бо не так народ випередити, як попередити паніку: мобілізація – стоматологія механізму опору.

Механізм опирається техногляду. В коробці – вата, в міксері – вата, трансмісія – ватяна, і магнето не видасть більше десятка ват.

Ну, нехай не всіх, ну, бодай дружбачків-братчиків урятувати та з десятків сестер розбудити.

Обійняти, підняти, дати раду і звіт попервах, а потім – вістувати, згорнути банк, порадіти,

накурити, далі – пересортувати, стартувати і
линяти нах.

У мене ж там уже все давно готово: катакомби,
бомби, запаси води, іприту... цілий підпіль-
ний обком з агітацією. Все там у мене є, навіть
«мене, текел, фарес» усіма мовами світу. Хоча
переважно на івриті.

Але ситуація гнила, як не крути – ні коня, ні
Олега, ні санепідемстанції.

І зерно Юрія проростає з протилежного боку
гори трилистником якогось Євстахія: я не в
щоці, я просто в ахуї.

Ні коня, ні ікони... ну, це таке – згодиться дзер-
кало і яка-небудь дощечка вербовая: осідлав
і – гайда до раю.

Суха сакури гілка, недопите sake – все, що зали-
шилося від попереднього самурая.

Скачу на дощечці, іржу галябардою, до дзеркала
молюся. Коротше, тренуюся.

Десь у мене повинна була бути чи то астролія,
чи то алебарда. Та й військовий квиток десь ва-
лявся (це така книжечка відривних бонусів).

Відірватися би по-чорному, підірвати б усіх, на-
віть тих, кому по барабану. Але місіонерів за-

звичай душить не жаба, а сміх. Ну, бо смішно, коли ти на дощечці мостишся, а жаба десь там – у тумані.

Наводити мости, підривати колії – це якась партизанщина, шняга, не місія.

Врятувати нехай одну, але витягти з води, на ноги поставити, признатися: «I Miss You».

Вона так любить життя – через це на неї так любо дивитися.

Вона вміє говорити (таке трапляється), і вміє слухати (про таке навіть не мріється).

Вона знає ціну словам, вона сама їх складає, майструє – не лише баби базарні базар фільтрують, не лише у фільтраційних таборах проростають Євстахії з Юріїв.

Ну, але що? – мої лінзи-приціли збито, мої фільтри-легені геть просмолені, і карусельний кінць не б'є іржавим копитом, і Олег знову на якийсь голандських гастролях.

А вона – як вона: найкраща з усіх можливих моделей для майстрів старої дати. Тих майстрів уже нема, та скульптури її тіла вимальовує кожна ніч, кожен день, і навіть промінь рентген-апарата.

Немає в мене її фото. Лише флюорографія та енцефалограма. І аналіз крові на простирадлі. Простирадло піде на хоругви, решта – в архіви постраждалих.

Прости мені, сестро, просто і радо. Адже ми, на щастя, не друзі й, на жаль, не коханці (бо яке там кохання з флюорограмою, бо яка там дружба під стронцієм, сонце, – піврозпад короткий, практично немає шансів).

Але вона так любить жити попри всі алергії, анемії, нежить. Щоденники її віз, декларації митні колекціонують інженери генні. Я розумію цих колекціонерів. Цю нечисть, цих майбутніх геніїв.

Вона теж геніальна – не боїться виступати в цирку. Хоча, який це вже цирк, коли під відкритим небом... коли на межі чотирьох чи п'яти державних утворень...

Вона жонглює печінками, нирками, балансує в зонах duty free, і в якихось інших, стрьомних зонах. А якщо й зривається, то летить угору, ну, туди, під купол, де небеса акробатів. І звідти її слова відфільтровані падають іноді дощем, іноді пухом, іноді інтернаціональним матом.

Інтернаціонал савани – її звіринець. Вона оперує інстинктами, тваринними снами, нервами. Найчастіше за нею гребуть павіани. Хоча трапляються і зебри, і зубри, і навіть тигри з левами.

Вона любить майже усіх чоловіків, бо й вони її люблять майже без винятку.

А от з жінками не склалося – у жінок свої розклади, не врубаєшся, хто винен, хто не винен тут.

Вона б їх усіх подружила.

В сенсі – всіх цих чоловіків з їхніми жінками.

Але це хіба треба бути багатожильною, принаймні життя зо два не завадило б.

А вона так любить жити своїм першим, своїм останнім, своїм одним. Одним днем, однією темою. Хоча для певності – від себе скажу – було б незле, щоб ця любов була б хоч трохи взаємною.

Бо виходить так: вона любить життя, а її подруги, наприклад, вважають її життя пересраним борщем. Ну, подружки гальмують. У них що не роман, то відкат. А в неї все на купу – обломи, облоги і пес його знає, що ще.

Коротше, нікого я так не врятую. Тим більше – плеврит, і часу замало дано. Але кажу собі: «Євстахію, себто, Юрію, герою недобитий, ну хоч раз, хоч спробуй, повороши задом, інакше нахрін ті катакомби і словникові запаси івриту. Бо вона так любить любити, бути веселою і молододою, тож розкрути задля неї бодай каруселю, або розкрути когось на куриво і поділися самокруткою чи... хоча б водою. Ну, бо справді – пофік ті підземелля, рухи опору, пори ока, ідиш, чи то пак іврит, уся ця морока...

То ти йдеш, чи не йдеш?

Їдеш? Не їдеш?

Тут уже сам вирішуй, коли і де.

Вирішуй, що важливіше – її алергія, чи твій плеврит.

Кого із вас тупо задуха задушить.

Бо якщо навіть іржавий кінь злітає з копит, то піднятись з копит тобі – це ж за щастя, за милу душу.

А іржати не конче.

Іржати не мусиш.

S		N		A		V		U		W		G
C		I		U		E		N		A		E
H		C		F		R		D		S		B
A		H		S		G						L
U		T				A				H		Ü
						N				A		H
						G				T		T
						E						
						N						
						E						

ЗОРЯ ЗАРИ

Земний свій шлях відплазувавши до середини, я залишався дрібним служкою суспільних ковенцій і був свято переконаний, що дні діляться на свята і будні, суще – на добро і зло, а суцці – на світлих і темних.

(А ще я думав, що суші бувають першої і другої свіжості, а моря – чорні і білі).

Ясна річ, як кожен прихильник світлих речей, я прагнув свят, добра і світла, цілеспрямовано рухаючись туди, де все це добро – як запевняли рекламні евангелія – було не лише в достатку, а й за промоційними цінами.

Усі дороговкази свідчили про те, що я на самоцінному шляху, однак свята і вихідні дні все

частіше переносилися на дати, яких не було в календарі, періодичні відімкнення світла поступово замінили зміну ночі і дня, а кількість темних (з лампадками, свічечками й галогенними іконками) стала співмірною із загальною кількістю населення.

Сонце за таких обставин було утилізоване, поділене по справедливості між усіма, і тепер його можна було бачити на кожному перехресті в підморгуваннях жовтих світлофорів. Законмірно, перехрестя залишалися некерованими, закон і міра – канонізованими, рух у всіх напрямках – вільним. Однак куди б не звернув, дороговкази вітали стереотипним слоганом: «Welcome to the route 666».

Зрозуміло, що в ході цього шоппінг-туру, замість засніжених вершин я постійно потрапляв у якісь глухі завулки, ночував на захаращених антресолях, у громадських вбиральнях, а прокидався взагалі невідомо де.

Якось прийшовши до тями (вірніше, коли тьяма прийшла до мене) я побачив себе в чужому засцяному під'їзді з розбитою лампочкою і

комплектною відсутністю дверей. Останній спалах запальнички (на що пішли всі дотихчасові запаси виснажливих прозрінь) небагато прояснив. Хіба таке: те, що в мороці видалося мені табличкою «Света – нет», у сутінках виявилось грубо прошкрябаним графіті «Света+Тьома=любов». А те, що я навпомацки сприйняв за вихід – ґратчастою загорожею ліфта. Ліфт, звісно, не працював, бодун міцнів, і танки наші стали.

«Господи, ну чому до Тебе завше потрібно пердолити пішки?» – поремствував я і скочив у шахту ліфта. Туди, де за моїми розрахунками, знаходився внутрішній дагестан.

Тут, аби закінчити цей ліричний вступ і перейти до Зорі Зари, мушу зробити ліричний відступ.

Те, що Бог любить усіх і всіх спасе, тепер відомо навіть нам, людям. Але ми продовжуємо просити в Нього світла, добра і свят, дивуючись, чому так довго не дає.

Ну, по-перше, все давно вже дав; по-друге, нічого крім світлих добрих свят у Нього й не було; по-третє, ми завжди переформатовуємо молитву

на заяву до начальника ЖЕКу, де в анекдотичній формі, з орфографічними помилками вимагаємо:

- а) зниження тарифів на електропостачання й освітлення;
- б) пільгового проїзду в ліфтах;
- в) безперервної гуманітарної допомоги.

Ну, от і все. Якщо наш Бог – начальник житлово-експлуатаційної контори, то світ наш – законно-мірно засцяний під'їзд, а релігій у нас усього дві: «Света – нет» і «Тьома – лох». І вду-пубачення.

Роки поневірянь по санаторіях внутрішнього дагестану нічого мені не дали. Я просто перестав розрізняти день і ніч, кров і вино, чоловіків і жінок. А коли мені вперше зняли з очей бандаж, я відразу осоловів і осліп, тому що ні до-вкола, ні всередині не було нічого, крім тихого, лагідного сяйва, і очі виявилися непотрібними – у Божому саду нема на що дивитися.

Звісно, довго пробути сліпо-святим мені не вдалося, зате тепер я ношу найчорніші окуляри

(подарунок знайомого електрозварника), крізь які дещо таки вдається розгледіти. Наприклад стрімкий і абсолютно непередбачуваний злет Зари Тлустої, відомий з хронік як Зоря Зари. Хроніки ці загальнодоступні, тому наведу лише декілька маловідомих фактів.

(Пожерши всю доступну падлину світу, Зара Тлуста з інерції поглинання ковтнула саму себе і її вивернуло так, що стали помітні добре угноєні поля, і на цих полях так рясно зародила полуниця сорту Forever, що Зара Тлуста перестала харчуватися людьми й сама стала окрасою їхнього столу)

Отже – факти.

1. Коли Зарі Тлустій минуло тридцять, покинула вона свою батьківщину і озеро своєї батьківщини, і зійшла з гір у пустелю людей. Там тишилася вона духом своїм та самотністю десять років, і її це не гнітило. Та зрештою змудилося її серце, і якимось прокинувшись опівночі, стала вона перед місяцем сонця і запитала його:
– О, мале світило! Чи здобуло б ти спокій, якби не мало кому світити?

Не володіючи вокабулярним апаратом, місяць сонця промовчав, але поверхнею калюжі, в якій він віддзеркалювався, пройшли брижі, і Зара Тлуста засоромилася вперше.

2. Дивилася Зара Тлуста на людей і дивувалася: людина – це ж не линва між початком і кінцем, чому ж тоді усі так дружно зависають над прірвою і дозволяють розгулювати по собі якимось канатохідцям?

І відповідали люди, що як не висітимуть вони над прірвою, то їхні канатохідці попадають у неї.

Тоді замислилася Зара Тлуста над тим, що людина – це ж не піхви меча, чому ж тоді всі так завзято ковтають рапіри, ножі та інші гості предмети?

І відповідали люди, що це тимчасово, бо в їхніх шаблековтачів гастрит і виразка, і якщо їм не допомогти ковтати, гострі предмети невдовзі переповнять світ.

І ще раз запитала Зара Тлуста: людина – це ж не корм для хом'ячків, чому ж ви, люди, позамикалися в клітках, де годують диких звірів?

І відповіли люди, що їхні звірі – це їхні душі, а якщо душам не дати крові і м'яса, вони ніколи не стануть плоттю.

Роззирнувшись довкола, не побачила Зара Тлуста ні канатохідців, ані шаблековтачів, ані диких звірів, і засоромилася вдруге.

3. І ще раз подивилася Зара Тлуста на людей і сказала до серця свого: «Стоять собі, не радіють. Не розуміють себе, слова їхні – не для їхніх вух, талани їхні – не про їхню долю, і окуляри їхні всуціль рожеві. Як же зробити їх щасливими, коли немає в мене лопати, щоб закопати їх, немає цвяхів, аби попробувати їхні зіниці, нема трави, аби викурити з них моральні засади».

І згадавши про моральні засади, засоромилася Зара Тлуста втретє, бо нема нічого аморальнішого за мораль.

Ці три маловідомі факти нічого не додають до історії Зари Тлустої, але, сподіваюся, допоможуть зрозуміти, чому Зоря Зари виявилася такою короткою. Хоча, по суті, триває донині, бо як і всі інші зорі, Зоря Зари споконвічна й непроминальна.

Зара Тлуста виявилася єдиним вісником, чії звістки всі без винятку були запитаннями. Зрозуміло, на жодне з них вона не отримала відповіді. А люди потрактували її як злого ек-заменатора, прокляли і вигнали з пустелі.

Так згасла Зоря Зари, а сама Зара Тлуста знову оніміла і стала звичайною людиною-мистецтвознавцем.

Весь її зафіксований хроніками досвід, навіть досвід пожирання падлини нічого не дав мирянам. Мирянам узагалі нічого не дають чужі досвіди, одкровення і жж-пророцтва. Найкращі з них здатні хіба читати написи на стінах. Можливо, тому Зара Тлуста ходить чужими під'їздами і вишкрябує, здираючи в кров нігті: «Света+Тьома=любов»

Мені нічого додати до цієї мудрості.

Тому за прикладом Зари Тлустої я німію, глухну, вмовкаю.

Звісно кризь свої чорні окуляри я бачу ще дещо, крім Зорі Зари.

О		Б		П		П		Т		П		Г
Л		У		Л		І		Ю		О		Г
Е		Г		Ю		Ц		Б		Л		Г
Л		А		С		Ц		Л		Ю		Г
У		Г				О		Я		Б		Г
Й		А				Т				Е		
Я												

СЕКРЕТ ЯЛІВЦЯ

Відвисали ми якось із Мохом в ялівцевому кущі.

Тихо так відвисали, культурно. Там, де Мох, там навіть чортополох перетворюється на кУщі, що вже й казати про ялівець. Хоча саме до ялівцю Мох ставився скептично і на всі мої репорти відповідав стереотипним «плацебщик, хуле».

Хоча не гірше за мене знав, що вживати – в принципі – можна все.

– Хорошу людину і кізяк вставить, не?

– По любе, ггг.

По секрету скажу, що в безлічі ялівцевих рецептів є один спільний і дуже важливий елемент.

Вірніше їх два: треба мати гарну скляну баклажку (див.: Ург.Дж.Т.VII «Лабораторія раштамана», ІМХО-прес, 25 прим.) і друзів-планокурів. А-а, ну і потрібен ялівець, річ ясна, але з цим проблем нема – різні його сорти ростуть у нас зазвичай довкола адміністративних будівель, поблизу освітніх закладів і ЗАГСів. Найкраще брати молоді пагони, хоча можуть бути і грубші гілки, і шишки (чи горіхи – чим там родить ялівець?), і навіть кора. Корені я копати не пробував, ну, бо в облом і ніби нащо. Ага: якщо трапиться колючий різновид, бажано мати з собою шкіряні рукавиці й ножиці – голки цього ялівцю страшенно гострі й болючі (зате там просто таки офігітельні бруньки).

Ну, коротше, схема така. Наповнюєте свіжозібраним ялівцем баклажку і на тиждень, а краще на два віддаєте її в користування активним планокурам. Переконати їх курити свій план через вашу баклажку неважко: живильний дух живиці, правильні ефірні масла, ароматичні смоли та насичені алкалоїди, що їх у достатку містить ялівець, перетворять малогламурний процес вживання ґанджі на приємну оздоров-

чу процедуру – мікс інгаляції та ароматерапії. Жоден, навіть початкуючий растаман не відмовиться від такого сибаритства. Словом, на цьому етапі планокури роблять свою справу, відловлюють кайф, аналізують приходи, симулюють від'їзди, тобто відтопірюються по-чорному.

А ви в цей час можете зайнятися якимись суспільними обов'язками або просто гризти нігті й нервово курити в коридорі.

Ну от – і через тиждень, а краще через два ви забираєте в розморених і розпадлучених халлявою планокурів свою баклажку із просякнутим канабінолами ялівцем і біжите додому відриватись у гордій самотності. Існує добра сотня способів його вживати, нічого складного в цьому нема, кожен може експериментувати на свій розсуд, тут не може бути спільних рецептів, їй-богу, нічого я не зажав, нічого мене не душить жаба ділитися, просто місця шкода – трохи ентузіазму й фантазії, і в кожного всьо получицца. Головне мати інгредієнти, а з інгредієнтами, як бачите, простіше не буває.

Ну, і от – лежимо ми з Мохом в кущах, тихо так лежимо, культурно. Зовсім тихо лежимо, бо типу, ялівець не вставляє. Тоді я й кажу:

- Подумаєш, ти мене теж колись був розвів з банановими шкурками (я, як ідіот збирав їх по смітниках і курих), пам'ятаєш?
- Бугага.

А тут увага: зверніть її, увагу себто, на оце «бугага». Непосвяченим воно нічого не промовляє, однак для мене є незаперечним свідченням різкого пошквалювання мозкової активності Мох. Зазвичай він обходить без голосних і оперує двома універсальними поняттями – «ггг» і «бгг». А тут – стільки букв відразу!

- Опа... – подумав я, але нічого не сказав.
- Опа! – нічого не подумавши сказав Мох.

- Привіт, це я прийшов – сказав ялівцевий кущ і почав повільно, але невпинно розцвітати по периметру бузковим.

- Ого? – спитав я.
- Сто пудів, – відповів Мох.

Цитувати подальший діалог повністю немає сенсу, подаю його фрагментарний конспект.

Я: А ти не вірив...

Мох: Бля! Олелуйя! Ггггг.

Я: Шамани Півночі вдихали дим ялівцевих гілок, що тліли на вугіллі з метою досягти просвітлення і галюциногенних візій майбутнього, і ця традиція передавалася з покоління в покоління...

Мох: Гггггггггг. Кема атцоу і дікей, шоле?

Я: Ну, шо? Шо?.. Я це прочитав, до речі, в серйозній монографії з антропології культури.

Мох: Книжка в сумці, хуй на думці, гггг.

Я: Бля, ну, ти можеш розмовляти як людина?

Мох: Тіко екшо даш баклажку відсмоктати, гггг.

Я: Нівапрос. Тримай.

Мох: Бля! Олелуйя! Ггггг.

Я: Куримо во славу Господню.

Мох: Без базара.

Я: Аффттар жжот.

Мох: Тюбля. І галяндії не нада, ггг.

Я. Яд.

Мох: Жир, ггг.

Я. Яд.

Мох: Жир, ггг.

Я. Яд.

Мох: Жир, ггг.

Я: Може, поговоримо про щось інше?

Мох: Я нодеюс, пост пралачін мөгестромь?

Я: ???

Мох: Бгагагагага! Пара канонізіроваць тібя, братухо. Аццкій жежист, хуле. Любіті ві на плацебо прікалоцца я віжу. Папробуйкі малатком па галаве – довше перти буде в шіскь раз, ггг.

Ну, і такої стилістики – кілька метрів у форматі MP3. Сподіваюся, зрозуміло, чому я змушений повернутися до авторського мовлення. А повертаюся я до нього, аби розповісти про мегасуперську тему, що виникла в нашій з Мохом розмові без жодного зв'язку із задемонстрованими повище зразками усної народної творчості. Якось повело нас так, що ми почали згадувати свою фронтову юність і бойові непальські ночі. Непал – це така ментальна територія, а заодно і полісемантичне поняття зі складною етимологією. Тут і старослов'янське «не пал» – себто той, хто не впав, хто вистояв

(чи, в сленговому варіанті, – той, хто не спалився, не палений), і діалектично-ідіоматичне «не пальцем роблений» (варіант – «непальцем роблений»), і цілком уже завернуте, кислотно-субкультурне «не PAL», себто SECAM. Цей Непал у кожного свій, але нам з Мохом пощастило служити в підрозділах, дислокованих неподалік, тому нам було що згадати спільного. От цих ото спогадів я і не хочу подавати в діалогічній формі, бо діалогу як такого й не було – ми говорили просто доповнюючи один одного, іноді навіть в унісон. Іноді навіть мовчали, мовчки думаючи спільну думку. І спільна думка виглядала як якась чи то хроніка, чи то літопис, приблизно так:

«В ментальному Непалі завжди було багато монастирів, які між собою ворогували, вели жорстке, протестне протистояння. По суті, це була іманентна особливість ментального Непалу – гостроконфліктне співіснування всіх персонажів сукупної шизоїдної особистості виконувало функцію певного профілактичного балансира, уможлиблюючи появу таких форм самоорганізації системи, що забезпечу-

вали оптимальний рівень шизофренічності ідентифікаційної структури шизоїдної особистості та сприяли загальній мультикультуризації приватної світобудови. Серед численних монастирів, чернечих орденів і сект були найдивовижніші й найекзотичніші – жоден інший куточок ірреальності не міг похвалитися таким різноманіттям астральних та енергетичних форм. Поданий далі перелік не відображає й дециці того, що насправді.

- монахи-чапаєвці: фанати психічної атаки: дизайн їхніх бойових кімоно римувався зі стилістикою офіцерських мундирів білої гвардії: в психічну атаку йшли задом, відступаючи, імітуючи обманний маневр тачанки, заманюючи ворога на територію свого монастиря, щоби потім жорстоко над ним позбиткуватися: довший час були непереможними, поки не потрапили на ченців-друїдів: ті перемогли чапаєвців за допомогою дерев'яних тріщалок, тріск яких один в один нагадував кулеметні черги анькіного максима;

- монахи-невротики: виходячи на поле бою, поводилися вкрай збуджено, гризли нігті, спонтанно мітили територію, нервово курили, намотували на пальці свої буддійські оселедці, невпопад сякалися, плутано висловлювалися, безладно оргазмували тощо: ворог, не підготовлений психічно зазвичай не витримував цього видовища і розбігався в паніці;
- монахи-левітанти: самі левітувати не вміючи, володіли здатністю запускати в політ зовнішні об'єкти – предмети, речі, тварин, інших людей: улюбленою зброєю левітантів були ескадрильї дерев'яних сандалів «гета»: 1976-го року монастирські загони бойовиків розгромили літаючими капцями магістратуру смт Бабинелон;
- ченці-ігноранти: ігнорували ворога до такої міри, що в упор не бачили ні його самого, ні його зброї, через що вбити їх було просто неможливо;
- ченці-райтери: застосовували проти ворога прийоми нейро-лінгвістичного програмування, зокрема магічно-заклинальну силу ре-

клямних слоганів: класичним вважається приклад їхнього віртуозного бойового володіння найківським гаслом «just job it»;

- фінансисти-езотерики або ж так званий «орден первинного накопичення капіталу» проводив свою боротьбу винятково фіскальними та аудиторськими методами;
- орден воїнів-метаморфозників: вишикувавшись у бойовому порядку, його бійці могли так швидко обмінюватися тілами, що розвідка супротивника була на сполох: неможливо боротися з ворогом, у якого командно-офіцерський склад перманентно перетворюється в шерегових солдат і – навпаки;
- секта монахів-дендрофілів: зливаючись у містичному екстазі з деревами, вони оточували загони супротивника такими непролазними хащами, що ворожа армія починала блудити, розбрідатися, плутатися в ентеоботанічних заростях, де невдовзі й клеїла ласти від надміру психоактивних рослин;

- ченці-білінгви: з ходу опановуючи мову ворога, блискавично влаштовували локальне вавилонянське «смешеніє язиков» («смешеніє» – не в сенсі – «змішування», а в сенсі «осмішування», «осміювання», «окарикатурення», подібно ж і «язики» – не в сенсі «мови», а в сенсі «військовополонені-інформатори»), з якого виникало вавилонянське ж «столпотвореніє» (заклинально-споглядальне творення «столи-пнів»), потім гурджієвське «столоверченіє» (від «стол» і «вера» – віра в духовні властивості контактерських столів), ну, і ціла решта лінгвістичних покручів;
- ченці-валькірії: застосовували дуже по-простецьки, дуже «в лоб» скопійовану з «Апоколіпсіс-нау» методу повітряної атаки: на вертольотах Мі-10 під музику Вагнера вони гасали над ворожими позиціями, сіючи розбрат і панику;
- монахи-камікадзе: в синхронному флешмобі робили групове харакірі, насмерть шокуючи супротивника безглуздим кривавим видовищем: поки ворог тихо помирав від культуроло-

гічного ступору, камікадзе запихали нутрощі назад і випускали на себе елітні загони термітів-санітарів, які своїми клешнями не лише зшивали краї ран, але й вводили (кусаючи) в кров воїнів антисептики, анаболіки і психотропи: загинули в бою з ченцями-дезинсекторами;

- секта ченців-дезинсекторів завалила камікадзе по-бичому просто: обприскавши їхні ряди засобом від мурашок;
- дезінсекторів своєю чергою завалила банда монахів-беспредельщиків тупо балончиками з нейро-паралітичним газом (на кожного бика знайдеться свій беспредельщик, на кожен беспредел – своє «беспести»);
- відморозки з балончиками заламалися на ченцях-торчках, які так довго сиділи на ацетоні, клеї «момент» і лемківській «кропці», що зпраралізувати їхні нейрони не могло ніщо: нейрони були відсутні;

- торчки хоч і досягли неймовірних успіхів у справі поєднання інтоксикації та довголіття згинули в нерівному бою з плевритчиками: ці харкали отруйною легеневою рідиною, що роз'їдала жертв, як кислота: призвичаєні до внутрішніх токсинів, атаки ззовні торчки не витримали;
- плевритчиків скосили сухотники, які банальним кровохарканням і вгодованими паличками коха винищували супротивника, як чума, себто як туберкульоз (варто зауважити, що серед мешканців ментального Непалу було багато дивацтв і екзотичних збочень, пов'язаних саме із легеневиими хворобами: наслідок перманентного у високогір'ї кисневого голодування та племінних традицій вдихання психоактивних сумішей);
- довший час (так званий «період синті») непереможною трималася ватага ченців-кислотників: ці йшли в бій, зодягнувши кисневі маски: прихід від кисню у відвиклих від кисню горян був недетській і вони бороздили ряди супротивників шо старий кінь цілину: подейкували, що

згодом, коли голий кисень перестав вставляти, вони почали допомпувати кисневі балони «веселим газом»: це ймовірно, бо полягли вони власне від повальної ржачки, зустрівшись на одному з маршів із монахами-клоунами;

- орден монахів-клоунів належав до поміркованих паціфістів і уникав прямих сутичок, вступаючи в бій лише тоді, коли ворог з'являвся просто посеред шляху, і розійтися було неможливо: їх самотужки поконав один провінційний лама, вийшовши до них із шматком дзеркала: вперше побачивши власні віддзеркалення, клоуни, зганьблені, пригнічені й здеморалізовані розбрелися довколишніми лісами: більше їх ніхто не бачив;
- того ламу намагався перевершити його брат-близнюк з другою половиною дзеркала, але сили виявилися рівними, ніхто не хотів уступити, і ніхто не міг перемогти, здавалося, бій триватиме вічно, і зойк від цього протистояння долетів до небес, і побачили безсмертні, що два німічні близнюки можуть своєю впертістю й непоступливістю погубити увесь менталь-

ний Непал, і зв'ялизували армію японських монахів-туристів з фотоапаратами. Засліплені фотоспалахами близнюки перестали бачити один одного, їх перестала душити жаба суперництва, двобій закінчився, а світ врятувався».

Коли ялівець замовк, Мох сплюнув недожовану галузку і сказав:

- Плюс піццот.
- Може, це до нас сходив Господь у кущі ялівцевому? – висловив припущення я.
- Блять. Юра астанавіс, бо вознісешси раньші времені, – несподівано аргументовано підсік мою пафосну багатослівність Мох.
- Бугагага, – відізався я, відчувши сплеск мозкової активності, — і ми тихим левітаційним кроком рушили додому – у не пальцем роблений, не палений монастир Ялівцевого Братства, це майже на півдорозі між у внутрішнім дагестаном і глибокою гуцулією, як іти на світло, то за прохаськовою хатою третій поворот угору, кароче, тіпа, можна тупо поаскать у месних торчкоу, поспитати, где база галімих плацебщікау, хуле.

Б		З		Д		Т		Т		І		О
О		В		А		І		А				К
Ж		И		Й		Л		К		Т		О
Е		С				О		Е		А		
		О								К		
		К								Е		
		А										

TAKE IT

Ave Virgo! Це мабуть трохи смішно звучить і по-дурному виглядає – бо я ще не збираюся помирати чи жити якимось особливо аскетичним життям – але скажу нині – ну, бо який сенс тягнути далі? – ти була моїм єдиним коханням. Справді смішно і по-дурному. Або давай так: якщо мені й судилося пережити почуття, надмір інформації про яке – лівої і правої – нам впарюють, і ми впарюємо одне одному споконвіку, від початку до кінця, так ніби нічого важливішого немає, так ніби нічим більше зайнятися, ніби ми прийшли на цей світ лише для того щоб кохати й кохатися, – так от, якщо мені й судилося пережити це відчуття, то я його пережив. А міг і не пережити. Як багато хто.

Мені пощастило. Я пережив і почуття і себе самого, я вижив, і зросту в мені тепер майже стільки, скільки в ялівцевому кущі за вікном. Але найважливіше, що все це пережила ти. Що не заламалася від моїх пристрасних істерик, не задихнулась у темницях куленепробивної хіті, не втонула в мутних сльозах чоловічого ідіотизму. Добре. Кажуть, ти десь далеко, десь там, де сонце. Добре. Шкода. Шкода, що на фабриці, де ліплять і відливають людей, наші осяйні прозорі душі не відчищають від глини форм. Тому на початку ми так нагадуємо глиняних чоловічків. Дехто так і помирає, переконаний у власній глиняності. А з декого залишки форми опадають надто пізно, і тоді вже нема кому збігати за крейдою долі, аби переписати біографію одним коротким «ні». З інших – надто рано, і тоді незастигла душа розпоршується в безлічі фатальних «так». З мене воно злущується, злущується, люба, але я люблю падати, і обкачуюсь у глині заново, я падаю, мила, бо в мене така манера пересуватися. Я падаю, бо це гарантовано привертає увагу. Чи ж не на це свого часу звернула увагу ти? Знаєш, чого мені насправді шкода? Що я був таким придурком

і замість тупо відриватися, пертися в нашому неймовірному, нірванному, задзеркальному, офігенному танці, замість зависати в твоїх обіймах, замість від'їжджати від твоїх запахів, замість втикати, стирчати, гребти й не паритись я щось там пругався, шебуршав, тужився. Щось там ковбасився. Кумарився. Боже мій! Там було 52 ночі і 51 день чистого, нерозбодяженого приходу! Якби я це знав, якби не боявся, що це якась бухгалтерська помилка, і що ось-ось з'являться демони податкової і поставлять на лічильник. Якби я не лічив дні й секунди, якби не мурував поспіхом довкола тебе клітку, якби не обплутував тебе слизькою увагою, якби не діймав тебе своїми інфантильними сперматозоїдами... Знаєш, я ж міг зробити тебе щасливою. Якби не був переконаний, що любов – це камера попереднього ув'язнення, де двоє бавляться в найтупіший різновид суспільного сексу. Якби бодай здогадувався, що кохання там, де не лише двоє люблять одне одного, але й люблять інших, і інші люблять двох і кожного зокрема, а ще двоє люблять свої особисті заморочки і свої подвійні придумки, і свою самотність і спільних птахів на стежці,

і персональне зоряне небо в собі, і не в тому суть, що найбільше вони люблять одне одного, хоч і це правда, просто вони взагалі люблять, просто вміють любити і люблять любити, і Бог зводить їх до купи, бо любити завжди краще вдвох. Бо так це працює. Тож just do it, засранцю, just do it, це твій job, твоя карма, йофана. Робіть це, діти. Тіштеся. Це ваша справа, ваш бізнес, і ніякої іншої справи на цьому світі в вас нема – тільки любити одне одного і цілу решту, хоча коли яка вже там решта, коли ви поруч, то «решту залиште собі». Не слухайте батьків, учителів, не вірте туристичним мапам. Не карбовуйте в собі написи зі шкільних туалетів: туалетні стіни – це реальні скрижалі, це перша угода песпести, але ж не кров'ю вона писана! Чого ж ви не хочете бачити інших слів? Шпішите облажатися, як облажався я? Щиро кажучи, облажатися не важко. Бо гасла на воротах Верони і шкільні транспаранти дуже подібні – кожен заплутається. Бо люди схильні, затіваючи поважну справу, конкретне підприємництво, карбувати над входом сакральне «Lasciate ogni speranza voi ch'entrate». А який же віст без надії? Навіть газенваген без надії не функціонує.

Мені взагалі здається, що людська доля якось задом наперед, через задницю писана. Бо який сенс приходити сюди дурним і немічним, а помирати ще дурнішим, ще безсилим. Це там на горі щось наплутали. Бо якби ми зустрілися сьогодні, ти навіть не помітила б моєї присутності, а я б зробив тебе щасливою, бля буду. І ми б собі рухалися разом навспак, від смерті до народження, у тому напрямку, куди завжди прямує світло. Ми злітали й зотлівали б разом, щоб зустрітися не над цвинтарним гнойовищем, а в осяйному лоні любові, ти вже вибач за таку лексику, хуйзна, як це ще можна назвати. Ну, от, а сталося, як склалося. Добре, що нікого не покалічило, що ніякий горацій передчасно в ящик не зіграв, і жодна джулія в стокротках ласти не забула. Те, що в нашій історії було трагіфарсом, незалежні спостерігачі визнали драмою, нас із тобою канонізували, а нашими 52 ночами і 51 днем доповнили підручники біології. Тепер ти розумієш, чому їм ніколи не вдається відловити кайф? Тепер ти розумієш, чому я провтикав наш шанс? Тепер ти бачиш, як усе чудесно склалося? Шкода. Шкода, що в цьому було забагато пристрасті. Бо в шкільних

туалетах писало, що кохання – це пристрасть. Там навіть Ісусовий тріп названо страстями. А любов – це мир, і жодної шкоди. Однак немає сенсу плюскатись у плюсквамперфекті. І нема що з'їжджати з теми: в мене були шанси зробити тебе щасливою, але шансів у нас не було. Я міг, а Воно не могло. Повір, це так, і нічого особистого. Мій глиняний чоловічок надто любив глину, аби полюбити тебе без неї. Мій глиняний чоловічок надто звик падати, а з тобою довелося б підніматися. У глиняних чоловічків кожне перше, справжнє, єдине кохання – чуже, бо в людей взагалі немає нічого власного. Добре, що ти пішла. Кажуть, ти десь далеко. Зліва, де сонце. Добре. Дай тобі Боже здоров'я і миру. Ти була моїм єдиним коханням. Це трохи смішно й по-дурному звучить, але це правда. Take it or leave. Vitatūri te salūtant! Ave, baby.

T		A		T		A		T		A		N
A				A				A				A
K		H		K		W		K		D		P
E		I		E		A		E		I		
		K				L				R		
		E				K				T		

TAKE A WALK

І от врешті опиняєшся сам, сам на сам із собою, із внутрішнім дагестаном, з усіма його метастазами. Зовнішній світ, якщо й не простіший, то принаймні розрідженіший. Ну, бо що? – майже повний вакуум по лінії видимого горизонту; що далі від країв і ближче до «Й» з «а», тим наочніша субстанціональність – якісь туманності, якісь гало, полярні галюни, розряди... Далі – перші прояви уявної матеріальності: кисневий баланс, ізобари, телевізійні прогнози... Ще далі – мабуть, як наслідок змішування дощу і пилу – із зовнішньої мряки викристалізуються міста, залізничні квитки (бронь, бронь, бронь), сигаретний дим, попіл, а потім і самі сигарети, і взагалі купа непотребу – ме-

блі якісь, колготки і, боронь Боже, тьолки... (Творче неба а землі, і всіх тварей видимих і невидимих, яко послав еси свого архангела Євстахія благовісти зачаття Зорі Зари, так і нам ниспошли Духа Святого і пошли бджолам моїм зачати густії меди, жовтії воски, пишнії шишки. Господу нашому на хвалу, а мені, пастиреві ягнят і тьолок, і телиць тяжОлих, дай на прожиток ясність зору од роси небесня і добре серце від влаги земная, і ситий дим од усіх зелій цвітучих і дерев по землі! З Божою поміччю дихати нам...) І що ближче до тебе, то умовніша межа дагестану, то густіша субстанція реальності, то чіпкіші її мацаки. Тут і родичі якісь із подібним гемоглобіном, і книжечка відривних бонусів, штампи якісь, блядь, довідки, аморальні обов'язки, туалетні імперативи. І ще – пів шафи одягу, вп'ятеро нафік не читаних книжок, кілометри музики, японський календарик, недодуманий план, гігабайт літографій – хто б усе рахував? Не в цьому справа. Не в цьому, так би мовити суть. Суть там, де мацаки реальності непомітно, безшовно переростають у метастази внутрішнього дагестану – йобіус-мьобіус, де я? Назовні – меблі,

всередині – шухлядка. Назовні – одяг, всередині штрихкод. А де мої ідентифікаційні коди? Де генотипи, блядь? І де ви, діточки мої, синочки мої єдиноутробні «Й» та «а»? Де вас шукають? (За горами, за ріками ми спать полягали. Зара Тлуста в головах, Ургант VII в ногах, ангели-хоронителі хоронять наші душі до самого ранку од ножа, од меча, од лихого чоловіка, од прищів на сраці, од каки на серці, од бодуна калічного та інших явлених богомерзенних). Фігясно, за таких розкладів ти починаєш нервувати, шарпатися, робити зайві рухи і говорити зайві слова – щось дуже розумне сказав, так? Бо врешті-решт опиняєшся сам, сон – не сон, гра – не гра, баш на баш, усе на зеро, сам на сам, достоту самітник, достоту самець. Самостійно з передчуттям відсутності, з прохаськовим псом, з глибокою гуцулією, з томограмами карусельних коників. «Хто тут?» – хочеться запитати. А – нікого. (А – неكدот: у задні двері переповненого автобуса втискається в дупу накурений чувак, тупо розпихаючи всіх, пролазить по ногах до початку салону і там падає на коліна якійсь бабці – та, звичайно, в крик: мало того, що ви впхалися в задні двері пере-

повненого автобуса, мало, що людей тупо порозпихавши, пролізли по ногах до початку салону, то ще й впали на коліна якійсь бабці, мені себто! – а чувак так злякано озирається і каже: «Хто тут?») От і я питаю? Хто тут? А у відповідь – стільки анімації, а у відповідь – така пурга і гори глютаміналу натрію. (Здорова була вода-ілона, що з неба впала оболонню, здорова була земля-ілона, що проросла з бабиного лона, благословенне будь вікно-ікона, дзеркало карми, піщина солі, дециця старту, гой-на. Бо прийду я з новими ключами і увійду в море, і очиститься море. Бо увійду я в коріння трав, і проросту голками-нитками, і ціанидами, і потом запашним – тобі на кропління, дітям на благословіння). А я заглянеш углиб себе, то відразу за гландами починаються такі лабіринти! Дивися сам: проїжджаєш Pharynx і відразу потрапляєш в тунель Esophagus – там можна тиснути на газ, можна не тиснути, поворотів нема, але поспішати однаково нікуди, далі Ventriculus – щось на кшталт роздоріжжя, хоча насправді фікція, так, покрутитися, швидкості поперемикати, шкірку поганяти, бо насправді дорога без варіантів – Duodenum,

Flexura (як не одна, то друга), Coli Dextra, Colon Ascendens – ну просто назви нічних клубів, а не кишки наші єдиноутробні. Коротше, крутитися там можна довго, але як не крути, вкінці потрапляєш в кінець, сиріч у Rectum, себто в анус, себто опиняєшся в задниці, чого й нам усім... Цей лабіринт і є наша доля, проста, як вхід-вихід, лоно-нулик, ротик-хрестик, вкл-викл, от і відключаєшся, от і ставиш усе на зеро, от і карамболиш чорним всередину – собі вістую, собі звістую, собі в очко флеш-рояль, собі в душло білочку, і знову перебор. І ти здаєшся. Здаєшся дуже швидко. І кажеш «Я пас!» («Мене нема!») А ті, кого ти пас, залишившись без паші, пасуть задніх, опускаються, пишуть вірші, потроху починаючи пробувати на смак пастиря, спочатку так, ніби-то для забави покушуючи, попервах небагато – ну, поли плаща, ну піхви меча, обладунки, аксесуари; потім – шкіра і тіло живе, епідерміс, волосся, кігті, порох з копит, згодом – кінцівки, німб, голова та інші важливі органи, а на десерт – трохи крові, кісткового мозку, секреції, а на закуску – душу! Душу подвійну з вершками і на брудершафт! Цукор одноразовий додому заберемо. Дольче,

курва, віта. Eat fast, die young, motherfucker. Людина – храм. Храм! – і нема людини. І з’їла паства пастиря, бо ж ти скавчав «Я пес!», бо ти ж нявчав «Неме мена!». І «мене, текел, фарес» за милу душу. Все пораховано, а тебе нема. Хто тут, питаєш? І щойно запитаєш, як знову почнеш згущуватися, сотатися від лінії видимого горизонту – спочатку в галюциногенні гало, потім у залізничні квитки (бронь, бронь, бронь), далі – в, боронь Боже, родичів з їхнім гемоглобіном і недодуманим планом... Ну і в тьолки-меблі, еблі-з-грамофоном, мьобіус-з-облизуванням, ясперс, брістоль – добре б рахунок-фактуру на все це добро – і в метастази внутрішнього комбінату, як же без цього, білочко моя місячна, зоряна, ясная. Небесний провайдер конкретно гальмує. Зате твій земний дилер вділяє кайфу в обмін на силаботоніку. Сьогодні візьму корабля два, каже. А як розкручусь трохи, пацанам долги вольнія і невольнія повіддаю, ти мені припаси там стакан акросонетів і пакетиків з десять співомовок руданського. До чого техніка дійшла, йофана... (А в полі море, а в тім морі золотий камінь мохом покритий, а з того моху золота гілка рос-

те, а на тій гілці гніздо золоте, а в тому гнізді цар Кумар сидить, ти цар Кумар, скликай свій гад лісовий, луговий, свій чад степовий, водяний, гноєвий, свій яд погрібний призбирай, на долю залиш, на п'яточку дай, через море, через шавлійовий міст, що під тим мостом брат Євстахій стоїть, що під Євстахієм тлуста Зара лежить, ти тлуста Зара, скликай свій смур сурмою з білої кості, і торкни зелом жовтої кості кожного гостя, та вийми зуб до землі од чорної кості, віджени напасті-злості од народженого хрещеного раба Божого Юра). Врешті-решт всюди можна непогано влаштуватися. В ментальному Непалі, наприклад, можна на фабриці фасування міцних горішків, працювати надкусувальником фісташок безсмертя, бугага. От цим і займайся. А ти що, думав буде якийсь кінець? Типу фінал із титрами? Попуститися. Титул бачив? Ну, от і take a walk. Себто – гулей! Фісташки за мною.

С		С		З		З		Б		І		В
М		М		А		А		А				О
Е		Е		М		С		Ш		Р		Р
Р		Р		К		І		Т		О		І
К		К		Н		К		И		Т		Т
У		У		И		И				И		

ШКІЛЬНИЙ АВТОБУС

– Ваша ексцеленціє, владико, найдорожчий батьку! Вся ця історія склалася межі двома моїми порухами, бо зачалася, коли я підняв сокиру, аби дров нарубати, і скінчилася, коли сокира випала з моїх піднятих д’горі рук і цюкнула мене по тім’ячку, простіть всеблагі такі низькі щегули, отче. Я тоді власне виходив із конкретного штопора, найдорожчий батьку, з чорного непролазного ступору, і при цій нагоді зволив відбути в парохіяльну епархію, щоби відхідняком мирян не бентежити, бо то якраз припало на поміж преображенням а успінням, а там на лоні благодаті, у службі та посту я би перебув реальне ковбасиво, ваша ексцеленціє, та решту

синдромів жорсткої зав'язки. Другого дня нев-спромозі-згадати-якого місяця, прибувши в обітовані місця, я постановив перво-наперво насікти дров, і з цією ціллю замахнув сокирою над колодою... А даліше, ваша абстиненціє, опіка Матінки Зари покинула мене, протекторат світлого Антона Городецького опустив, і пожерли мене демони флешбеків, простіть, найдорожчий батьку, всує згаданих богомерзенних служителів кроулі та лавкрафта. І прошу не мати мені за зле решту словесних вольностей, бо щоби відтворити вірний образ мого флешбека, я буду мусів вдатися не лише до субкультурної лексики, а й до богохульної нецезурщини, батьку наш, ялівцем попущений. З усіх кругів мого приватного пекла, того разу кинуло мене в круг дев'ятий, над вратами якого пише: «Lasciate ogni speranza voi ch'entrate. AC/DC. Не влезай – уйбьет!» Кинуло мене не зі старту, а зі скорішого зависону, коли я ще був корейським галогенним ліхтариком, стояв собі на креденсі в коритажу й світив мордою донизу тупо в лаковану поверхню лядовиці, а світло

відбивалося просто мені в очі, але не сліпило, бо від дерева кремену воно набирало теплої горіхової барви, що мала делікатність старої панни та лічничу силу лісового зілля, той полиск заколисував, зализував, загоював, а найважливішим було те, що світло з мене нікуди не дівалося, бо світив я, по всім поняттям, сам у себе, і там, усередині було так тихо, так темно, так темно... А тут мене різко кинуло просто в електричну мережу, ваше безподобство, прикидуєте, який вольтаж: з 9W – на 220W. Повний AC/DC, кароче. Там, в дротах було страшно, найстрашніший батьку наш – міряди зарядів, божих іскор, сполохів автодафе, до-світніх вогнів, духовних фантомів, кострів від палених книжок і димів від розбодяженої гери. Ваша всеамперносте, більшого жаху натерпітися мені не приходилося, бо змінний струм він на те і змінний, що кидає тебе о одного полюсу на другий, з плюса на мінус, то арктика, то антарктика, тут плюс піццот, а тут сугубо в мінусах. Я ваша екстрадиціє, на щастя, сам з дому людей порядних, негуманітарних, тому

скоро допер, що конче шукати в мережі прилади з напівпровідниками – ті перешивають змінний струм на постійний, то мене, принаймні перестало би так ковбасити, а далі було би видно. І я почав, отче високовольтний, стреміти в бік побутових приладів, якими, відомо, сповнені мешкання наших вірних співмирян, благословенні будуть їхні тостери. Благополучно минувши всі розподільні щитки й коробки запобіжників, я втрапив у помешкання преподобної Ілони Ц. (фарбованої блондинки), що на Жиромитівській, де внаслідок феміністичної плутанини в трійниках явило мене фотонем нехрещеним у кінескоп убитого Шарпа, і як шарпонуло мною, як роздробило на трикольорові потоки (формат RGB), і як довбануло-розплющило мене по внутрішній поверхні екрана! та як спалахнули на моєму внутрішньому моніторі гірлянди рождественські, цього разу вже в системі СМΥΚ! як шарабахнуло мною в 72-піксельний фрагмент реклами цілительки Зари! і як ламанувся я з братами-фотонами встеляти рештками тіла слоган «гру-

жу! разважу!» Ото, скажу вам, була забава, але я вигріб Божою поміччю щасливо, можна сказати, на шару, зафіксувавши периферійним зором, а ви знаєте, любе наше отцівство, що єдиний зір, який залишається в торчків, це зір периферійний, так от зловивши периферійним зором номер мобільного із заставки високоеротичної телепрограми, я змобілізував австральний потенціал, сфокусував волю в напрямку антен мобільного оператора, і вирвався з флуоресцентних сутінок кінескопу в благословенну сферу спочатку мобільного, а опісля й стаціонарного зв'язку. Жити в стаціонарному телефоні, ваша семантичносте – мрія отцівкомбатантів. Тихе, непомітне дзюрчання мідних потоків, сухе потріскування зуммера, нагрітий диханням реципієнта мікрофон... Справа, звісно, не в моїй сластолюбності, але так я надіявся перебравшись поближче до людських струмів, якщо не повернути собі біологічну оболонку, то бодай же згадати дорогу в світ людський, ох-ох-ох, отченашу злеблагий, змилуйся. Бо молитвами вашими, батьку все-

загальний, не інакше, трапився мені апарат з автовідповідачем, і ответило мені противним викидом у мережу 220-вольтну, але тепер не корпусулою яловою, а чистим трансцендентним енергобогом усього, в натурі, району. Ціла Жиромитівська з прилеглими дворами, жирними митниками і брудними пісюхами, всі її електричні кишки були під моєю владою, вся її магнітоперистальтика залежала від мого дихання, а частота струму вторувала моєму пульсу. Я міг в кожній хвилині змінити легким бажанням напругу, силу чи полярність, я міг виелюміновувати з високовольтних дротів кульові блискавки, я сам міг ударити блискавкою в кожне вікно, в кожен контакт заземлення. Я керував бігбордами і сітілайтами. Я був настільки могутнім, що міг згасити світло назавжди, адже ми так мріяли з вами, ваше мироточіє, про часи, коли прийдуть вічні сутінки – бо що там нам посвіт від Божого Престолу – але ці богомерзенні кислотні спокуси я поборов, звернувшись у молитві до Матінки Зари, й вона відкрила мені правду про демонів спокус:

ні любий, ти не поганий, сказала вона мені, просто тебе, як і кожного обплутують олжою невидимі сорго-орки, могутні intel-берсерки крадуть твої розум і душу, дилери духу снують над тобою чорними зграями, і жодні колеса не вивезуть тебе на сонячний бік лабіринту, якщо не відкриється тобі мирський лик цієї потолочі, їх топ-директ-синтетика, їхні технічні характеристики; для цього я чудесно претворила тебе в ангела-енерджайзера, розкрий свої чакри, розжуй свої карми, зазирни в чорні зіниці електророзеток! жодне око не зморгне під твоїм поглядом! жодне табло не здасть, жоден індикатор не відмовить у червоному, жоден мікрік не сховає сигналу... І відкрилося мені, ваша йухспунденціє, премерзке лице ворога, препотворний лик його, препаскудна сутність. Оказалося, отче, тіпа, ну, чисто по приколу, поняв я, що ворогами роду людського є ненаситні пилосмоки, ваше смолокипіє, чи як їх у теперішніх часах називають, – пилососи. Мені в енергобожественній візії відкрилася мерзенна сутність цих тварюк, їх кровожерна ідеоло-

гія, їх езотерична неперебірливість. О, я відразу розкусив цих гурджієвських виблядків, цих погорільців-потопельників із роду темних викиднів азійської зарази, силіконових хробаків з долин технологічних ноу-хау! Я з ходу просік їхню тутфтяну бодягу, тіпа, шо всем сасать і льготи атменяются. Пилососи, батьковище наш сизокрилий, метелику наш над виром світової скорботи, – пилососи! Це вони під виглядом профілактичних прибирань витягують з наших домівок житній дух миру, і жирний дух мита, це вони крадуть ночами дихання наших дітей, суцці томінокери, чадовидла пекла, тягнуть наші сні і наші енергоресурси, присипають нафталіном зібраного пилу наші мізки, наші ніжні іонізовані мізки, о імпульсивносте, як Бог витерплює таку мерзоту? І так мені зробилося гидко, сумнозвісний отче, так відстійно в моїй подобі ангела-енерджайзера, що підніс я благальний погляд до неба і сказав: Євстахію, Євстахію, корінчику, братчику, брателло, брателювали ми з тобою, біди не знали, пошесть нас не чіпалася, чому ж проростаєш з

того боку гори, куди мені зась, чому кидаєш мене на потраву монстрам побутової техніки (але нехай буде воля твоя)? І відказав Євстахій: не воля моя тебе згубити, а влада моя силу волі твою тобі ж відкрити, від сліпоти зцілити; не мусиш боятися ні пилюмок під ліжком, ні тостерів у ванні, ні психоделіків у дупі – твоє призначення бачити далі і думати ширше; не душпастирювання твоя доля, а поправа власного зору, і призначення твоє – вийти за межі власних технічних можливостей, а на це є прості і знамениті приписи: беруться трое очей – ліве, праве і третє – і наперво вкидаються в чистий ефір, щоб ополокати з піску й землі – з ними треба обходитися дуже обережно, щоб не подусити; далі очні галки треба замочити в bongout або румі, додати склянку чифіру, краплю кефіру, сто двадцять три наперстки коксу, щоби зробився дуже густий сируп, щоб добре затягнувся, і на кипячїм горщику то все випарувати, галки помістити в скороварку і попередньо витягши зіниці, зтушити на густо, збираючи шумовиння і часто потрясаючи, щоб

рівно протушувалося – шумовиння збирати дуже уважно, другим кінцем срібної ложки, або ще краще білою бібулою, якою накривається поверхню потрави; зіниці, натомість, розтерти з цукром та ваніллю і спалити на попід, котрий потім всипати на дно великого порцелянового начиння, розтерти деревляним макогоном на порошок, по чому залити готовим сирупом, обережно, щоби не розлетівся попід, відтак прикрити начиння зложеним в кількоро м'яким полотном, щоб до него всякала пара; начиння поставити на 24 години до ледівні або винести до зимної пивниці, відтак висипати перетерті, змішані з сирупом зіниці до сервети, вміщеної над сухою вазою або камінним горшком; субстрат повинен стікати сам до начиння без витискання; субстрат цей належить зараз зливати в бутельки, старанно закорковувати й переховувати в сухій пивниці 14 літ, по чому можна готовий вистояний бальзам втирати в порожні очниці до повного прозріння. Так говорив мені Євстахій, волегубний отче, шахідом буду, так казав брательник Єв-

стахій, що проріс з того боку гори, куди мені зась. І допер я, кароче, шо він тупо стібеться, галіміий ублюдок, що в натурі грузить і розводить, грузить і розводить, і така піднялася від його гонева в мені образа, що повибивало по всій Жиромитівській електричні пробки, і попалилися місцеві точки, і повилітали запобіжники й блоки живлення, і банкомат на гастрономі зажував останній долар, і попадали в житлово-комунальне пекло ліфти, і реклами вибухнули передсмертним слоганом «e-buy me», і здох самопальний жучок Урганта, і довбануло током фізрука, і згоріло в трансформаторній будці гніздо дівчаток-кровососів із США№6, а ще в квартирі 13 навпроти сміттепроводу підірвалася нафік спиртова лампа з розтопленим парафіном, і розтеклася його гаряча сперма по стінах, і застигли плями у формі нових материків, на яких я збирався заселити нові племена нових п'ятипалих... А пиლოსосів у новому світі зовсім не виявилось – їх витіснило геть за маргінеси оновленого зору, батьку ви наш збитошний, битом битий, а трьом моім

зіницям відкрилася панорама нових можливостей, нових електрик і енергій, я раптом почав бачити струми в мідному передзвоні барабанних тарілок, в пульсаціях сигаретних вогників, у голосах віддзеркалень – ви знаєте, прелюбосте, яка в дзеркал тактова частота? – я бачив, як перегорає на вугіль висококалорійна ненависть педагогів, як проплавлюють бетон підліткові комплекси, як мерехтять дармовими зарядами хатні комахи, як громадаються в генеалогічних та фінансових пірамідах мегатони мегаджоулів, як терабайти безхозних імпульсів пронизують простір змарнованих можливостей, як ситі інфрачервоні спіралі точать гори льоду й підплавлюють засніжені вершини – ніхто не гріється до їхнього тепла, – а ще відкрилися моему зору слизькі вужі ультрафіолету, паруючі каструльки стробоскопів, отруйні пелюстки антен, бергамотовий дух есемесок... Прикол у тому, що все це було сіре, залите рівномірною сірою барвою, grayscale, десь відсотків 75 чорного, і все, але це не заважало мені розрізняти найменші дедалі. Я ба-

чив невичерпне море життя довкола, яким ніхто не користувався, бо всі сиділи по порожніх ваннах, вдивляючись у зливні отвори, так ніби колись комусь траплялося сонце в зливному отворі. Я бачив, що звичайна калюжа мастила, розлитого на асфальті, здатна прогудувати всіх творінь небесних, видимих і невидимих, включно з пирососами. Та це, я, грішим ділом, ваша секвенціє, відволікся, втратив нитку розмови, і вантажу вас, ваше пресолодійство, що бешений по повній програмі. Просто це був світ, збудований з одних потенціалів, із сутих можливостей, а я був його єдиною енергосистемою. Та я не мусив опікуватися розподілом енергій, бо, по-перше, всього було внадмір, по-друге все було збалансоване по замовчуванню, по-третє, такими всесильними ангелами-енерджайзерами як я були заповнені всі підставові комірки простору. Всі були всевладі і вільні один від одного. Кожна трансгресія вела у віддзеркалення. Кожна смерть – у безліч інших смертей, життів, народжень. А прошу пам'ятати, ваша ситосте, що все це відбувалося поміж

двох моїх порухів, межі двома зблисками леза сокири, що я її підніс у молитовному екстазі – екстаз, царю залізниць і залів, молитовний екстаз, ось що змушує нас піднімати зброю, а зовсім не потреба дров чи крові – ми недооцінюємо психосоматику, ваша пресоматичносте, легковажимо перфузіями та відрухами, ігноруємо пронос і гикавку, але це так, між іншим. А мій флешбек несподівано продовжився тим, що я вирвався на сусідній із Жиромитівською простір окружної дороги і легким езотеричним серпанком покрив усю ділянку шосе між старим мостом і цитаделлю, де ми з вами, пам'ятаєте, діду, зустріли того підарка, що сцяз сидючи, ну так от, кароче, замостирив я собі точку над окружною, вишу, відвисаю, кругом тиха така шняга, ніштjak, сонце заходить, ТІРи туди-сюди ганяють – красота. Я ж не зразу допер, шо можу, тіпа, в любу коробку распреділітельну льогко втулитися і в любу черепну коробку тоже. Ну. Але потиху допер. І тут, дядя, зав'язався в мене з дизелями, кароче, такий взаімний тріп – унизу в них асфальт і запах

гарі, топліво розлите, поршня фуячать, воділи жмуться, а вверху в мене, такий, тіпа, чисто пунктир із білих ізоляторів, я з децтва торчу від фарфорових ізоляторів, ну, і кароче, прикинь: внизу конкретний індастріел, кароче, а зверху – чисто синтетика кристалічної білизни, бля буду, дядя, такі діла. Але, ваша епархосте, підходячи до розв'язки цієї драматичної історії, маю ще ласкаво просити мене вислухати по спромозі уважно, бо в тій хвилі як ніколи потребую помочі вашої трансцендеції, і ніхто, крім вас мені не допоможе, це квестія життя і смерті, остаю з найвищим поважанням вашої венцеремності і низько припадаючи продовжую. Я певно, втратив контролю, задрімав, кароче, попустився. Ну, бо фарфор, і тіри, і соляра... І тут навіть не знаю звідки, обсіли мислимий світ зграї липких пилосмоків, вони заповнили небо, потім засмоктали його в себе й поховали обрубки неба по своїх ватяних мішках, їхні труби зміїлися, їхні кабелі злягалися, обмотки їхніх двигунів пашіли мідним жаром, графіт їхніх роторів димів і пускав іскри, світ

осипався, нічим старий тиньк, і його засмоктувало в огром гофрованого тунелю без жодного світла в кінці. Куди й поділася моя потуга, я знову розлетівся на корпускули, тепер уже навіть без заряду, мене розпорошило, засмоктало, змішало з іншим стардастом а також із самонавідними кристалами LCD – божевільними атомами ланцюгових реакцій. No way out. This game has no name, – як сказав би братан Євстахій. У світлиці хтось ходив. Чути було шум одежі, промоченої дощем, опісля дзвінкий шепіт меду, що його чиясь рука лила нерівно в срібний ріг.. І тихий плюскіт колодязя по той бік гори, куди мені зась. Моя вічна ніч тривала вічно. Мая лічная ніч, дарагой таваріщ, помістилася в монтажній склейці між двома кадрами занесеної в молитовному екстазі сокири. Но пилью я аставалсо ошінь долга – помню точна. Мене переганяли нутра всіх трансцендентальних пилососів, які тільки міг вигадати й створити поневолений розум. Мною кидало на всіх гофрованих поворотах route 666. Мною забивало фільтри і респірато-

ри. Мене стирали ганчірками, вимітали мітлами, згрібали лопатами. Я був втраченим екземпляром, однозначно. Я вже навіть не був екземпляром: моя множинність ставала на заваді будь-якої тожсамості, ваша самосте, будь-якої ідентифікації, навіть податкової. Але Божою милістю рятівні думки іноді народжуються навіть у пилюки, тож якимось згадавши своє електромагнітне минуле і негуманітарний родовід, я зрозумів, що навіть пил може сподіватися на милість струму, я розпоршився на якомога менші частки, так, щоб найпростіше іонізуватися, і став виглядати першу-ліпшу річ, насичену статичною природною електрикою. Першою-ліпшою виявилася щітка, для стріпування пилюки з освітлювальних приладів – такий, ваше растафарайство, барвистий віничок, райдужне віялко, що з його допомогою кожна господиня, котра піклується про здоровля близьких, має знову ще одну нагоду, без труднощів і клопоту дістатися в прибиранні до найвищих місць, наприклад, змитати пил із люстри, чи інших споживчих артикулів що-

денного вжитку. Революційна, кароче, метьолка. Саме її я найперше побачив, коли мене трохи попустило і я взагалі щось зміг бачити. Вона лежала на полиці просто над моєю головою. Я ще не міг поворухнутися, тому просто пробував сфокусувати на її барвистих щетинках погляд. І поняв, що можу на них осісти. Магнетизму там було небагато – який у пластику магнетизм – але достатньо щоб утримати мене, зібрати до купи, стати для мене єдиним середовищем буття, таксазать, матеріальною основою приватної світобудови. Ну, і от, децл за децлом попускаюся, і молюсь на метьолку як на реальний шанс. Лежу, кароче, втикаю. Мало-по-малу вертається можливість чем-нібудь двігать, кароче. Роздупляюся потиху. І тут в кімнату стара моя завалює, ну, мама, тоїсь. І питає, тіпа, шо я тут – живий, не живий, як діла, кароче. Ну, я їй, тіпа, втуляю, шо отдихаю, на роботі запарився, тіпа. Хотя ми обоє знаєм, шо з роботи ви мене, ваша евхаристосте, вже два місяці, як поперли. Ну, і так всьо тіха-тіха, ніштяк. І тут мене підриває стару з

хати нафік вислати, бо я ж тіпа вдупляю, що їй бачити ето чмо на кроваті радості мало. І я кажу, тіпа, мама, тут така тема, може ти з'їздиш на дачу, в їбархію пароходів, тіпа, і заготовиш там трохи дров. А я би тоже поїхав, як тіки розкумарюся, туди, щоби там на лоні благодаті, в службі та пості перебути реальне ковбасиво – це я так, ваша юриспруденціє, матері втуляв, ну, шо краще на природі переждати кумари-ізмени і прочі синдроми зав'язки-жесткача. Ну, мамашка, канешна, купилася, клюнула на це дело і погнала рубати. Так от доходжу до суті своєї просьби. Ваша ексцентричносте, чи могли б ви туди з'їздити і витягти маму з мого флеша, поки сокира не цюкнукла її по тім'ячку? Потомушо, як у неї флешбек кончиться, вона сразу додому погребе і, сильно підозріваю, може замутити генеральну уборку, тоді вона мене точно метьолькою по всій хаті розмаже, і фіг я вже потім укомплектуюсь обротно, ваша ексцеленціє, допоможіть заради Бога, кароче, батьку, спасай, така запара сам бачиш, більше нікому.

– Знаєш, у чому твоя проблема, сину мій? Ти ніжний і вразливий довбоуоб, а серед довбоуобів ніжні і вразливі – найгірші. Звісно, я можу це зробити, сину. Але якщо я це зроблю, ти так і ніколи не розрubiш пуповину, розумієш?

(Пауза. Далі в камеру).

– Подумаєш, ексклюзив. Та в кожного життя поміщається між двома зблисками леза. Між вкл і викл. Між АС і DC. Іншого часу на життя просто немає. І жодного іншого світла – лише ці зблиски чи там іскра в контактi, чи коротке автодафе жарівки. Ні в кого тут немає більше часу. Ні в кого тут немає більше світла. Але й цього більше, ніж достатньо. А на менше я просто не погоджуся. Де у вас тут, до речі, пилосос або бодай віник?

А	Ж	Л	Т	Щ	
Б	З	М	У	Ь	
В	И	Н	Ф	Ю	
Г	І	О	Х	7	
Д	Ї	П	Ц	Я	
Е	Й	Р	Ч	8	
Є	К	С	Ш	Ь	

ДОГМАТ

Усі люди, кожен зокрема, незалежно від раси, віку, статі etc прагнуть трьох речей:

- влади;
- позитивної самоідентифікації;
- доброго самопочуття.

Ціла людська історія і кожна приватна біографія стоять на цих трьох базах.

І я навіть не знаю, що до цього можна додати ще.

Н		Н																	Т
І		І																	А
		Т				Т					Т	Н	І						К
		А	Т	Н	І	А	Н	І	Т	А									
		К	А			К			А	К									
		Н	І	К					К	Н	І								

ПРИ РОДАХ РЕЧЕЙ

Запахаш термометр, куди очі не бачать. Там жива ртуть – це ж така тамагочі-забавка! Вона собі там гріється, закипає, скаче, а в думках – каламуть, очі вниз, і ти вже спиш, як бабак.

Хоча ставки, як завжди високі: пан або пропав, push or pull, pal-secam – жорсткий ультиматум!

Цікаво, а якщо просто забити, відмовитись вибирати... піти в глухий екзитпул – буде відповідь нам?

Хоча б жестами?

Хоча б матом?

Розклади зовсім темні.

Та й не вдам я так радикально. Доведеться таки вибирати: input–output. Аут, аут!

Куди ж податися, о бісова мати? О дівчатка-ілонки, зари-мари, кумари та інші нахтігали на «о»! Дам я вам флешне дзеркало-ікону, дивіться, моліться, втикайте. В перекурах читайте щонебудь, який-небудь журнал «Шо».

Ну, бо що тут удієш – є суспільні обов'язки, є тунель лабіринту, і гребеш по ньому, а там темно і в'язко, і всуціль табори та мироточиві репринти.

Але ти вперто гребеш таким собі миротворчим контингентом, агентом впливу, хімічним реагентом, блядь, і думаєш, що от, блядь, лізе в голову різна мудь, а там, де очі не бачать, каламутять і срібло, і мідь завітчані дівчата – труть їх, труть на порох, на атоми.

А ви б, дівчата, та ідучи заспівали, та згадали б курси медсестер, та розгорнули б, розправили б крилами туалетні скрижалі, та згадали б правила поведінки в останній семестр.

Останній, на жаль, останній, сестрички-бабине-лонки. Такі діла, чи то пак big deal, тобто business, сиріч діло. Мейли стерто, есемеси заблоковано, в yourtub'і труба димокурено згоріла...

Он погляньте на вершників, недозрілі ілонки – їх четверо, і в кожного коня по чотири тіла.

Це такий іподром під зав'язку, дівоньки.
Ставки зроблено, касир утік, тоталізатор забанили, коротше, прикрили буду.
А перегонів не буде, дівчатка, бо всі в програті відпочатку, як Юда.
А могли б і виграти. Бо й верблюд проліза в турнікет без жетону, а людям сам їхній бог велів.
Однак дурні люди.
Бо ні бога свого не слухають, ні голосу ртуті живої, іже ще й херувимів плутають із жирними покемонами...

Та хер би з ними!
Фішка в тому, що з ними мені не уникнути бою.

О земле мого дагестану, вже за шеломанем єси!
Се вітри небожі віють з моря стрілами на хробрія плки євстаха Юра.

Земля тутнеть.

Ріки мутно текуть.

Пороси поля прикривають.

І за муром гіркоти ховається суть і стікає в гноївку каналізаційними рурами.

Втім, гіркота полинова не чужа й для рідин. От візьмімо абсент, бехерівку чи дигідрохлорид-

тетраканабіолу... чи ту ж саму кров – суцільний полин. Найкраща гірчиця до грішного вашого столу.

А тепер – ctrl S без потреби зазвичай, за звичкою.

Бо надієшся, що на ctrl-alt-delete ще якось знайдеться час.

І хоч стигне швидко сукровиця, ти все чекаєш, що заплідносить дичка, і контрольний вистріл розбудить.

Тебе?

Нас?

Нас зі сну ніщо вже не вирве.

О нерозсудливий роде людський!

О засліплені душі!

У якій пітьмі, у вирві якій намарне спливає життя, висиха, відступа, оголює злу, пустельну сушу!

Скільки там його є, того життя – трейлер кліпу, коротке кліпання оком – а ми все кумаримось, мружимося, козириями жбурляємо в сміття, ще й дивуємось, що ж воно, як не раком стає, то вилазить боком.

А природа тим часом – і це очевидно цілком – одного вимага від людини: тіла щоб біль не діймав, серця щоб не торкнувся облом, і душа щоб перебула у спокої й щасті погожої днини.

Далі не поведу вас і слова свого не скажу. Маю тільки термометр, а слова не маю. Ртуть свою колисаю, життя бережу, бо його небагато. Та й те догорає.

ТЕОРІЯ ВІДМОВИ

*Всесвітня змова, звісно, існує,
біда лише, що в неї вплетано все доросле населення.*

Ургант Джамбон Тулку VII

Винесена в епіграф фраза доволі точно відображає різоматичну сутність справжньої змови. Однак замовчує найголовнішого змовника – саму мову. Як і будь-яка пов'язана з мовленням суспільна практика, змова уможливується здатністю мови формувати знаки – як у суб, так і в метавимірах. Трапляється, що цілої групи мов вистачає на один, не надто змістовний, але цілісний знак. Іноді навпаки – якийсь простий, неподільний, мов атом займенник

уміщає безліч знакових множин, щоправда, суто теоретично. Все залежить від суспільних конвенцій, читай – *домовленостей*. А щодо *змов*, то їхній очевидний вплив на реальність контрастує з мовчазністю таємниці, якими зазвичай вони дбайливо огорнуті. Справжня змова виростає зі *змови мовчання*, а не з *домовленостей*. Ідеальна ж змова, яка потребує комплектної таємності, вимагає і цілковитого мовчання. Вона взагалі не може бути *омовлена*. Тобто у парадоксальний спосіб виникає, що породжена мовою змова комплектується з німоти. А німота, що в стосунку до мови може проявлятися лише апофатично, по суті не існує. Що ж тоді існує? Лише *з-мова*?

Увесь цей мутний і беззмістовний абзац виник зі спроб згадати, в який спосіб послуговувався словами, мисленням і правилами синтаксису на початку. Зараз мені таке говоріння нагадує метушню інфузорії у фізрозчині, однак чи навчився я рухатися цілеспрямованіше – невідомо. Відомо лише, що від змови ще ніколи не відмовлявся.

Відстань, на яку людині за життя вдається наблизитися до Бога, залежить зокрема й від рівня *опанування людини мовою* (розумійте, як завгодно). Йдеться навіть не про рівень – наближення бо до Бога не є справою еволюції – радше про етап, відтинок, черговий поворот, за який встигає пропустити тебе мова, вірніше, той її поворот, який встигаєш не пропустити ти.

Дивні ландшафти відкриваються за поворотами мови. От, наприклад, раптом починаєш бачити й відчувати її як прозорий сад, де слова-рослини (найрізноманітніші, найчудніші, найзвичайніші – все, як у природі) женуть скляними капілярами спільний мультивітамін, а їхні сплетені корені відсвічують червоним з-під дна світу. І поки ти доглядатимеш цей сад, а він годуватиме тебе спокусами плодів, концентрація Слова в рослинному соку неухильно падатиме, а самі слова змістяться до периферії свідомості, утворивши врешті таке надійне оборонне кільце, що і ти, і сад, і цілий твій внутрішній дагестан відчуєте себе бранцями власної письменності.

Або слова починають нагадувати скульптури з піску – так само швидко висихають і осипаються. А твої етимологічні потуги лише пришвидшують розпад нетривкого сенсу на безглузді піщинки окремих літер.

Чи, скажімо, за черговим поворотом ти усім своїм біологічним мікрокосмом, усіма його мітохондрійними печінками починаєш відчувати, що вибляклі, вигорілі за літо слова вже не зазеленіють навесні, та це, зрештою, й не конче, бо ти, виявляється, здатен говорити на різні інші способи – запахами, випарами, еманаціями, флюїдами, поглядом, гладкою і не дуже мускулатурами, епітелієм, вольовими зусиллями, фантазіями, а навіть грою з вибляклими, вигорілими за літо словами, грою, що може завершитися чим завгодно – фразою, сонетом, романом, слоганом, абрєвіатурою, анаграмою, шифром – грою, котра, на щастя, ведеться не з метою щось сказати, а лише задля того, аби зібрати пазли щоденності в цілісний кадр. Погодьмося, складанки небагато спільного мають із говорінням.

А ще за одним поворотом, як пощастить, ти обов'язково втрапиш у таку густу пелену молочної тиші, що саме поняття слів – як акустичного відлуння сенсу – видасться абсурдним.

Німий світ вразить тебе достатком нових смислів чи, радше, способів ці смисли здобувати.

Існування мови за таких умов видасться не лише зайвим, а й шкідливо надмірним: так іноді перебирають міри театральні декоратори, коли в намаганні якомога достовірніше передати якунебудь, водну, скажімо, стихію, захаращують сцену неймовірною кількістю механізмів, пристроїв, кабелів і рур, через які постійно перечіпається балетна трупа, аж лебедине озеро перетворюється на хореографічні бої в багнюці.

Німий світ переконливо засвідчить універсальність *світла*, яке водночас є і першим проектом, здійсненим завдяки слову, і проектантом, і методом, і інструментом, і самим Словом, всеохопним, а попри те уважним до найменшого фоторецептора.

Німий світ висвітлить облудність *часу* – ще одного словесного проекту, що не знайшов втілення ніде, крім лексики хронометрії. Часу поза мовою не існує. Ілюзія часу виникає в процесі мовлення (читання, слухання, писання). Власне ілюзією є сам процес. Адже безмовна мова подібна до образу й доступна вся водночас. Як Бог. Або, скажімо, ніготь.

Німий світ не деформує *простору*. Він радше уможлиблює існування відразу всіх мислимих масштабів на єдиній мапі буття. Хоча, звісно, в німому світі нема ані поняття, ані словосполучення „мислимий масштаб”. Зате потрібний вимір тут виникає в міру метричної потреби, себто потреба сама, ще до своєї появи задовольняє власні просторові амбіції. Почуватися співрозмірним з усім і з самим собою, вільно оперувати макро- і мікровеличинами – гідна, як на мене, компенсація, за прощання зі словами.

Німий світ нічого не генерує й нічого не споживає.

З нього можна черпати, а він не зменшуватиметься.

В нього можна вливати, а він не наповниться.

Він обдаровуватиме новими сутностями, нічого не додаючи, і дивуватиме новими сенсами, нічого не пояснюючи. В німого світу немає кредитної системи. А всі його інвестиції в тебе, по суті – інвестиції в себе, адже ти з усіма дарами й дорогами нікуди не подінешся з нього, бо нічого не існує поза ним, бо в тобі самому немає нічого, окрім тихої, летаргічної гармонії німого світу.

Всередині тиші очевидною є *первинність німоти*, як у метафізичному, так і практичному сенсі, перед *глухотою*, скажімо. Глухота йде слідом за німотою просто з потреб природного балансу.

Відмова від говоріння, свідоме німування – це ще не протест. Справжнім протестом є *відмова чути*. Найближчим зразком є приклад великого вождя Бромдена: його на позір пасивний опір системі, переріс таки у втечу. Щоправда

ми нічого не знаємо про долю Бромдена після звільнення із зозулиного гнізда, однак є підстави вважати, що й після виходу в тзв «вільний світ», вождь продовжив практику неучасті в комунікації з соціумом. Однак життєпис Бромдена в його загальнодоступному варіанті – як методичка, роздерта в найпотрібнішому місці, що робити далі – невідомо. Відомо лише, що рух триває, а отже слід очікувати нових поворотів і ландшафтів за ними.

Одного разу тобі вдасться розгледіти обличчя водночас доброго і веселого Бога.

А якось – не в часі, але вчасно – з мовчазної нірвани вихопить тебе згадка про те, що дао – не еволюційний шлях, що вміле маневрування навіть на найпокрученішому шляху не є аналогом здобуття висот. Та й до чого тут альпінізм, просто ти зрозумієш, що відмова від слів сама по собі не є чеснотою. Як не є чеснотою усвідомлення, що за останнім поворотом твоя психіка перестала бути кунсткамерою страхів-комплексів-табу і здобула нарешті статус *duty free*, такої собі безмитної зони між розумом і

духом, розумом і Розумом, духом і Духом – в усіх можливих комбінаціях. Усвідомлення це, звісно, важко назвати неприємним, але кого взагалі хвилює, як довго ти в'їжджав у геополітичні особливості власного Я?

У пошуках чеснот (бо тобі завжди розходилося на чеснотах) ти зрозумієш, що триєдиність Я (розум-психіка-душа) унаявнилася лише для того, аби Ти (повноважний представник Я) знову повернувся до слів, до їх початку. Там побачиш, що вони складаються не з літер чи звуків, а з уламків потрощених сутностей. У більшості слів уламки ці склеєні недбало, нетривко. Зміст осипається з них, як крейда, якою його мабуть і було писано.

Але є й уцілілі слова, що складаються з цілих, неушкоджених сенсів – саме цими, і лише цими словами доведеться користуватися тобі, доки ще живеться. Ними вітатимеш кожен доторк німого світу – хай навіть на голову крапле ворона, чи сліпота завадить говорити, а чи чужа смерть всотається в твою кров.

Цими словами оминеш кожну річ, і промовчиш кожну любов.

Цим словами проклинатимеш і благословлятимеш, адже прокляття і благословення – суть перелік.

Цими словами відмовишся від останнього слова на останньому суді.

Ними взагалі просто *відмовлятися*, адже вони, як і ми – *від мови*: «Господи, помилуй».

30г -6%
160209

Code:

5	ТЕОРІЯ БРЕХНІ
13	СЕДАТИВ
21	PURPLE FICTION
22	ТЕОРІЯ СВІТЛА
25	MISS TAKE
43	АГУЛІ
49	ФЕМІНІСТА
57	СУГЕСТІЯ
63	ЩОДЕННА ВЕЖА
69	АДОПТНО
77	ПСИХОНЕВРО
89	КАНОНІЗАЦІЯ-R
97	ТАНТРА
103	ФІСТАШКИ БЕЗСМЕРТЯ
109	ФРІСБІ
117	БИТВА ЗА УРОЖАЙ

125	М'АПОКРИФ
133	ВЕСНА ЛЮДСТВА
141	ЗАРАЇЛОНА
151	МОЛИТВА
155	ІГУАНА
166	ЯТАКНІ
170	CASHMERE (УМНЯК)
179	ТЯЖОЛІ
191	ХІПХОП
197	ЗОРЯ ЗАРИ
205	СЕКРЕТ ЯЛІВЦЯ
220	ТАКЕ ІТ
226	ТАКЕ А WALK
233	ШКІЛЬНИЙ АВТОБУС
253	ДОГМАТ
254	ПРИ РОДАХ РЕЧЕЙ
259	ТЕОРІЯ ВІДМОВИ

Юрій Іздрик

TAKE

Дизайн і верстка Ю. Іздрика

Редактор – ше нема

Коректури тожи нету

Підписано до друку 7.07.2009. Формат 70x100 1/32.
Гарнітура «Minion Pro». Умовн. друк. арк. 9,79

Іздрик
TAKE
I 36 Калуш **TAKE** – print, 2009. – 272 с.

ББК XX(X УКР) X
ISBN XXX-XXX-XXX-XXX-X